

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Metafizik Şuur ve Matematik

Yılmaz Öner

Metafizik Şuur ve Matematik - Metafizik hakkında

Yazan :
Yılmaz Öner

**Ateş Basımevi
İstanbul, 1951**

ÖN ŞÖZ

Uzay ve zamanın metafizik yapılarının, matematiksel metafizik mantığı bakımından terkedilmezliğini ispata çalıştığım bazı yeni kavramlara taalluk eden ortamlara göre bu tetkikinde, okuyanda gerekli bilgi ve kısmen sezginin mevcudiyetini kabul etmekle çok şey farz etmediğimi zannediyorum.

Haddizatında kendi boyutlarında bir projektiv birleşimler uzayının mevcut olamayacağıının ispatından sonra, evrensel uzayın varlık problemini bir ve bir tek matematik-metafizik inşaya istinat ettirmek ve bunu yapabilmek için metafizik şuurun, indirgenmez bir ortam tarzında olarak realiteyi zorunlu bir yapıya götürmeye yetkili olduğunu göstermek kitabın iki esas problemini teşkil etmektedir.

Genelliği nisbetinde bu iki problem, ortaya konuluşu, tatbikatı ve neticeleri itibariyle, cümleler mevzua en uygun şekilde anlaşılımaya çalışıldıkça daima lojistik bir birlik içinde bulunacaktır.

Yılmaz Öner

Bölüm I

Meta - Biyoloji

Tenbihlere maruz bulunan canlı bir fiziko-şimik terkipde ihsasla aynı zamanda olan bir spontane fiziko-şimik değişim sürekliliği cari ise bu taktirde refleksiv, katı bir şuurun zemini mevcuttur denilebilir. Zira mevzuubahs ihsasla aynı zamanda olan fiziko-şimik değişme, bir otomatizmin doğuşunu intaç eder. Bu otomatizm fiziko-şimik bir dengeyi gaye edinmiştir. Her halde canlı, tenbihler perspektivinin kendisine görüldüğü fiziko-şimik katılık ve yoğunluğa nazaran, ihsas ve fiziko-şimik değişim sürekliliğinin bir tevaliyesinin kapandığı bir sistem ve binaenaleyh bir réflex kontinumu olarak doğar.

Şuurun biyolojik menşei ve tekâmülü

Hayvanî içgüdüden, içgüdüsel hafızaya tekâmül şuurun biyolojik menşesel yapısını teşkil eder. Filhakika hayvanî içgüdünün, intibak ettiği sensualite değişimlerinin muhitî tekerrürlerinden doğan kübik ve ilkel idrak ortamı, içgüdüsel temayülün seçtiği bu kübizm formlarını taşıyan bir içgüdüsel-hafızavî tedaî zemini hasıl eder. Bu zeminin bütün metafiziği alt şuurun muhtevasındaki katı hareketlerden ibaret bir ortama denktir denilebilir. İçgüdüsel hafızanın, tekâmülünde mücerret bir tezat prensibiyle alâkası olmayan fakat tedaî zeminindeki taciliyet nisbetsizliklerine dayanan sırfî ve pratik kavramları doğar. Bunlar insan zihnine doğru tekâmülü hazırlayan ilkel yani içgüdüsel yapıdan tamamıyla müstakil olamamış merhalelerdir.

Dimağ yapısının fizyolojik hassasiyeti, homogen şuur ortamının yoğunluk derecesine tekabül eder. Filhakika sensual tenbih ve değişimlerin dimağda husule getirdikleri izlenimler, onun belirli bir idraksel akışkan-

cut olduğudur. Bu mutlak realitesi mevzuubahis olmayan projektif birleşimli sensuel bir uzayın geometrik zeminin meta-katalitik kavram yapısına denktir.

İdrak tarifi

Dimağî fonksiyonlar ortamındaki dishomogénisationların formlarına idrak diyeceğiz. Filhakika idrak olayı mahiyet itibariyle hafızavî içgüdü ve içgüdüsel hafıza ile tahdit edilmiş olup bunlara müteakabil dishomogénisationların dış yüzü olarak görünür. Bundan böyle idrak, en mücerret şekilde dahi hafızanın ilkel yapısıdır. Bu ise idraklerin, réflexlerin dishomogénisationdan ibaret birer deformable kontinumu olmalarından belirlidir. Filhakika réflex, dimağî ve asabî sistemin dokularının birliğini teşkil eden induction kuvvetinin intikalidir. Şöyle ki her hangi bir fiziki tenbih, alâkalı sinirleri çevreleyen hücrelerde ya bir déformation veya bir şimik denge bozukluğu meydana getirir. Şimik dengesizlik, tenbihin şiddet ve süresince hücreyi ölüme veva beslenmeye yöneltir. Her iki halde de bioşimik bir enerji hücreden çıkar veya gelir. Bu enerji akımı, hücreler arası (dokusal) bir şimik dengesizlik halinde sinir hücrelerini kaplar. Son hücrelerin, mevzuubahis dengesizliğe nazaran gayet hassas olmaları iktiza ediyor. Bundan böyle réflex, daimi bir ölüm ve beslenme değişimi içinde bulunan hücrelerdeki bu normal seyrin göstirisidir. (Buna göre aldığı fizik tenbihle aynı zamanda olmayan réflexler mümkündür.) Canlı yapının bio-şimik dengesini koruyan şu hayatî enerjinin hücreye giren veya çıkan enerji oluşuna göre marazî haller husule gelecektir.

Netice

İdrak, zımnî bir réflexler kontinumudur.

Réflexlerin zımnî, déformable kontinumu olan idraklerden, ancak hafızavî içgüdü ve réflexiv hafıza dishomogénisationlarıyla realiteye yükselebiliriz.

Canlı'yı tarif eden şartlar ve bazı özellikler

*Fiziko-şimik Denge ve fiziko-şimik Doygunluk:
Dar manada hayat enerjisi*

Fiziko-şimik doygunluk, fiziko-şimik dengenin (kararlı) üst limitidir. Alt limit dengenin kendisi olup, bu aralıkta dengenin sürekli olan fonksiyonuna Hayat Enerjisi denir.

Fiziko-şimik denge fonksiyonunun, şimik reaksiyonlar neticesi hasıl olan organik maddelerin yeni birleşikler meydana getirebilen miktarına bağlı olduğu âşikârdır. O halde Hayat Enerjisi, denge durumlarına teka-bül eden parametrenin bilhassa sürekli olan fonksiyonudur.

(Evvelce Fiziko-şimik dengesizlik ile kastedilen Hayat Enerjisi burada dengenin bu sürekli fonksiyonu olarak tarif edilmiştir.)

Tabiatıyla, Hayat Enerjisi bazı organlarda beslenmeyi akamete uğratacak şekilde süresiz veya makûs bir fonksiyonu ise (kî bu gine hücrenin fiziko-şimik terkinde canlı veya cansız vasıtalarla husule gelmiş olan bir değişim yani bir fonksiyondur.) biyolojik marazîlik meydana gelecektir.

Binaenaleyh dimağî ve asabî fonksiyonlar standardındaki marazlarla biyolojik marazlar (ki evvelkilerin bir çoğu bu son sınıfa girerler) şuurun marazî hallerinde tarif edildiği gibi, birbirine aykırı sürekliliklerin temsil ettikleri genel Süresizlik kavramı ile karakterize edilirler.

Üreme ve Genel olarak Hayatî Enerji hakkında

Üreme, fiziko-şimik doygunluğun hücrenel ve dokusal doygunluklar arasında tarif edilen fonksiyondur.

Türlerin değişiminin, bundan böyle hücrenel ve dokusal fiziko-şimik doygunluğun, fiziko-şimik dengenin sınırlarını değiştiren fiziko-şimik antite farkına tabi olarak husule getirdiği fiziolojik ve deformativ bir yoğunlaşma veya sırfişmeye dayandığı âşikârdır. (Fiziko-şimik denge ancak hücrede caridir.)

O halde bu deformasyona tekabül eden Hayatî Enerji değişimi, tabiatıyla dimağî fonksiyonel yoğunlaşma veya isotroplaşma derecesine uygun bir Dış dünya görüşünü veya özel olarak dinamik sensualite şuurunun metabiolojik harekiyetini tarif eder.

Diğer taraftan Hayat Enerjisinin akımı ile üreme fonksiyonu arasında esaslı bir şekil benzerliği olduğu kolayca görülür. Filhakika enerji akımı, hücrelerin fiziko-şimik hassasiyeti nisbetinde (fiziko-şimik antite farkı dolayısıyla haiz olduğu doygunluk dinamizmine nazaran) fiziko-şimik doygunluğun sürekli parametrik fonksiyonudur. — üreme non-parametrik değişkenin fonksiyonudur. — öyle ki hücreler veya dokular arası doygunluk diferansiyellerinin bileşkesidir (yani hücrenel veya dokusal doygunluğun dokular cümlesi boyunca integralidir.)

Kısaca üreme, fiziko-şimik doygunluğun bizatihi değişimi, hayatî enerji akımı ise doygunluksal değişikliğin doğurduğu farkların bileşkesidir.

Genel olarak dokular cümlesini kesif kabul edersek, mevzuubahs bileşkeyi eğrisel integral olarak inşa edebileceğimizi düşünürüz.

Fiziko-şimik denge, hücrenel muhtevadaki bütün basit elemanların, organik birleşigi teşkil edecek şekilde birleşme oranlarını gerçekleyen uygun miktarlarda olması ve maddelerin kapalı bir sınır yüzeyi meydana getirecek surette yüzeysel gerilme kuvvetleriyle dengede olan cidar basınçlarını husule getirmiş bulunmasıdır.

Fiziko-şimik dengenin kararlı limiti, hücrenel bileşikler meydana getiren organik miktarların, hücreyi fiziko-şimik bir değişime uğratmıyacak yani esas yapıyı bozamıyacak kararda olan sınır mertebesidir. Hücre dahili reaksiyonlarının bütün fiziko-şimik neticeleriyle yüklü, doygun ve gergin bir hadde varır. Bu, hücrenin esaslı ve gerekli fiziko-şimik dengesinin üzerinde izafi bir değerdir.

Hücrenin mahiyetinin ayniyeti, fiziko-şimik dengenin varlığına bağlıdır. Bu ayniyet dahilinde hücrenel bir olay, hücrenin gerekli esas yapısından beri daima fiziko-şimik bir dengenin teşekkülüdür.

Kararlı fiziko-şimik dengenin yani fiziko-şimik doygunluğun fonksiyonu olmakla hayatî enerji akımı, canlının hareketini izaha yetkilidir. Zira kararlı dengenin değişimi bir yer değiştirmedir.

Üreme, teşekkül tarzına nazaran fiziko-şimik doygunluk üzerinde aşırı bir fiziko-şimik dengeyi meydana getirecek surette organik birleşiklerin tazzuvidir. Hücrenin doygunluk standardını, fiziko-şimik denge şartlarını gerçekleyerek aşan böyle bir tazzu, aynı zamanda doygunluğun sürekli bir fonksiyonudur. Zira doygunluk, hücrenin mutlak surette sınırlı bir yüküne tekabül etmez. Filhakika o, hücrenin esaslı ve gerekli yapısı üzerinde izafi olan yani zahirî yer değiştirebilen, ve fakat deformabl olmayan bir bölge teşkil eder.

(Bu zahiri yer değiştirmeye, diferansiyel doygunlukların bileşkesi yani hayatî enerji akımı diyebiliriz.)

Çünkü doygunluğa tekabül eden —kararlı— üst limitten daha yüksek mertebeden (yani bu standard'dan aşırı bir fiziko-şimik dengeyi ihtiva eden) olan bir doygunluk üst sınır daima vardır, bu üst sınırlar kesif bir cümle teşkil ederler.

Organizma bir tek fonksiyonla mevcut olmadığı gibi Hayat enerjisi

de bu fonksiyonlara yeniden ihtiyaç göstermez. O, bir organizma çalışmasına idantik olmayıp fakat bu faaliyetler cümlesinin standardı üzerindeki bir akıştır. Şu halde hayat enerjisinin kapalı ve kesif bir cümleden ibaret olan akım aralığına Reflex denir. Filhakika sınırları kendinde olmayan hayat enerjisi akımının bir iş yaptığı söylenemez, bu başlangıçsızlığından ve sonuçsuzluğundan ibaret bir tenakuz olurdu. (yani haddizatında bizatihi hayatî olan bir enerji yoktur. Bu ise aşikârdır). Binaenaleyh bir reflex, hayat enerjisinin dokular arası akımının dokulardaki fiziko-şimik doygunluğa nazaran fiziko-şimik yansıma veya kırılmasıyla vakidir.

Her fiziko-şimik doygunluk parametresine bir fiziko-şimik kırılma indisi veya bir yansıma acısı tekabül eder ki bu parametre veya indis veya açt belirli bir dokusal kontinuma aittir.

Bir İdrak olayı, böyle fiziko-şimik yansıma veya kırılmaların kesif ve kapalı cümlesi, genel olarak bir kontinumudur. Bu şekilde anlaşılan kontinumların fiziko-şimik bir deformasyonu vardır ki bu deformasyonlara idrakin sürekli kategorileri denilebilir. Dimağî dokulardaki dış izlenim, bu deformasyonlar olarak şuurun içgüdüsel yapısını tarif ederler.

(Reflex biolojik manada, içgüdü şuurun bir metafizik kategorisi olarak müttekâmil bir manada kullanılmıştır)

Bir idrak kategorisi, bir şuur kategorisine nazaran homogen ve isotrop olarak düşünülebilir. Yani genel olarak, şuursal dinamizme mütেকabilen hayat enerjisinin fiziolojik standartlar üzerindeki akışı homogen, bir mertebe şuura doğru ise idraksel şuuru temsil eden ortamdaki dinamizm isotropiktir.

Müdrikenin bu tarif ettiğimiz meta-biolojik deformasyonun karakteristikleri olan büküm nokta veya eğrileri vardır ki homogenlik ve isotropluk keyfiyetlerine göre bir dishomogenizasyon, bir yığılma veya bir disotropizasyon teşkil ederler.

Şuurun kategorileri, bu karakteristiklerden onların kesif ve kapalı cümleleri halinde meydana gelen deformabl sistemleriyle mevcuttur.

Fikir hayatı, materiel zeminine bu şekildeki meta-biolojik deformasyonlar gurubu ile bağlıdır.

Ferdî veya toplumsal şuurun müttekâmil ve yaratıcı kategorileri, bu meta-biyolojik deformasyonların tamamıyla sırfleşmiş kalitedeki bir meta-homeomorfizmi ile inşa edilecektir.

Böylece meta-biyolojik deformasyonların ortamı alt şuura sırfişleşmiş ve binnetice projektivleşmiş olur.

Çünkü bu ortam, meta-biyolojik bir ortamın sırfi süreklilik zemininin, metabiyolojik deformasyonların hayatî enerji akımından ayrı olarak zeminin sırfiyetiyle şekillenmesi imkânsız olduğundan; canlı idrakinin ancak metafizik şuur mertebesine varamadığı yoğun alt mertebelerinde sonlu olan fakat mütekâmil zihin kategorileri ortamı olarak projektiv bir uzaysal ortama meta-projektiv bulunan meta-katalitik zemindir.

Meta-biyolojik deformasyonlar grubunun varlık zemini olan mevzuubahis ortam, tasavvurun metafizik reel yeterliğinden mustakıl olarak şuurumuzun reel ve projektivliği dolayısıyla mutlak olan formudur.

Şuurun çalışmasını karakterize eden bu meta-biyolojik deformasyonları, sigara dumanının kıvrılma ve bükülmelerine benzetebiliriz.

Metafizik şuur hayatımız, fiziolojik bir isotropisationdan sonra teşekkül eden ilk şuur ortamının lokal disotropisationlarını ihtiva eder. Isotropisation standardı, metafizik indirgenmezlik halinde daima bir gaye-ortam olarak mevcuttur.

Lokal disotropisationlar sürekli surette sınırlı déformationlara dönüşürler. Bundan böyle içgüdüsel olmadan evvel hafızavî olan alt şuur akışkanlığını ihtiva eden disotropisationa Hads denir. O halde hadsin metafizik menşe ve yapısı alt şuurda olmak gerek ve yeter. Diğer taraftan hafızayı teşkil eden, metafizik ortamdaki lokal déformationlar, sürekli olmadıkları takdirde hatırlama fonksiyonuna sahip olamayacakları üzere sürekli olduklarıdır. Zekâ ise böyle birkaç kontinumda aynı anda olmanın formel yapısıdır. Hafızanın metafizik tekâmülü, alt şuurdaki lokal disotropisationlara, zekânınki ise mevzuubahis An'lar arasındaki bağıntıya tâbidir. Bu ise déformationların hadsî surette birbirine yakın inşa edilmiş veya seçilmiş olmasıyla mümkündür. O halde hafızanın tekâmülü, kısmen kendi bünyesinde değişebileceği veya değiştirilebileceği halde zekânınki genel olarak kendisinden müstakildir.

İrade, genel olarak zekâyı teşkil eden aynı An'lar cümlesini sürekli kılmaya çalışan bir cehd'dir,

Tarif

Metafizik ortam, varlıkların dayandıkları zamansal ve uzaysal indirgenmezlik ortamına meta-projektiv oldukça, meta-projektiv bir sırfi zemindir.

Bundan böyle hayat şuru, metafizik manada alt şuur ortamı üzerinde

onun akışkan déformationlarından (hadslerden) doğan sathî deplesmanlar demek olan basit hafızanın ikazlara yani içgüdüsel tahriklere ve tezahür-
lere yönelmesinden ibaret, gittikçe artan tarzda bir yoğunlaşma, hafızavî
formların köşelenmesi, hafızavî enerjinin sınırlanmasıyla seyir eden bir
zımnî maddeleşme akışıdır. O halde hayatın metafizik tezahürü, içgüdüsel
yapının otomatizmine kadar inen bir yoğunlaşma ve nihayet, içgüdüsel
hafızanın çöküşüyle (ölüm) bitkileşmeden başka bir şey değildir.

Ferdî hayatın metafizik akışkanlığı yani metafizik şuur ortamında
indirgendiği zeminin sürekli merhaleleri böyle olduğu halde toplumsal
realitenin ihtiva ettiği hayat akışkanlığı daha derin ve yapıcı olup alt
şuurun Allah anlayışıyla aynı dinamizmedir.

Hayatın sona eriştiği, alt şuur ortamının içgüdüsel hafıza üzerine çö-
küşü ve bu halden içgüdüselliliğini de kaybederek yok oluşudur.

Hayat ve hafızaya giriş

Hayata ve topluma müteallik olarak, içgüdüye karşı, benliğimizde
gerek doğrudan doğruya gerekse bilvasıta hasıl olan tepki, hafızayı or-
taya koyar. Lâkin metafizik değeri olan hafıza bu değildir. Filhakika bu
nevi hafızayı teşkil eden tedaî zemini, metafizik hafızanın tepkisel basit
bir déformationudur. Metafizik hafıza ki, alt şuurun genel déformation-
larından ibarettir. O, hadsî sensualite şuurunun hafızasıdır. Zira alt şuur
ortamında zeminin indirgenmezliğinden müstakil olarak teşhis edilebilen
elemansal yapılar, bu tedaî partikülleridir. Onlar, kendi ortamına geldikçe
metafizik hafıza tenbihlerinin katalizörülüğünü yapan alt şuurun, tamamiyle
kendine has akışkanlığı ve şekillenmelerinin görüntüsüdür.

Hafıza, zamanın getirdiği her yeni an'ın, şuur hayatımızdan mazinin
istikrarına, mazi üzerindeki hükümsüzlüğümüze götürdüğü ruh halleri
mecmuasıyla vakidir.

Hayat hakkında

Hayat, alt şuurun yarattığı zımnî bir fikir, kübik ve katı bir şuur or-
tamıdır. Filhakika o, alt şuurun muhtevastaki bir donukluk, benliğimizi
sensualite şuuruna bağlayan bir gaye, yoğunluğu sabit bir şuur ortamının
kendi kendine bir merhale olarak tezahürüdür. Alt şuurdaki sürekli dé-
formationların ve akışkanlığın yoğun çökelti formu olan bu tek merhale,
biyolojik hayata dayanıyor. Çünkü sensuel tenbih ve reflex ile objelerin,
fiziko-bioşimik terkiplerde aynı Dış dünya görüşünü husule getirmeleri

(ki bu sensuel ikazların fiziko şimik terkiplerde yarattığı sürekli reaksiyon ve deformasyonlarda invariant kalan ve kendi içinde dengesel, sürekli dönüşümler yapabilen elemanter sistemlerin yani biolojik partiküllerin teşekkülüdür.) biolojik olduğu kadar metafiziktir. Filhakika yukarki teşek-kül metafizik bakımdan sensualite sürekliliğinin fiziko-şimik dengesel reaksiyon ve deformasyonlarla kaynaşmasıdır, öyle ki bu kaynaşma süresince, metafizik ve biolojik yapısı birbirine sürekli olarak tekabül ettirelebilen bir reflex zemini meydana gelir. Bunun böyle olduğu, reflex'in, fiziko-şimik terkiplerdeki şimik reaksiyonların kararlı Dengesi neticesi olan hayatî enerjinin korunumundan ibaret bir nevi otomatizme dayandığı suretiyle anlaşılabilir. Nitekim idrakin, ancak bu şekilde tariflenen reflexlere nazaran meta-biolojik bir manası vardır.

Metafizik şuur ve Hayat hamlesinin katılığı

Hayat hamlesi, şuurdaki metafizik disotropisationdan sonra onda bakı kalan katı deplasmandır. Sürekli déformation olmayıp üzerine hafızavî bir hads dahi inşa edilemez. Zira hafızavî hads, hafızavî déformationların akışkanlığı ile mümkündür. Diğer taraftan içgüdüsel hafıza, hayat hamlesinin yoğunluğunu ve deplasmanını haiz olan yegâne meta-fiziolojik disotropisationdur.

Şuurun marazî hallerine giriş

Şuurun marazî halleri bir bakımdan içgüdüsel hafıza yoluyla hayat hamlesine (dolayısıyla asabî sisteme) ve hafızavî içgüdü yoluyla dimağî standartların süreksizleşmesine dayanıyor. Ayrıca hafızavî hadsin zekâ tarafından sınırlanması ve toplumsal realite şuurunun, toplumsal şuurun kategorilerinde süreksizleşme ve donuklaşmasıyla carî olan zihnî düzen-sizlikler mevcuttur.

Genel olarak bütün marazî haller, içgüdüsel hafıza, hafızavî içgüdü, hafızavî hadsin ve onların kendi aralarında aynı yoğunlukta ve aynı an'da formlarından ibaret inşalarına tekabül eden fiziolojik disotropisationdaki akışkanlığa veya kübizme bağlıdır, ki bunlar, içgüdüsel hafıza ile asabî fonksiyonların, hafızavî içgüdüyle dimağî fonksiyonların standartlarına ve hafızavî hadsle, alt şuurdaki lokal déformationlarda carî olan mahdud bir ortamsal enerjitizm halinde tecelli ederler.

Binaenaleyh marazî bir hal, ferdî veya toplumsal metafizik ortam şuurunda, şuurun izafî bir anormal ahenge gittiği gayedir. Marazî hal,

şuurun belirli bir yönde nebatileşmesi, mertebesi realitenin yoğun déformationunda katılaştığı bir kendine kapanıştır.

Bu, fizik evreni değişik ve homogen yoğunlukta bir ortama intibak eden zekâdır. Orada şuurun sensualite kanunları deforme olmuş veya sıfıllıktan çıkarak donmuştur.

Diğer taraftan, şuur hayatımızı yaratan dishomogénisationlar arasındaki sürekli transformationu kuran yapı, daima mücerret olan bir zemin yani zamansızlık ortamındaki disotropize déformationudur. O yapı ki gerçek şahsiyeti teşkil eder ve metafizik şuura götürür.

Dishomogénisationlar maraziliği gaye edinemezler, zira onlara içgüdüsel hafıza hâkimdir. ve içgüdünün değil ancak hafızavî hadsin deformativ bir gayesi olabilirler. Binaenaleyh doğrudan doğruya dishomogénisationlardan doğan bir maraziliğin nebatileşmeye yöneleceği belirsizdir.

Marazî hal için, herhangi bir dimağî fonksiyonel standardın diğerlerine nazaran süreksizlik derecesine çöküşüdür de diyebiliriz. İçgüdüsel hafızanın bu inhitatın derinliğindeki mahkûmiyeti, hafızavî içgüdünün süreksizleşmesidir. Zira hafızavî içgüdünün katı dinamizmi, standardındaki kararlı halini kaybetmiştir. Binaenaleyh gerek hadsin, gerek hafızavî déformationların, alt şuurun lokal disotropisationuna tekabül eden metafizik bir disotropisation çöküntüsünü şekillendirmeleri şuurun marazî hali olarak tarif edilir. Böylece şuurun metafizik marazlarını, dolayısıyla bilginin sıhhatini kesin olarak tayin ve tasnif etmek mümkün olur. Marazilik için önemli olan, şuurun ilkel mertebelerinde tezahürlerinden ziyade metafizik şuur kategorilerinin deformativ mantığındaki diskontinü şekillenmeleridir.

Metafizik bir maraz olarak ölüm, dimağî disotropisationların bütünsel ortamında hafızavî içgüdünün ve içgüdüsel hafızanın çöküşüdür. Şu halde o, alt şuur ortamının indirgenmezliğine nazaran inşa edilemez, yani hadsi bir disotropisationu temsil eden ölüm yoktur.

Netice olarak hayat hamlesi, hafızavî içgüdü ve hafızavî hads tarafından ihtiva edilir. Bu hadsin aynı an'da olan formlarının toplumsal cümlesine, toplumsal realiteyi sınırlayan toplumsal irade denmişti. O halde ferdî ölüm, toplumsal realite şuurunun deformativ değişimi ile başlar.

Marazî hallerde Allah kavramı, toplumsal realite şuurunun bir sınırlı değişiminden başka birşey değildir. Gerçekte O, muhtelif toplumsal realite değişimlerinin sırf zemini olan toplumsal alt şuur ortamıdır. Allah'ın şuurdaki yeri böylece anlaşılınca, ilkelerde O'nun toplumsal içgüdü formlarıyla tezahür ettiği kolaylıkla söylenebilir.

Hipnotizma'ya dair. Uyku.

Uyku, şuurun yalnız ve yalnız içgüdüsel hafıza dishomogénisationlarını ihtiva eden bir iç ortama intibakıdır. (Uyku esnasında belirli fikirlerin oluşma ve istikrar kesbediği, zımnî bir alt şuur ortamının varlığını açıkça gösterir.) Filhakika böyle tek yönlü bir şuur tezahürü, hafızavî içgüdü-nün, şurudan tedricen ve ortamın sürekli zemininin devamı dolayısıyla muvakkaten sıyrılışıyla vakîdir. (Zira mutlak bir sıyrılış, hafızavî içdünün mutlak çöküşü demek olan ölümdür ve bu zeminin de beraber yok oluşudur.)

Yukarıki tarif, uykunun gerek içgüdüsel tezahürünü, gerekse statik muhtevasını ortaya koyar. Çünkü normal veya marazî tezahürde sırf hafızavî olacak şekilde mücerret bir başlangıç yoktur. Mevzubahis tezahür, içgüdü mertebesinde koyu bir dishomogénisationu meydana getiren elektrikiyet kontinumudur. Bundan böyle meselâ, uykuda gezme, içgüdüsel menşeden beri içgüdüsel olarak devam eden hafıza dèformationu neticesidir. Her marazî halde olduğu gibi bunda da bilhassa kendini sınırlayan, anormal bir izafî ahengi gaye edinen süreklilik vardır.

O halde hipnotizma'nın, şuurun kendisinden müstakil tesirlerle sırf içgüdüsel hafızaya indirgenmiş hale gelmesi şeklinde tarif edilebileceği aşikârdır.

Manyetizma'ya dair.

Manyetizma, zekânın kesif birliğini sun'î olarak yoğunlaştırır. Öyle ki bu yoğunlaşma, idrakte yeni ve farklı bir imaj yaratmaya yönelmiştir. zira burada reflex'lerin kontinumu da yoğunlaşp deforme olmuştur.

O halde manyetizma, zamansel sürenin bütünsel yapısından doğmadığı halde hipnotik gösteri bu bütünün kendisidir. Binaenaleyh hipnotizma neticesi, kendiliğinden belirsiz bir manyetik form vardır. Zekânın derecesi de şuurun kendi kendine manyetizma oluşu yetisidir diyebiliriz.

Hads tarifi.

Hads hafızavî formlar arasından geçen fakat onlara yer değiştirtmeyen bir akışkanlıktır. Hafızavî formlara katı harekiyetle yer değiştirtmek, hadsin metafizik olması için gerek ve yeter şarttır. Filhakika hafızavî formların engelleyip yönlendirdikleri, bir ara tazyik edip kaçırdıkları bu sürekli akış mevzuubahis formlar arası bölgenin şeklini taşıyan bir hacimde devam eder. Halbuki hafızavî formların deformativ olmayan yer değiştirmesiyle hafızavî bir canlılıktan ibaret olan bir nevi hads,

şuurda fikren uzaysal hiçbir bölge bırakmıyan şekilsiz ve dağınık bir bilgidir, zira hadsin dayandığı formel zemin olan hafıza şekillerinin mevzuu-bahis deplasmanı akışkanlığın mecrasını kaybetmesidir ki bu bir tenakuzdur.

Hafızanın hadsteki vazifesi, hadsle beraber hal'de bulunmak değil (bunun tenakuz olduğunu gösterdik) haddizatında alt şuur ortamında metafizik bir disotropisation olan hadsin yayılan ve akan kontinumuna belirli bir doğrultu ve kuvvet vermektir. Yani hafıza zamandan müstakil bir form, statik iç sensualite ve yalnız hadsî akışın şiddetiyle olduğu yerde deforme olan bir yapıdır. O, yüzeysel bir zemin, hads ise ondan üst boyutlu dinamik iç sensualitedir.

Metafizik hads, metafizik bir form içinde bulunarak yeni formlar meydana getirir. Şöyleki bu şekillendirici kuvvet, hafıza ve sensualite formlarının alt şuurda husule getirdikleri sıkışma ve gerilmelerden doğar. Filhakika o, alt şuur zeminin maruz kaldığı sensuel ve projektif tesirler neticesidir.

Hafızaya dair

O halde alt şuur ortamındaki déformationların yarattığı biçime metafizik hafıza deriz. Hayata doğru bütün yönelimlerimiz, alt şuurun muhtelif mertebelerdeki hafızalaşmalarıdır, yani hayat gerçek hadşten bir katileşmadır.

Hafıza, dimağî fonksiyonların ve şuurun ortamındaki dishomogénisation ve disotropisationların formel ve yüzeyden görünüşüdür. Bu formların sürekli yüzeysel déformationlarını hafızavî hads olarak tarif etmiştik. Gerçek, metafizik hads ise mevzuubahs déformationlarının iskeletini teşkil eden yüzey ve form izlenimlerinin çevrelediği disotropisationun akışkan içi ve localisationu, bilahare yer değiştirme ve genişlemelerinden ibarettir. Bundan böyle sensualite şuur, dishomogénisation ve disotropisationların, déformation ve deplasmanları ile şekillenir.

Fakat bir disotropisationun mutlak yeterliği ve metafizik menşei, zeminin zamansal bir disotropisation oluşudur. Zira bir disotropisation metafizik tahdidîyetlerin kendini terkedişinden ibaret bir cümleyi gaye edinmiştir. (burada zamansızlık uzayının teşkil ettiği meta-tahdidîyetler mevzuubahistir)

Mutlak realitenin, meta-tahdidîyetlerin böyle disotropize bölgesi olduğunu ispat etmek problemimizin esasını teşkil ediyordu.

Zihnî şartlar, sınırlayıcı disotropisationlar, bağıntılar déformationları, her ikisi birden disotropik kontinumların metafizik bir kriter olan

şuurunu meydana getirirler. Bunlar şuur teşkil eden dinamik temellerdir. Şuur ortamı ise, kesif reflex cümlelerinin sistemi olan idraklerdenberi, extremümları haiz ve yoğunluğu değişen (zihni kategorilerin birbirlerine dönüşümü, indirgenişi veya tekâmülü manasında) yüzeysel standardın sınırladığı bir iç olarak deformabldır. Haddizatında alt şuurun boyutsuz indirgenmezlik zemininden ibaret olan bu ortam, şu form ve antitesiyle varlığın mutlak indirgenmez sırfi ortamıyla münabıktır. Filhakika her ikisi de zamansal metafizik tahdidiyetlerin kendilerini sürekli terkedişleriyle hasıl olan disotropik kontinumlar vasıtasıyla mutlak realite olarak tecelli ederler. Metabiolojik kesafetin şekil ve mahiyetinden, marazî déformationlarda izafi bir anormal ahengin körlüğüne sürüklenen, diğer katı déformationlarda duran veya tekâmülün sırfileşen akışkanlığı ile uzay-zamansal metafizik yapının şekil ve mahiyetine giren dishomogen ve disotropik kontinumların déformationlar grubu, aynı meta-projektiv şekil ve mahiyeti olan ortamların yoğunluk değiştirmeleri ve dolayısıyla bir üst ortamda yer değiştirmeleridir. Mevzubahs sırfileşme için kontinumların deformeabilitesi yeter.

Şuurun mutlak yapısı.

Teessürî ve teen.mülü hayat ikiliği yoktur. Yalnız disotropik kontinumlar ve onların yoğunluk veya sırfilik derecesi vardır. Her disotropisation, alt şuur ortamında sınırlı bir dengesizliğin husule gelişidir. Her tasavvur, her imaj ve her hassasiyet aynı menşesel ve dishomogenlik formunu haiz mutlak bir ruhsal form, yoğun veya sırfi bir kontinumdur.

Her şuursal realite, zamansızlığın indirgenmezlik zemininde bir dengesizliğin bîzatihî sınırlılığı olup sırfiliği veya yoğunluğu yani ortamın zeminine nazaran isotropluk derecesine göre mütakabilen projektiv veya sınırlı bir genişlik arz eder. Haddizatındaki dengesizlik, şuurun ilk veya ilkel mertebelerini husule getiren kesif reflexlerin — ki bu dengesizlik meta-biolojik dengesizlikten ibarettir, yani bio-şimik enerjinin mertebelenmiş bir dizisine tekabül eder. — (bu idrak demektir) realize ettiği kontinum-disotropisationdur. Sonradan şuurun muhtevasındaki kategorilerden (ki haddizatındaki dengesizlik-disotropisationun birbirini takip eden sırfi ve yoğun déformation akışkanlıkları silsilesi olarak mevcuttur.) her biri böyle bir dengesizlik vücuda getirir. Her tedaî zemini disotropizâ kontinum'ının zeminsel iskeletidir

Bilginin metafizik menşei ve yapısının tekâmülü, her ferde şuur ortamının yoğunluğundan itibaren aynı merhaleleri takip eder. Şuur ortamının yoğunluğu ise şuurun içgüdüsel hafızadanberi meydana gelişindeki

fiziolojik, şuursal kategorik ve toplumsal tesirlerin normal akışındaki izafi şiddetlerine bağlıdır.

Binaenaleyh teemmül, teessürî bir katılıktan mütekâmildir. Teessürîliğin ise daima teemmülî bir formu vardır. (ki düşüncenin deformativ mantığını teşkil eder.)

Alt şuur— Bütün şuur kategorilerini onların disotropik ve dishomogen yaratılışlarıyla ihtiva eden ve bunların sırfi katalizatörlüğünü yapan, uzaysızlık ortamına meta-projektiv iç zemindir. Yani reel olmayan fakat sensuel ve meta-isotrop bir uzay ortamı olarak düşünülebilir. Her şuursal kategori bu indirgenmez iç zemindeki bir disotropisationa dayanır. Fiziolojik fonksiyonel standartlar, bu disotropisationları, dimağî fonksiyonların alt şuursal idrak perspektivite ve projektivitesine isotroplaşmasından ibaret fiziolojik isotroplaşmanın şartlarla belirli doğrultu sonluluğu olarak tarif etmek suretiyle ihtiva ederler. Filhakika hads hafıza ötesi disotropik akışkanlığın formları olan alt şuursal bir idraktır.

Marazî ahenk.

Dimağî fonksiyonel standardın süreksizlikleri, standardı izafi süreklilik sistemlerine bölerek bu sistemlerin her biri, zihnin mahdut ve anormat ahengini sağlayan gayedir. Bu ahenk öyle bir zihnî kontinumdur ki fonksiyonel standard üzerindeki transformasyonların, fiziolojik yoğunluğun veya alt şuurdaki deformasyonların süreksiz bir permütativ deplasmana inhisarı neticesi bölünmüş bulunduğu kapalı sistemlerden yalnız biridir.

Şuursal kategorilerden yalnız birinin kendi içine kapanmış olarak izole faaliyeti daima metafizik bir marazdır.

Zekâ'ya dair.

Zekâ dış dünya görüşümüzü tarif eder. Zira o, bir veya bir kaç şuursal kategorinin aynı an'da enstantanelerinin bir cümlesi (ki bu cümle, şuursal kategorinin sırfilik derecesine nazaran sırfi form veya katı form-kalıp'ların kesif cümlesidir, ve bu kesafet ancak onu meydana getiren yoğun veya sırfi kategorik akışkanlıkların alt şuurdaki disotropisationun ordinationuna nazaran grublandırılması ile analiz edilir.) olarak dinamik sensualitenin (şuurun tekâmül mertebesine göre) yoğun-katı veya sırfi fakat muhakkak bir formel izdüşümüdür.

METAFİZİK ve TOPLUMBİLİM

Ferdî ve bütünsel manada toplumun tekâmülü ve toplumsal Realite hakkında

Bir réflex'ler cümlesi olarak tezahür eden, biyolojik şartların yeterliğindeki sürülerin ilkel toplumu, şuuru yaratan sensuel değişimler ortamına müteakabilen sürüsel değişimlerin tesirindedir. Bundan böyle (ferdde) genel manada toplum şuuru ferdî şuurun doğuş ve tekâmülünü takip eder. Ferdî şuura tekaddüm eden toplum şuuru ferdî şuurun yapısınca ancak içgüdüselidir.

Diğer taraftan toplumun bütününde toplum şuuru, fertdeki içgüdüsel hafızadan beri mevcut olup aynı tekâmülü haizdir. O halde, evvelâ biyolojik merhalelere uyan toplumda, ferdî şuurların doğuş ve yaşayışına şahid olduğumuzdan toplumun bütününde daima sürekli yapılar bulunabilirki ferdî şuurların bağıntılarından ibaret olsun. Bu bağıntıların herbir cümlesine toplumsal olay denir.

Bu cümlelerden belirli bir kavrama yığılan bir sistem çıkarılabiliyorsa böyle toplumsal olayların kesif cümlesine Toplumsal Realite diyeceğiz.

Toplumsal realite, toplumsal olayın formudur. Bu form toplumsal olay gibi akışkan ve değişken durumların aynı an'da halleri cümlesi ile sınırlıdır. Toplumsal Realite her an Hal'de olan şeydir. Hafızavî deformationlara mahsus enstantaneler üzerindeki bu kontinuumlar ferdî şuurların zekâ ve iradelerine tekabül eder. O halde toplumsal realite, iradelerin kurup götürdüğü yani telepatik olan bir nizamdır. İradesiz olan toplumsal realiteye Mukadderat diyeceğiz. Toplumsal realite şuuru vicdanımızı gaye edinmiştir. Toplumda bu şuur parçalanmaz bir bütün olarak toplumsal bir hads teşkil eder. Bu zımnî bir ihtilâldirki bizi insanlık sevgisine ve Allah'a götürür.

Allah'a dair

Allah, toplumsal Realite kavramlarının telepatik terkiplerinden ibaret alt şuur dinamizmine denk zaman alışkanlığıdır. O, alt şuurun ortamı

mutlak realite yapısının meta-projektiv, indirgenmez zeminini teşkil ettiği halde, muhtevastaki hafızavî olmayan, sırfî formların toplumsal realite enerjitizmidir.

Bu enerjitizm, toplumsal realitenin sürekli değişimlerini taşıyan bir mücadele, *Ben ve toplumsal realite arasında devamlı ve metafizik bir tekabüldür.*

Toplumsal realite kavramı metafizik bir inşadır. Filhakika toplumsal terkiblere müteallik tedaî zeminlerinin déformationları (içgüdüsel değil, çünkü bu taktirde Allah ilkel toplumlarda görüldüğü gibi sensuel değişimlerin bir senbolü olurdu.) ile teşekkül eder. Alt şunrsal realiteleri de deformasyonlar tarzında inşa etmek mümkündür.

Ferdî metafizik bakımından, alt şuurun yoğunlaşmasından ibaret olan hayat toplumsal realitenin ferdî izlenimini ihtiva eder.

Toplumsal realite, toplumsal oluşunun varlığının gerek ve yeterliğini temin ettiği bir invariantsı (metafizik ortamsal yapı) haizdir ki bu invariantsa Allah diyeceğiz. Bu invariants ferd ile toplum bütünü arasındaki mevzubahs metafizik tekabüldür.

Yaşamının deformativ mantığı hakkında

Yaşamak, toplumsal realiteye intibak etmek demek olan, şuurun kendi ortamına yöneliştir. Bulunduğu fizyolojik ve toplumsal değişimler içinde belirli bir déformationlar kontinumu teşkil eden bir ahengin meydana gelişidir. Bu, toplumsal realite ile aynı zeminde olan bir deformativ metafizik yapıdır. O toplumsal realite ki muhtelif toplumsal terkiplerde toplumsal içgüdü, toplumsal hafıza veya toplumsal hafızavî hads olarak yoğunlaşmış ve sıfıleşerek toplumsal bir hads meydana getirmiştir.

Yukarki ahenk, değer yargılarıyla sınırlanmış bulunup onlarla deforme olur ve devam eder. Bu aynı zamanda toplumsal hayat ile toplumsal şuurun dengesidir.

Allah kavramının gerçek menşei:

Allah kavramı, sadece toplumsal terkiplerin yarattığı telepatik inşaları ihtiva eden bir alt şuur gösterisidir ki kendini daima toplumsal olarak sınırlar. Toplumsal olmaktan başka gayesi bulunmayan, alt şuurun bu bölgesi, kavramı inşa eden zeminin, meta-projektiv olmayan kapalı hafızavî déformationlar cümlesinden ibaret olmasından ötürü mutlak bir realite yapısına değil, mutlak bir toplumsal disotropisationa tekabül eder.

Filhakika metafizik ortamsal tabiatta bir Allah kavramının genel zaman-sızlık ortamına aykırı bir zemin intaç edeceği ve haddizatında mutlak sebep formunda böyle aykırı iki zemin mevcut olamayacağı cihetle gerçeksizliğini düşünürüz.

Halbuki onu toplumsal terkibe yönelmiş telepatilerin yaratıcı standardı olarak bilmek mümkündür. Bundan böyle toplumsal terkinin bütününde carî olan alt şuur akışkanlıklarının yoğunluksal üst sınırı addedilen bir bütün yerine, toplumsal terkihi temsil eden toplumsal şuur kategorilerinin tekabül ve sürekliliğini ikame etmek gerekir. Bu ise alt şuurun hadsî sistemiyle mümkündür.

Allah toplumsal alt şuur, vicdan ise onun indirgenmezlik zeminine meta-projektiv yoğun ortamdır. Nitekim gerek vicdan, gerek Allah'ın toplumsal hadisle tezahür eden bu tek varlık şekilleri vardır. (filhakika hads alt şuurun doğrudan doğruya tezahürüdür ki varlığın boyutlarını yükselten dinamik sensualiteye tekabül eder.)

Toplumsal şuur, toplumun her ferdinde bütünün deformativ disotro-pisationlarının izlenimi olduğu ve toplumsal Dış'ı olmayan ferdî şuurda, şuurun metafizik-disotropik karakterinden başka indirgenmezlik tipi olmayacağı üzere ferdî şuura nazaran, ancak toplumsal yapıda bir dış realite olan Allah mevzuubahs olabilir. Bu tarife nazaran Allah, bir keyfiyet değil, toplumsal bir indirgenmezlik formudur, fakat muhakkak bir formdur.

Toplumun lojik teşekkülü

Ferdî şuurun doğuşuna tekabül eden merhalelere toplumsal mantık karakterini vermekle izah edilebilir. Zira ferdî şuuru biolojik şartları ile hazırlayan zemin, toplumun biolojik durumunu devamlı kılan bir zeminle aynı mahiyettedir. Nitekim ekonomi, toplumun sunî biolojik şartlarını ihtiva eden bir yapıdır. (o halde hukuk, toplumun tabîi ve sunî biolojik şartları ile beraberce toplum şuurunun toplumsal olay birliği içinde teşhisidir... toplum şuuru, ferdî şuur elemanlarına toplumsal karakterinin tekabül ettirilmişidir.)

Hukuka dair.

Hak, toplumsal hafızadır. Bundan böyle hukuk, toplumsal hafıza hadsi tarafından ihtiva edilen bir toplum şuurunun otoriter tecellisini mümkün

kılan gayedir. (jüri - ki muvakkat bir tarihtir - sisteminde olduğu gibi) O halde toplumsal realitenin hafızavî déformationlarından ibaret yani hukukla reel olan bir tarih vardır denilir. Filhakika tarihte, hukukî surette gayeler kurulabilir. Birer tarih kontinumu olan bu bölümler, ihtiyaç toplumsal iç güdü, ihtiraslar toplumsal hafıza hadsi ve arzu toplum - iç-güdüsel hafıza şeklinde tarif edildikte bunlarla deforme olarak birbirlerine devam ederler.

Tarifler.

Toplumsal içgüdü hafızası mazinin tekrarını, toplumsal hafıza içgüdü düsü taklidi, toplumsal hafıza hadsi ise ahlâk kurumlarını meydana getirir. (Binaenaleyh ahlâk da bir ihtirastır, fakat Allaha ve vicdanımıza götüren yegâne metafizik yapı toplumsal hadstir.)

Toplumsal reclite ve toplumsal zaman.. Toplumsal induction.

Toplumsal bir olay, ferdî şuurlar arasındaki explicit bağıntılar olduğu üzere bunların implitis formlarını taşıyan tedeî zeminlerindeki yüzeysel déformationların telepatik bir gösteri teşkil etmeleri gibi daima sürekli bir inşa mevcuttur ki toplumsal realitenin sınırlarını vücade getirir. Bu sınırlar daima realitenin toplumsal istikbal ile teşkil ettiği kenarlar olup toplumsal zaman içinde realite disotropisationuna aittirler. Filhakika mevzubahs sınırlar, toplumsal hafızanın akışkanlık derecesinden müstakil olup farklı akışkanlıkların dıştan konsantre oluşuna bağlı bir yapı olan toplumsal iradede ibaret kapalı bir çevredir. Zira ferdî irade ona intibak edebildikçe toplumsal iradede üstün olamaz, intibak imkânsız ise reel olmadığı gibi toplumsal bir olay içinde dahi bulunmaz. Nitekim toplumun doğru ve yanlış hükümleri veya toplumda belirli bir duruma sahip olma, ferdî iradenin toplumsal iradeye intibak derecelerine müteakibirdir. O halde toplumsal irade, toplumsal ortamdaki muhtelif doğrultularda ferdî şuurların gayesi veya en fazla kendisidir.

Toplum - zamansal ortamda, toplumsal irade hiç bir toplumsal istikbali anda bulunamayacağından, ferdî iradelerin kesif bir cümlesinden ibaret toplumsal Hal anları sınırı, bilhassa insan toplumlarında kapalı bir yüzeye tekabül eder. İlkel sınıflar ihtiva eden bir toplum bütününde ilkel ferdî iradeler kelimenin gerçek manasına uymayacak şekilde içgüdü mertebesinde olacağından sınır yüzeyi açıktır, yani toplumsal realitenin istikbali mevzubahs değildir, zira toplumsal - içgüdüsel bir ortamda böyle bir istikbal ve sınır katiyen düşünülemez.

O halde bir toplumun tekâmülü, toplumsal iradenin déformationuyla belirlidir. (ilkel toplumlarda yukarki yüzeyin standardının değişimi ancak toplumsal içgüdünün déformationu olacak şekilde katılmış bulunur.)

Toplumsal tekâmülün bir sınır terimi olan irade, bir bakımdan toplumsal zekânın birliğini yani toplumsal hafıza hadsinin aynı anlı enstantanelerinin kesafetini temin eden kuvvet olarak toplumsal realite mantığında daima cari olan bir terimdir.

Bundan böyle toplumsal şuurda ferdî şuurda olduğu gibi, bağıntıların birer kontinumu olarak teşekkül eden müstakil ve déformable şekiller değişime hakimdir, ve binnetice toplum şuru reel olur.

O halde bir toplumun tekâmülü veya mütereddi değişimleri toplumsal hafıza hadsinin süresiz görünüşlerinden değil onları konsantre ve tahdit eden toplumsal irade ile tayin edilir. Binaenaleyh toplumsal değişimlerin inductif bir silsile teşkil ettikleri söylenemez. Zira kantite değişimi toplumsal iradenin deformativ değişimi tarafından ihtiva edilir.

Ferdî müzik şuurunun metafizik yapısı.

Bir ferdî şuur olayı olarak bahsedildiği takdirde müziğin sırf seslerle tecelli eden bir netice olmadığı aşikârdır. Filhakika metafizik şuurca tarif edilen toplumsal bir realitede yoğunluğu değişen hafızavî déformationların ses şekilsel içgüdü cümlesi gerçek bir müzik sensationu meydana getirir.

Ferdî şuurdaki toplumsal realite kavramına göre cari olan bu müziğe mukabil, toplumsal realite metafiziğine girmeyen müzikler mevcuttur.

Ses-şekilsel cümle... İşitme idrakinin dishomogénisation ve mütakâmilan disotropisationlarını karakterize eden metafizik kontinum olarak kesif bir cümledir. Zira reflexlerin kesif fakat açık bir cümlesi olan idrakler ortamında her idrak sürekli, réflexiv, açık bir déformationun standard fonksiyonu olduğundan bu ortamda dishomogénisation tarzında lokal bir kapanış vücuda getiren içgüdüsel hafızanın eseri idrake müteallik bir yaratmadır. Filhakika içgüdüsel hafıza, hafızavî hads gibi sürekli bir déformation olmayıp hiç olmazsa katı bir harekettir. Böylece hafıza, haddizatında idrakle çakışan fakat katı hareketlerin sınırladığı kapalı ve sürekli déformation halinde ona üstün olan bir kuvvettir. Şu halde hafıza ve idrak arasındaki esaslı fark, mahiyetce hafızanın içgüdüsel, idrakin ise biolojik içgüdüsel (réflex) yapılarının şekil itibariyle mütakabilen kapalı ve açık déformation standardlarını ifade etmesi itibariyledir.

Not: idrakin açık bir deformasyon göstermesi, tedariklerle kapanan bir sistem olmadığındandır.

Hafızanın (yüzeysel) standard ekstremumları sürekli bir akışkanlık halinde ise hafızavî bir hads meydana gelir. Dahili olmayan bu akışkanlık mutlak indirgenmezlik realitesince metafizik değildir.

İhtar.

Metafizik içgüdü, refléxlerin kontinum olup alt şuura yayılmış idraktır. Kontinumun katı hareketi içgüdüsel hafızayı doğurur. Bu hareketle sınırlanan bölgeye müstakil hafıza deriz. O halde katı hareketin tarif ettiği varietenin sürekli deformebl yüzeyinin akışkanlığı hafızavî hadstir.

Toplumsal metafizik yapısında tekâmüle dair.

Ferdî iradelerin çeşitli gösterilerinden doğan toplumsal kalite, toplumsal kantite ile birlikte toplumsal varyasyonları teşkil ederek toplumsal bir ortam yaratırlar ve bunlara müteakabil disotropisationlardan toplumsal hadsler meydana gelir. Hadsî keyfiyet yapıcı ve koruyucu olduğu halde toplumsal içgüdü, ferdî içgüdünün katılığına mütemayil, dağıtıcı, dağılıcı ve bencildir.

Toplumsal ortamın metafizik yapısı, ferdî şuura indirgenmezlikten ibaret olan toplumsal olaydır. ki insanlık şuurunu temsil eder. Metafizik iradelerin kaynaştığı toplumsal realiteyi ifade eder, yani zımnen toplumun bütünüdür. Böylece toplumlar, tekmil toplumsal kurumlardan üstün olan toplumsal hads ile yaşamağa devam edebilirler, bu yaşamak ilerlemek manasındadır.

Toplumsal hads, ferdî iradelerin dengesindeki terkipte toplumsal hafızanın yani tarihinin canlanması olarak değil fakat standard iradenin déformationlarıyla hasıl olan disotropisation neticesidir. O halde toplumun gerçek şuru, uygun bir iradeler ortamına lokal déformationları vermek üzere toplumsal hadsin formları olan toplumsal hafızayı tanıyacak şekilde kültüre sahip olacaktır. Bu toplumsal içgüdünün toplumsal bir olaya dönüşmüş olmasıdır.

Toplumsal teşmil

Ferdî irade, hadsin ihtiva ettiği hafızavî déformationların aynı andaki enstantanelerinin birliğini meydana getiren kuvvet olduğuna göre, aynı tarif muhtevastaki terimlerin topluma reel teşmili sebebiyle genişletilebilir. İnsan toplumlarını, toplumsal içgüdüyle aralarındaki derin fark

dolayısıyla diğer toplumlardan üstün kılan metafizik birlik budur. Mev-zubahs birlik, telepatiyi ihtiva eder. Filhakika telepatî, toplumsal hadsin aynı anlı enstantanelerinin hafızavî içgüdü birliğidir. Birlik, hadsî bir sürekliliği haiz ise toplumsal hads devam eder yalnız yönünü değiştirmiştir.

Ferdî şuurlarda bilinen ve toplumun kuvvetini teşkil eden bu yapı daima, toplumsal ortamda husule getirilen déformationlara dayanacaktır.

Toplumun kuvveti

Her an toplumsal irade tarafından sınırlanmış bulunan toplumsal realite, hafızavî olmayan gerçek meta-toplumsal hadsle değişme halindedir. Toplumsal şuurun bu sürekli değişimi, ferdî şuurun zımnî, tekâmülî oluşunun hazırladığı gibi bizatihi toplumsal iradenin genişleme ve déformationunu yaratır.

Toplumda daima, toplumsal ortam şuurundan ferdî şuura geçen fakat orada toplumsal sensualite ortamını süreklilikle terk ederek toplumsal sensualitenin boyutlarını değiştiren ve hadsî toplumsal denilen bir akışkanlık vardır.

Toplumsal hayat ile toplumsal şuurun dengesi

Ferdî metafizik şuurun kategorilerine müteakabil mertebeleri haiz olan toplumun metafizik şuuru, daima toplumsal realitenin ihtiva ettiği bir alt-standard realite demek olan toplumsal hayatı tarif eden bir kategoriye sahibdir. Bu denge kategorisinin bozulması toplumsal intibaksızlık, toplumsal tekâmül veya çöküştür. Aynı şey ferdin toplumsal hayatı için de söylenir.

Toplumsal olay ile ferdî şuur arasındaki aykırılığa yani toplumsal realite kavramının teşekkül etmemiş olmasına iradesizlik diyeceğiz. Çünkü toplumsal realite metafizik bir iradedir. Filhakika ortamı toplumsal olan bu realite, toplumu içgüdüsellikten kurtaran ve şuurun teşekkül ve tekâmülüne benzer metafizik bir dinamizmdir. Bu vicdanımızda metafizik bir sükûn yaratan meta-toplumsal bir telepatiden başka birşey değildir. [telepatî ki toplumsal realite ortamındaki déformationlardır].

Değer yargıları

Toplumsal metafizik şuur kategorilerini tarif eden akışkanlıklar içinde kontinum-disotropisationlarının teşkil attıkları sistemlerin birbirlerine na-

zaran durumları toplumun değer hükümleri olan yoğunlaşma veya ayrışmalardır. O halde bunlar, toplumsal alt-kontinumlardan ibarettir. Binnetice toplumsal realiteyi sınırlayan yüzeysel parçalardandırlar.

Gelenekler, yalnız toplumsal hafıza kategorisindeki disotropisation sistemlerinin böyle izafî durumlarını temsil ederler. Ahlâk da, buna benzer şekilde, mütekabil kategorisinin sistemlerinin izafî durumları olarak ifade edilir.

İhtirasa dair

Hafızavî hadsin kendi yoğunluğundaki akışkanlığı içinde mevcut içgüdüsel hafızaların aynı anda enstantanelerinin cümlesine ihtiras denir. Tenakuzlar ihtiva edebilen bu cümle kesif olmayıp hafızavî hadse nazaran zekânın tersidir. Filhakika zekânın kesafetine mukabil ihtirasın bir andaki formel yapısında zeminin sürekli iç bağıntıları yoktur. Zekâ, akışkanlığının yönünü değiştirdiği meta-hadsin muhtevasında ve onun mantığı (kesif bağıntıları) olduğu halde, ihtiras hafızavî hadsin muhtevasında bulunur ve onun dağınık mantığını teşkil eder. O halde sırfi formdaki hafızavî hads üzerinde zekânın bir görüntüsü vardır. Zekâ yoksa, sırfi hafıza hadsi de yoktur (geometri hafızası). Binaenaleyh ihtiraslar, haddizatında içgüdüsel hafızaya yığılır ve yoğun hafızavî hadse yayılırlar. Ahlâk da aynı menşei haiz olup aynı tekâmülü, zekânın mevcudiyet ve kesafetine göre takip eden yapıdır. Zira o, zekânın kesafetiyle ters oranlı olan ihtirasla başlar ve yayılır.

Bölüm II

Metafizik ve Matematiksel Teoriye giriş

Hadsî Sensualite Şuuruna Giriş

Alt şuurun sırfı varlığı olarak zamansız bir hadsten ibaret, zekânın eşzamanda olan elemanlarının kesafeti tarzında zeminse bir form ile karşılaşırız. Zekâ, alt şuur sal bir netice olduğuna göre, alt şuurun kendisi sebep ve neticenin ayniyetinden ibaret bir kendiliğinden şey olarak görünür. Filhakika bu görünüş onun hadsî yapısının temelidir. Çünkü alt şuurda birer hafıza ötesi olan, gerçek bir hads olarak doğan her bilgi katalitik bir terkibsel akışkanlık olduğu halde alt şuurun kendisi, hadsî bilginin bütün katalitik fonksiyonlarında daima katalitik ve invariant kalan bir tip, binaenaleyh indirgenmez bir zemindir.

Olaylar arasında bağıntılar kurabilme yetisi, objektiv tedarî zeminlerinin hafıza ötesi hürriyete kavuşmasıyle hasil olan katalitik bir fonksiyon da mençelendiği, lâkin metafizik zeminin invariants imkânı araştırılırsa, objektif tedarî zeminlerinin bir projektivite ile zekâ formunun sınırlamasından uzaklaştığı, non-sensualite olarak metafizik bir tahdidiyetten ibaret mutlak bir katalizör, yani indirgenmezlik ortamına sırfleşmiş olduğu görülür. Zira metrik'i meta-reel olsun veya olmasın, tariflenebilen bir uzayın metrik metafiziğinden bağımsız olarak düşünülürki bir metafizik ortamı vardır ve metafizik ortamın meta-reel bir metriği olmadan evvel mutlak bir indirgenmezlik zemini olmalıdır. Bu indirgenmezlik haddiza tındaki bizatihi formuyla ortamdır. O ortam ki, mutlak non-inductivliğini ve uzaysal reflexivliğini açıkça göreceğiz.

İdraklerimizde değişimler hasil eden bütün olaylar için idraksel değişimlere bizzat tekabül eden keyfiyetlerin metafizik bir kriter olarak inşası, zihni perception alemleri yoluyla hafızavi formlarla sınırlanan ve Ruh'tan ibaret olan alt şuur bölgesinin (zira ruh, alt şuurdaki diisotropisation

kontinumlarının déformationlarından ibarettir. Bir bakımdan, hads-disotro-pisationları tarafından yaratılır. Diğer ve son bir bakımdan, fizyolojik ortamdaki dishomogénisationlardan doğar.) psikik realitesine götürmektedir. Fakat bu, metafizik realite yapısı için yeter bir metod olamayacaktır. Nitekim, bütün perceptiv değişimlerden; perception invariantslarına metafizik realitenin non-perceptiv yani invariant ve non-sensuel bir tekabülünün invariantlığı hesaba katılmadan teşmil edilen monadsal kriter doğar ki metafizik bir prejuje ile malûl olan bu yeterlik ilkesi, perception dışı projektiv bir uzay tasavvurunun metafizik ortam ve indirgenmezliğinden bihaber olmakla beraber esas itibariyle hemen bütün eski metafizik metodların realitenin indirgenmezliği hakkındaki bilgisizliğine mukabil, metafizik ortamı mevzuubahs olmayan perception görünüşü hususunda başka bir intiba vermekten ibaret kalır.

Eğer sadece sensuel olmaktan ibaret bir uzayda isek bunun metafizik ortamı, bütün hareketlerin bir görünüşten başka bir şey olmadığı ve reel metriği haiz olmayan kendi kendine metafizik bir tahdidiyet olacaktır. Böyle bir metafizik tahdidiyet ise indirgenmez ve non-sensueldir. Zira hadsî sensualite şuuru nazaran farklı şeylerin bilgisi farklı an'ların bilgisidir. Ve farklı an'lar hal'lerle reel kılınan ve dolan sırfı bir boşluğa (istikbal) homeomorf bir yokluk şuuru yaratır ki metafizik sırfiyet ve tekabüle sahip olan bu yokluk ortamının şuuru, hallerini dolayısıyla istikbalini kaybetmiş olan bir zamansızlığa müncer olur. Bu artık mutlak surette non-sensuel olan bir indirgenmezliği ve yokluğun metafizik yapısını tarif eder. İşte hadsî sensualite ve zaman şuurlarının sembolleştirdiği dinamik an'ın matematik-metafizik zemin yapısı, mutlak surette figür ihtiva etmeyen bir uzaysızlık ortamıdır. Her An kendine has bir enerjitik yoğunlukla ve meta-tahdidiyet olarak mutlak yerini terketmek suretiyle dinamik sensualiteyi tarif eder.

Hadsî sensualite şuuru, sensuel değişimlerin hadsî süreksizliklerin kesif cümlesi üzerindeki izdüşümüdür. Hadsî süreksizlik, zamansızlık ortamına yani alt şuur mütefekkiresindeki zımnî indirgenmezlik dolayısıyla homogen dinamizmi ve bütünsel katalizörlüğüne tekabül eder. O, hads kontinumunda metafizik bir tahdidiyet teşkil eden bir eleman yani temporel-projektiv bir an ortamıdır. (projektiv bir zaman ortamı ancak zamansızlık uzayıdır). Bu an enerjitik yoğunluğuyla değişerek devam, böylece hadsin doğuş ve tekâmülüne tekabül ediyordur.

Projektiv zamansızlık ortamı - yani alt şuurun hafıza ötesi ve idrak öncesi projektiv uzaysızlığı-dolayısıyla bundan doğan hadsî süreksizlik ve ve esasen mutlak metriksiz (projektiv birleşimsiz) indirgenmez uzaysızlık

ortamı aynı anda (mutlak başlangıçsızlıkta) birbirlerine eşdeğer ve daima meta-projektiftirler.

Bundan böyle Realite Kriteri, hadsî süreksizliğin yani zamansızlık ortamının teşkil ettiği tek an'ın akışı, ve bu kontinumun zamansızlık ortamına indirgenebilme şuurunun muhafazası, sensualitenin izdüşel ve dinamik reaksiyonudur.

Bu, a priori bir tevaliye şuur olarak oluşların psişik geometrisi bilinmeyen bir şuura bağlantısı değil, fakat bizzat şuurun ve oluşların, şuurun indirgenebilme ortamlarına yani tahdidiyetlere dayanan yapısıdır.

Her hadsî süreksizlik ortamının, her meta- tahdidiyet zeminiyle aynı indirgenmezlik yani meta-projektivitede oluşundan dolayı mutlak bir Yer Zemini vardır. Kendi kendini terkeden bu meta-tahdidi zeminler, mutlak figürleri birbirine müteakip olacak surette - keşif - bir cümle teşkil ederler. Mutlak figürünü terkeden her mutlak Yer zemini, reflexiv bir cümle meydana getirir. Filhakika her hareket, mutlak projektiv veya sensuel uzayda olduğu gibi non-projektiv, istikbalî zamansızlık ortamına karşı yapılır. İstikbalî ortama nazaran mutlak dengesizliğinden ötürü kendisini terkeden her meta-tahdidiyet, Hal An'larının mutlak ve dinamik sınır yüzeyi üzerinde bulunmak suretiyle sonsuzun statik non-inductivite ve reflexivitesini bertaraf eder.

Sensuel Uzayın menşesel formu mutlak süreksiz olan uzaysızlık ortamıdır.

Hadsî sensualite şuuru ve uzaysal birleşim.

Hadsî Sensualite şuuru, maddeyi haiz olsun veya olmasın 3 boyutlu öklidien uzayda projektiv birleşimin mutlak surette cari olduğunu ifade eder. Maddesiz veya maddeyi haiz olan bir 3 boyutlu uzay bizatihi şekli olarak haddizatında (kendi boyutları tarzında) mevcut olamaz. Zira evvelâ haddizatında kesif bir cümle teşkil edecek şekilde ve savıda mutlak matematik nokta yapıları aynı zemin bütününde mevcut değildir. Çünkü mutlak surette aynı boyutlu bir indirgenmez ortamda Bir'den fazla mutlak nokta imkânsızdır. (Gelecek bölümde bunu ispat edeceğiz).

Diğer taraftan matematik noktaları mutlak realite kabul etmeden söylenir ki, bir bütün olarak haddizatında mutlak olan (birleşimli) uzayın muhtevasında bir projektiv bileşimler zemini mevcut değildir, (zira ortam mutlak bir tek figüre denktir.) dolayısıyla alt uzayları yoktur. O halde haddizatında bizzat kendi şekliyle mevcut olan 3 boyutlu uzay yoktur. Bundan böyle haddizatında mutlak surette metriksiz ve indirgenmez alt uzaysız-birleşimsiz bir uzay ortamı vardır. Uzaysal tipi, mutlak varlığı için gerek ve yeter olan bu ortam, yukarda haddizatında bizatihi şekliyle mevcudiyetsizliğinden bahsettiğimiz uzaya denktir. Filhakika maddesiz, sırfî bir uzay mutlak bir yapı üzerine inşa edilmiş bulunmadıkça mutlak surette metriksiz ve birleşimsiz bir zemine maliktir, ve bu haddizatındaki mutlak indirgenmez uzaysızlık tipidir. Böylece meta-projektiv bir uzaysızlık ortamı tarif ve zemini tayin edilmiş olur. Binaenaleyh bu zemin bir hiç değil fakat bir şey ve meta-matematik tarif mucibince mutlak bir şeydir.

Mutlak surette indirgenmez bir uzay mutlak realite olup sınırları üst uzaydadır. (mutlak bir realitenin sınırları da mutlaklardır) Bu uzay mutlak surette metriksiz veya projektiv birleşimsiz bir uzaysızlık ve mutlak ortamdır. Bundan böyle muhtevasında figürabl hiç bir uzay olmadığı halde, mutlak birleşimsizliği dolayısıyla birbiriyle intibak ederek mut-

lak bir Tahdidiyet (Merkeziyet) meydana getirir. 3 boyutlu projektiv uzaya meta-projektiv olan bu ortamda yer değiştirme imkânsız olduğundan o, bu mutlak indirgenmez ve mutlak metriksiz muhtevayı haiz bir zemin ve binaenaleyh matematik bir nokta teşkil eder ki bu teşekkül ortamın mutlak bir merkeziyet olarak meydana getirdiğı mutlak bir figürdür ve onun dışında indirgenmezlik bakidir.

3 boyutlu sensuel uzaya meta-projektiv yani mutlak metriksiz ortam, mutlak bir figür inşa eder. Zira uzaysal bakımdan non-additiv, boş bir cümle olan projektiv birleşimsiz ortam mutlak surette sınırlanıştan ötürü mutlak bir merkeziyettir. Metrik bir iç'i olmayan bu merkezci metafizik yapı, metrik surette genişlemiyen bir meta-projektiv tahdidiyettir.

Diğer taraftan, bir merkezci yapı inşa eden bir ortam (ki indirgenmez yani non-additiv olduğundan birbirine projektiv kalarak çok katlı sayılır ve böylece daima mutlak merkeziyetin indirgenmez bir Dış uzaysızlığı vardır.) bundan başka bir merkeziyet teşkil edemez. Çünkü meta-projektivlik hassası yalnız bir tek meta-tahdidiyeti tarif ve tazammun eder.

Buna göre haddizatında Bir'den fazla metafizik tahdidiyet yoktur. Mutlak bir figür olduğu böylece anlaşılan tahdidiyetin bu ortamda mutlak bir mukayese sistemi de yoktur. Çünkü bu tek bir noktadır ve kendi ortamıyla aynı boyutlu başka bir uzay tipi esasen imkânsızdır. O halde bu tek nokta 4n katı açısıyla kendi kendini terkedecektir. Bunu ispat edeceğiz.

Not: Sensuel uzayı 3 boyutlu projektiv uzay olarak düşünmek uzaysal yapının indirgenebilme yani mutlak varlık probleminde hemen hiç bir değişiklik husule getirmez.

Metafizikte gerçek a priori bilgiye dair.

Klâsik a priori bilgi, alt şuur ortamındaki sınırlı déformationlardan yani hafizavî formlardan ibaret bir zemindir, öyleki bu déformationlar bir bölge sınırlıyorsa, bu mutlak olmayan bir sebep önermesine tekabül eder, filhakika, evvela hafıza ötesi olan alt şuurun indirgenmezlik ortamı meta-projektiv zamansızlık ortamına denk olduğundan mutlak bir bütün, bundan böyle a priori bilgidен fazla, matematik-metafizik bir yapıcı ve realite bilgisinin, şuur ortamındaki kontinum déformationların sürekli tekabülünü kullanan kurucusudur. Zira bir bütümsel ortam, déformationlarda invariant kalan yani zamandan müstaki zımnî bir projektivliktir. Şu halde varlığın, antropomorfik olmayan mutlak sebep önermesi bu ortamları

ve onun zorunlu inşalarıyla intibak eder. Ortamın muhtevastaki figürabl bölgelerin déformationları hafızavî hadsin yapısıyla idantiktir. Adı manada a priori olmak öyle bir tedâi zeminiyle tarif edilmiştirki bir figürün içini teşkil eder. Hafıza kategorilerinin ikazları ile yüzeysel deformasyona uğrayan şeklin içi değişmekte bulunur.

Genel olarak ortamın akışkanlığı ile istikrar temin eden her figür bir doğru hüküm ifade eder. Bu, şuurun disotropize kontinumudur.

A priori bilginin ortamı.

Deneme ve idrakten mutlak müstakil olan bir zamansızlık ortamı, zamandan evvel tarif edilebilen ve mevcut olan en basit ve indirgenmez zımnî bir şuur ortamıdır. Bu ortam, doğuştan alt şuurun muhtevastaki muhtelif genel zihnî tezahür sistemlerine tekabül eden münferit yoğunluklarda bulunur. Bunların sabit oluşu veya homogen olarak değişebilmesine nazaran metafizik inşaların dayandıkları zeminin inşasal yeterliğini haiz olup olmadıkları kavranır.

Sabit kalan bir yoğunluk, daima içgüdüsel veya hafızavî veya v. s. şuursal kategorik standartlardan birinin kendi kendini sınırlamasına tekabül eden bir düşünme sistemini ifade eder. İşte haddizatında muhtelif yoğunluklarda olarak mevcut olan bu projektiv zamansızlık ortamı sırfi matematik bir zemin halinde alt şuurun meta-projektiv bütünüdür. O halde bu son kalitesiz ve sırfi ortamın farkında olmak şuru metafizik hattâ mutlaktır.

Metafizik bilginin mantık zeminlerine dair.

Alt şuurun, bizatihî indirgenmezlik formunda olan (projektiv) sırfi keza homogen ortamının birbiri içinde olmamak yani birbirinden müstakil olmak üzere arzettiği sürekli yoğunluk değişimleri metafizik şuurun kalıplarıdır.

Alt şuur bu sırfi zemini dolayısıyla daima sürekli bir akışkanlığa müstaittir. Filhakika, Şey'lerin sırfi ve indirgenmez metafizik formlarını taşıyabilen bu yegâne ortam, indirgenmez zemini bundan böyle non-aditivliği ve bölünemezliğiyle, haiz olduğu mevzubahs her metafizik forma has bir meta-projektiv ortam inşa ederek, bu yapıya bir sınıf olarak yani kardinal bir tedâi zemini (şuuru) ve formu halinde tekabül eder. (İşte metafizik şuurun, metafizik formlara has ortamlar arasındaki sürekli dönüşümler tarzında çalışması, şuurun tekâmül mertebelerinden her hangi

birinde fiziolojik standartlar arasındaki sürekli dönüşümlere benzer.) Bu kardinal zeminler metafizik bilginin mantık yapısını teşkil ederler. Farklı metafizik formlara tekabül eden bu ortamlar aynı zamanda birbirleri içinde olamayacaklarından birbirlerinden önce veya sonra bulunurlar: Böylece teşkil ettikleri sıra metafizik bilginin ordinerliğini kurar.

Ortamların aynı zamanda birbiri içinde olmazlığı demek olan homogenliği ve indirgenmezliği dolayısıyla ordinerlik yapısı, kesif bir ortam dizisinin elemanları vasıtasıyla meydana gelmiştir.

An'ın metafizik ortamsal yapısı

Her An, teorik 3 boyutlu öklidien-projektiv uzaya meta-projektiv zamansızlık uzayının metafizik bir tahdidiyet halinde kendini terkederek zımnî, projektiv bir bütünsel akışkanlığını yarattığı ortamın projektiv, invariant indirgenmezliğidir ve binnetice mutlaklıdır. Bundan böyle, metafizik bir denge kurmak üzere mutlak başlangıçsızlıktan beri kendini terkeden zamansızlık uzayının homogen ve isotrop ortamı, bizzatî projektiv indirgenmezliğiyle mutlak formuna tutunan ve evrensel bir déformationu mevzu bahis akışkanlık üzerinde şekillendirerek mutlak realiteyi inşa eden zımnî spontaneliktir. Binaenaleyh Hal An'ı vardır. İstikbal yokluk, mazi ise kontinumun içidir ve Evrenin metafizik dengesine denk olduğundan statik sensualiteyi temsil eder.

İç ve Dış uzayları mutlak süreksiz olan metafizik Merkeziyet, mutlak bir Tahdidiyet ve figür olduğundan mutlak bir Yer'dir. Mutlak yer ise mutlak süreksiz Dış uzayına nazaran kendini mutlak surette terkederek mutlak bir hareket yapar.

Aynı şekilde, statik sensualiteyi istikbalin mutlak süreksiz ortamına nazaran zamansızlığın mutlak merkeziyeti olarak terkeden Hal Anları, keza dinamik sensualite tarif edilir ki haddî sensualite şuuruna müteka-bildir.

Filhakika statik sensualite teorik 3 boyutlu öklidien uzay tarafından ihtiva edilebileceği üzere, statik sensualitenin zamansal mutlak yerini terketmesi bu 3 boyutlu, teorik uzayın zamansal meta-projektivinin mutlak yerini terki tarzındadır, zira hareket içinde bulunduğu uzayın teorik varlığına bağlı değildir.

Binaenaleyh Mazi olarak statik sensualiteyi içine alan Zaman yüzeyi, bir zaman-uzay ortamı içinde mutlak varlığın bütün déformationlarını taşır. Zaman yüzeyi tek taraflı ve bir tek nevi indirgenmezlik ortamı üzerine

inşa edilip 3 boyutlu bir yüzey olarak şekillendirilebilir. Bu, bir tek nevi olan indirgenmezlikten bir tek nevi Uzay-Zaman yapısının doğması yani zaman yüzeyinin uzaysızlık ortamından tek taraflı olarak vücududur.

Tarifler. Teorik uzay, maddesiz veya non-reel uzaydır.

Bu meselâ, meta-projektiv yani sensuel, öklidien uzaya projektiv non-sensuel veya non-reel ⁽¹⁾ uzaydır.

Not: Meta-tahdidiyete dair ispatlar ileriki bölümdedir.

ihbar

O halde birbirine nazaran üst boyutlu fakat mutlak realite olmayan figürleri muhtevî bir ortam, tek bir metafizik tahdidiyet bütününe metaprojektivdir. Yani metafizik indirgenmezlik itibariyle ona denktir. Haddizatında bir kendiliğinden şey olan, projektiv birleşimsizliklerin mutlak süreksiz zemini, metafizik ortamın realitesidir. Metafizik ortam, projektiv birleşimli ve birleşimsiz uzaylar arasındaki, Mutlak'a İndirgeme fonksiyonudur.

Metafizik ortam ve hadsî sensualite şuuru

Hadsî sensualite şuuruna nazaran uzayın haddizatında da kendi projektiv birleşimli bütünü olarak var olduğu imkânsızdır. Uzay, bu şuura göre daima yeniden yaratılarak düşünülür. Aksi takdirde muhtevâsı uzaysızlık olan noktaların meta-geometrik bir hareketine indirgenmeyen bir uzay, noktanın (muhtevâsından ötürü) haddizatındaki indirgenmez mutlak ortamı olan bir mutlak projektiv birleşimsizlik uzayından ibarettir. Bu takdirde uzayımız müteakip iki noktanın mevcut olmadığı mutlak reelsizlik zemininde bir uzay olacaktır. Sensuel olan bu uzayda projektiv birleşim cari olduğundan bulunan son netice abestir. Binaenaleyh uzayımız kendini terkeden muhtevâsız metafizik tahdidiyetlerin meta-geometrik hareketiyle inşa edilmiştir. Filhakika bu tahdidiyetler birer noktadır ve onlar realitesi olmayan birer figür değil, mutlak indirgenmezlik uzaysızlığının zorunlu kombinasyonlarıdır. Bundan böyle ilk sensüel kontinum, haddizatındaki mutlak inşasına elemansal metafizik zeminleriyle bağlıdır. (Yani sensuel yapı haddizatında kendi bütünsel formunun boyutları tarzında mevcut değildir.)

Hadsî sensualite şuuru, hadsin gerek idraki, gerek müdrikeyi şekillendirmesi, kendi karakterini vermesidir. Bu şekillendirme ve nüfuz operationudur ki sensuel değişimler ortamını istikbalî boşluğa homeomorf bir yapıya kenar olarak vaz eder.

¹⁾ Reel olmadığı halde sensuel olan bir uzayın metafizik imkânı vardır.

Alt şuurdaki lokal disotropisationların şekillendirilmesi veya şekillenmesi demek olan mevzubahis şuur, zamansızlık ortamı üzerine bir metafizik tahdidiyetler tevaliyesini dizmek yani sensuel bir kontinumu, metafizik reel bir zemini olmayan ortamda zamansal metafizik tahdidiyetlerden ibaret olan elemanlarıyla meta-homeomorf olarak inşa etmekten başka bir şey değildir. Varlık şuru bu şekilde sensuel bir uzay kavramına intibak eder. Bundan böyle alt şuur, zamansal metafizik tahdidiyetlerin sürekli tevaliyesini ve onların hafızavî déformationlarını ihtiva eden sırfi bir zamansızlık (indirgenmezlik) ortamıdır. Bu mutlak invariant zeminin, maddesi hafızavî déformationlardan ibaret lokal bir disotropisationuna (metafizik bir form) hads denir.

Hadsî-ansal sensualite şuru, metafizik şuur ile realite arasındaki indirgenmez bağıdır. Filhakika o, an tarifiyle belirli olan akışkan metafizik tahdidiyetten ibaret elemanın, zamansızlık ortamında istikbale teşkil ettiği mutlak bir sınır dinamizmidir.

Nitekim alt şuurun metafizik indirgenmezlik ortamıyla aynı meta-projektiv yapıda olan zamansızlık - uzaysızlık ortamının teşkil ettiği metafizik tahdidiyet kendi kendisini terkedişine denk olan mutlak bir evren doğurur. İşte metafizik tahdidiyetler olarak birbirini terketmek suretiyle ortaya çıkan evrenin hyper-mekanizmiyle aynı akışkanlıkta doğan bu münferiden indirgenmez sürekli yapıya Zaman denir.

O halde evrenlerin zaman kanunu, haddizatındaki indirgenmezlik ortamından doğarak birbirini mutlak olarak terkedenden metafizik tahdidiyetlerin, hipermekanizme denk olarak homogen ortamlarının sürekli surette yoğunlaşmasıyla tecelli eder.

Bundan böyle hipermekanik bir evren daima vardır. Bu bütün uzayı kaplayan bir akışkanlıktır. Şimdiki ölçülebilen zamanlı evrenlerin menşei teşkil eden yapı, uzaysızlık tahdidiyetinin hareketiyle vücut bulan titreşimler zeminidir. Bu zeminin belirli bir akışkanlık yönü merkezi vardır ve bunun böyle olması makûsen isotrop bir ultra-sensuel ortam tarif eder.

Dinamik sensualite

Dinamik sensualite şuru, Hal An'larının alt şuursal (meta-projektiv) ortamının kendi indirgenmezliğini, (mutlak yerini) mutlak figüründe olarak sürekli terkedişi olduğuna göre o, sensuel bir ortamda meta-projektiv birleşimin, metafizik zeminin mutlak süreksiz indirgenmezlik realitesi uza-

yına nazaran mutlak durumunun inşasını vaz ve tarif etme şuuru olan hadsî sensualiteden başka birşey değildir.

Binaenaleyh bu şuur, projektiv birleşimsiz olan indirgenmezlik ortamına nazaran, mutlak sürekli uzayın mutlak bir inşa ve varlığa sahip olduğu kriterdir.

Bundan böyle, dinamik sensualite, sürekli bir uzayda zamanın istikbal sınırıdır. Mutlak projektiv birleşimli bir uzayda cari olan bu zaman kanunu varlığın 4 boyutlu uzay-zaman yapısının oluşunu ispat eder.

Tarifler

Metafizik tahdidiyetlerin kesif bir cümlesine mutlak sürekli uzay denir. Bu her uzay için böyle olduğu halde burada, kullanılan 3 boyutlu öklidien uzay kastedilmektedir.

Metafizik indirgenmez ortam, mutlak surette

- 1) non-metrik
- 2) non-sensuel
- 3) figür ihtiva etmeyen.

veya hepsinin yerine, metafizik-projektiv birleşimsiz bir uzay ortamıdır.

Metafizik ortam, metafizik-projektiv birleşim carî olsun veya olmasın sırfî bir zemindir.

O halde bir sırfî zeminin mutlaklığı, indirgenmezliğine veya indirgenmez ortamların teşkil ettikleri metafizik tahdidiyetlerin kesif cümlesine bağlıdır.

İndirgenmez yani mutlak surette projektiv birleşimsiz bir ortam sırfî zemini varlığı için mutlak surette gerek ve yeter olan bir "kendiliğinden,, mutlak yapıdır.

Zamandan bağımsız olan (haddizatındaki) bizatihî formu haiz, zemin sel sırfî bir tahdidiyete metafizik tahdidiyet diyoruz.

Zamansızlık uzayı, uzaysızlık yani mutlak indirgenmezlik ortamına meta-projektiv bir yapıdır ki her An, aynı tahdidiyet yapısındadır.

Her metafizik ortam meta-projektivdir yani hassaları metrik bakımdan non-inductif ve reflexivdir. Binnetice bu ortamda, «sonsuz uzakta» kavramı, realite tekabülü olmadan ancak zihinde mevcuttur.

Metafizik-projektiv birleşimsiz ortam mutlak non-metrik olduğundan aynı şey caridir. Bu ortam, reel (sensuel) metriğin boyutları reflexiv ka-

lacak şekilde en yüksek boyutlu uzaya meta-projektivdir. ⁽¹⁾ (Yani metafizik ortamına denktir) Bundan böyle diyebiliriz ki, indirgenmezlik ortamı, uzaysal reflexivite ve non-inductivite'sinin iktiza ettirdiği metafizik bir tahdidiyet teşkil eder.

Uzaysal non-inductivite ve reflexivitenin bu mutlak, zımnî projektivitesine mutlak-matematik nokta diyeceğiz.

ihzar. Haddizatında mutlak, farklı noktalar olmaması aykırı uzaysızlıklar olmayacağındandır.

Mutlak indirgenmezlik ortamı, mutlak bir merkezci yapı (yani mutlak bir merkezîyet) teşkil eder ki bunu metafizik tahdidiyet anlamında kullanacağız. Ortamın mutlak merkezi olan mevzuubahs yapı, zeminin mutlak surette projektiv birleşimsizliğinden ötürü Tek bir figürdür. Bir figürdür, zira (mutlak) metafizik bir tahdidiyettir. [biraz ilerde ispat edeceğiz.]

Not: Metafizik ortam, kendisine dayanan uzayın boyutlarından müstakil olarak uzaysal reflexivite hassası ile belirlidir. Aynı hassa sonsuz boyutlu uzayda da vardır ve metafizik ortam, uzay tarzında bir limit ile intibak eder. Fakat genel olarak uzay realitesinden farklı bir kavramdır.

Tarif. Bizatihi form — Ortamın haddizatındaki boyutlarına nazaran mutlak sınırlarının arzettiği şekle denir. Haddizatındaki indirgenmezlik uzaysızlığı, mutlak sınırları mutlak bir merkezde çakışan bizatihi formdur. Yani metafizik bir tahdidiyet teşkil eder.

¹⁾ Metafizik ortamın projektiv birleşimli yapısı zihnidir. Realite mevzuubahs olunca onun yerine mutlak metriksizliği dolayısıyla meta-projektivite hassasını haiz olan uzaysızlık ortamı kaim olur.

O halde mutlak süreksiz zemin, mutlak sürekli zeminin metafizik ortamı olarak nazarı itibara alınabilir. (yani metafizik ortam ile süreksizlik, realite itibarıyla eşdeğer, denktirler.) Bu takdirde süreksizlik ortamına meta-projektivdir.

Sürekli fakat reel olmayan (yani sürekli olarak görünen fakat sürekliliği kendi realitesine denk olmayan) bir ortam, metafizik ortamdan ibarettir. Ve metafizik realite (zemin) bakımından uzaysızlıktır. O halde reel olmayan sürekli bir uzay, uzaysızlığa meta-projektiv olmak terimi ile uzaysızlıktan ayırd edilir. Aksi takdirde zeminleri, metafizik ortamın realitesi tarzında denktir. Uzaysızlığın sensuel uzaya göre yapısını inşa etmek için, meta-projektivite terimi vasıtasıyla, reel bir sürekli ortam, non-reel ve sürekli olarak düşünölmek (farzetmek) suretiyle metafizik ortam terimi bu sürekli ortama da şamil kılınır. Fakat metafizik ortam kavramı bununla, metoddaki gerçek manasını kaybetmez. Bu şekilde bir faraziyenin, sensualiteyi mutlakla indirgemek için esas ve kesin önermeyi teşkil ettiği, metafizik suurun yapısı ve matematik metoda nazaran aşikârdır.

Meta-projektiv uzaysızlık ortamının Varlık - Şekilsel hareketi.

Metafizik ortamsal tahdidiyetin meydana getirdiği, boyutsuz mutlak bir figür olan mutlak - matematik noktadan farklı noktaların hasıl olması, iki noktanın boş olmayan bir arakesit cümlesi ihtiva etmemesiyle belirlidir. (boş cümle uzaysızlıktan ibarettir.) Filhakika figürabl bir iç'i olmayan, indirgenmez bir ortamın mutlak bir Yer' Zeminini vardır. Böyle indirgenmez bir ortam, mutlak surette genişleyemiyen bir Zemin-Tahdidiyet yapısı olarak, Tahdidiyet Dış'ı zemine nazaran mutlak yer'ini terkeder.

Tahdidiyet Dış'ı indirgenmezlik ortamında ise, mutlak figür-tahdidiyetini muhafaza eden Varlık-Noktanın bu hareketine, metageometrik - hipermekanik hareket diyeceğiz. Filhakika mutlak figür genişleyemiyen metafizik tahdidiyet olarak Dış uzaysızlığı doldurur.

Metofizik ortam münakaşası

Metafizik realite zemini, idraklerden müstakil olmadan yani sensuel tasvirlerin, sensualite metafiziğinin dayandığı zeminin idrak öncesi karakterini haiz olduğu düşünülmeden inşa edilen her Evrensel metafizik, alt şuur zeminindeki idrakten bağımsız hafıza ötesi, hadsi indirgenmezlik formu tarafından metafizik prejujeye mahkûm edilmiştir.

Perception, tarif edegeldiğimiz, alt şuurun doğrudan doğruya verimi ile invariant kalamıyacağından, metafizik ortamın realitesini izaha yeter bir faktör değildir.

Ölçülebilir olmak için metafizik gerekçe.

5. Mutlak Reel ölçülebilirlik için sensuel kontinumun metafizik tahdidiyetlerden kesif bir cümleye dayanmış olması gerektir.

(Metafizik realite yerine metafizik yapı kelimesini kullanabiliriz. Sensuel olmak veya olmamak iki ayrı cins metafizik yapıdır.)

Sayının metafizik yapısı.

Sayı, atfedildiği genel tabirin gerçekleştirdiği bir cümlemin ancak bu tabir cinsinden bir metafizik yapı ile değişebilmesiyle belirlidir, veya geneltabire müteallik bu cümle aynı zamanda bir'den fazla cümlemin birleşimi olmamalıdır. Özel olarak genel terim, aynı zamanda bir'den fazla manaya gelmemelidir.

Metafizik Ortam Araştırımı ve Metafizik indirgenmezlik ile realiteye geçiş

Uzayın mutlak metriği haiz olmayan bir ortamı varsa bu zemin yokluk indirgenmezliğidir. Yani yokluk ile uzay arasında mutlak bakımından evvela metrik farkı vardır. Zira biz bu ortamın mutlak bir metriği haiz olduğunu ispat edemedike sensuel ve şuur değişimlerinin tekabülünü monadsal bir tasavvura bağlarız ve belli projektiv bir birleşimin ancak zihinde ve varlığının idrakde mümkün olduğunu söylemek yoluna gitmek zorunda kalırız. Bu reelsiz teferruatı terkedersek esas olan şudur ki mutlak metriksiz bir ortam (yokluk uzaysızlığı) mutlak indirgenmezdir ve onu mutlak surette projektiv birleşimsiz olarak tarif ederiz. O halde metafizik ortamı yokluk olan sensuel uzay, aynı metafizik ortama (kendi ortamına) bu ortama tekabül eden uzayın (kendinin) sırfi bütünü halinde projektiv olur. Uzay bizzat yokluk gibi yalnız kendi boyutunda kalan metafizik bir ortam ise bu tek bir uzaydır, ve metafizik bir kapanış olur. Buna ortamın boyutlarınca metafizik bir tahdidiyet de denilebilir.

Halbuki, sensuel uzay için bu ispat edilmemekle beraber ona meta-projektiv olan yokluk uzaysızlığı için caridir. Metafizik tahdidiyet bu şekilde anlaşıldıkça yokluk ortamı tek bir uzaysızlıktır. Bu ortam meta-projektiv bir bütün, muhtevasının uzaysızlığından ötürü aynı metafizik ortam üzerinde ve bu ortama tamamiyle denk olan matematik bir mutlak noktadır. Bu mutlak bir tahdidiyet olduğuna göre, mutlak fakat projektiv olmayan bir Dış'ı vardır. Zira mutlak bir tahdidiyet evvela mutlak bir figürdür. Bu figür-tahdidiyetin, yokluğa nazaran bir elastikiyeti olmaması, metriksiz ve meta-projektiv ortamından ileri gelir, ve mutlakiyetini teşkil ve dış'ını tarif eder.

Metafizik ortama dair postulalar

1) Hiçbir metafizik ortam yoktur ki sebebini teşkil eden metafizik yapı ortamın muhtevastaki elemanların sebepleri olan metafizik yapılara tekaddüm etsin.

Toplumsal Eşdeğeri.

2) Ferdi metafizik şuurların mevcut olmadığı yerde Toplumsal Realite de yoktur.

İ) Hiçbir metafizik tahdidiyetin bulunmadığı istikbal metafizik bir uzaysızlık teşkil ettiği üzere mazisi olmayan hal, mutlak başlangıçsızlığın meta-projektiv bir ortamdan ibaret An'ından başka birşey değildir. Yani muhtevası sırfî bir zemindir. Zamansal yoğunluğu yoktur. Zamansal yoğunluğu homogen olmayan veya meta-projektiv birleşim cari olan bir ortamda, bundan böyle hal An'ı yoğunluğu homogen ve sürekli olarak değişmekle kendini terkeden meta-projektiv bir ortamdır. Dolayısıyla birbirlerine meta projektiv olan Hal An'ları her yerde kesif bir cümle teşkil eder. Diğer taraftan Hal ortamı mutlak surette sırfileşemeyeceğinden (zira bu yokluğa dönüş demektir.) Hal'in maziden sonra olması için esaslı şart elde edilir.

[Kesif bir cümle, birbirine istenildiği kadar yakın olarak düşünülen iki elemanı arasında daima bir üçüncüsü mevcut olan cümledir.]

Zamansal metafizik ortam araştırımına giriş.

Bütünü metafizik bir tahdidiyet teşkil etmeyen, temporel projektiv birleşimsizlikler ortamı İstikbal'den ibaret boşluktur.

Filhakika varlık, meta-projektiv bir zamansızlık-uzaysızlık ortamının meydana getirdiği metafizik tahdidiyetten doğduğundan, haddizatında zaman ortamı mutlak bir istikbal boşluğuna denktir. Bundan böyle istikbal mutlak surette mevcuttur.

Halbuki haddizatında, yoğunluğu sürekli olarak değişen Hal An'ları teşekkül eder. Öyle ki bir Hal An'ı aynı yoğunluktaki titreşim partiküllerine (dalga) mukabildir. Bunun için haddizatındaki zamansızlık ortamının meta-projektivliğini kaybettiği ve tek An'dan başka bir metafizik tahdidiyet teşkil etmeyerek zamansal yer'ini terkettiği, uzaysal eşdeğeri ile ispat edilecektir.

(Hal Anlarının yukarki tekabülü Hyper-mekanik bir zorunluluktur.) Bu istikbalî metafizik yapıdan ve mutlak başlangıçsızlıktaki hyper-mekanik (Haller) tekabülünden dolayı istikbalî uzaysızlığın mutlak kapalı yüzeyssel bir sınırı vardır. Filhakika hyper-mekanik haller tekabülü, yoğunlukları birbirine aykırı kontinuumları takip eden sonsuz sayıda titreşim partikülüne şamildir ve her Hal An'ı, ortamının metafizik yapısı yoğunluğuna bağlı kalmayacak surette inşa edilmiş olduğundan, her civarı hallerle kesif olacak şekilde yoğunluğunu değiştirir. Bu demektir ki aynı an'da farklı olan Hal An'ları, mazi ve istikbal arasında süreksiz bir yapı bırakmayacak şekilde (ve meta-tahdidiyetler tarzında), yoğunluk (frekans) itibariyle birbirlerinin kesif civarını teşkil eden partiküllere tekabül ederler. Binnetice haller bir bölge teşkil eder. Fakat istikbalî boşluk geri kalan bütün zamansızlık ortamını kapladığından yüzey üzerindeki bölgenin

istikballe sınır uzaylarının boyutları farklı olur. O halde mevzuubahs bölge ancak bir hacımdır.

Meta projektiv bir zaman'sızlık ortamının kendiliğinden disotropisationu demek olan hal An'ları yapısı, 3 boyutlu ökliden uzayın hacımsal bir bölgesine metahomeomorf bir ortam parçası ihtiva eder.

Bu zamansal hacmin ancak sınır yüzeyi üzerinde hal An'larını ihtiva ettiği ispat edilir. İç kısım mutlak mazidir. Ve sınır yüzeyi vasıtasıyla istikbalî boşluktan mutlak surette ayrılmıştır.

Böylece meta-projektiv zamansızlık ortamının meta-homeomorf disotropisationu ile meta-projektiv uzaysal ve zamansal birleşimsizlik ortamlarının, mutlak muhtevasızlığı dolayısıyla ancak metafizik bir tahdidiyet ve bir dış ortamı teşkil etmelerinden ötürü, Bütünün varlığı neticesi muhtevadaki elemanların varlığı kanununu ifade eden soncul sebeplerin metafizik imkânsızlığı haddizatındaki bir formda görülmüş olur. Zira muhteva ya mutlak bir yokluk veya projektiv birleşimsiz ve metatahdidiyetsiz bir Dış'dır.

[Disotropisation burada zamansal bir meta tahdidiyeti ifade etmektedir. Bu, metafizik şuurda hafızavî deformasyonun sınırladığı ve deforme ettiği sırfi akışkanlığın (ki ona isotropluk demiştik.) merkezileşmesi olan had'se tekabül eder. Yani böyle bir merkezileşme, had'sin dayandığı metafizik ortamın, (alt şuurun) sırfi indirgenmez zeminine nazaran bir meta-tahdidiyet teşkil etmiş olmasıdır. Her metafiziksel kavram, zamansızlığın meta-tahdidiyeti tarzında ve ortamın disotropisationu neticesi An'ların kesif cümlesine yönelmiştir. Her an, yığılan akışkanların yığılma yoğunluğuna tekabül eder. Akışkanlıkların yığılması, ortamsal istikrarı yani bir doğru hükmü ifade ediyor.

Her metafizik tahdidiyet, birbirine aykırı ve mutlak surette non-metrik birer ortamdır. Yani kendilerini teşkil eden uzaysızlık ortamları cinsinden bir birleşimi veya müşterek ortamları yoktur.

Çünkü, tek nokta-yokluk ortamı kombinezonunun mutlak dengesizliği neticesi cari olan harekette, metafizik tahdidiyet haiz olduğu mutlak tahdidiyet figürünün dışına çıkar. Daima figürü dışına çıkan tahdidiyet indirgenmez bir ortam, dolayısıyla mutlak realite olarak kalır. Bu hareketin her anında böyledir. O halde mutlak surette birbiri içinde bulunmayan bu ortamların (bütün uzaysızlık ortamları birbirine projektiv olduğundan) hiç bir arakesiti yoktur. Böylece onların birleşimi, mutlak figürlerinin teşkil ettiği binaenaleyh mutlak bir realite olan bir figürdür.

Metafizik tahdidiyetler, birbirine müteakip yani mutlak sürekli bir sırfi denge bütünü meydana getirdiklerinden, birleşim figürü aynı zamanda üst boyutludur.

**Zamansal indirgenmezlik zemini
ve
Zaman geometrisine giriş**

Haddizatında mevcut zaman ortamı, mutlak zamansal birleşimsizlik yani zamansal uzaysızlık şeklinde tarif edilir. Zira gerek uzaysal, gerek zamansal olsun mutlak indirgenmezlik-projektiv birleşimsizlik ortamları birbirlerine meta-projektiv hatta denktirler. Bu ortamsal idantiklikten dolayı ve uzaysızlığın mutlak reel metriği haiz olmayan 3 boyutlu, projektiv uzay zeminine meta-projektiv olmasına nazaran, zamansızlık ortamı da bu son uzaya meta-projektivdir. (denk olamaz, zira sensuel bir uzayda zamanın varlığı uzaydan müstakil bir yapı olarak ispat edilebilir.) O halde An'lar ne lineer, ne düzlemsel fakat 3 boyutlu bir yapı teşkil ederler. Bundan böyle, Evren 4 boyutlu bir ortamda reel ve non-projektiv bir uzay-zaman bölgesi teşkil etmiş olacaktır. Bu reel ve non-projektiv yapıyı ispat edeceğiz.

İhtar: Projektiv olan ve olmayan reel uzayların metafizik (ortamsal) indirgenebilme yani varlık zeminleri probleminde hiç bir fark yoktur.

Lemma. Zamansızlık ortamı, zamansal yoğunluk değişimi bakımından mutlak surette homogen olan yani uzaysal ve bizatihî zamansal meta-projektiv bir ortamdır. Filhakika bu ortam, mutlak indirgenmez bir bütün teşkil eder. Ve tarifinden dolayı haddizatında mutlak başlangıçsızlık formundan yani varlığı için kendi ortamından başka gerek ve yeterliği haiz olmayan, mutlak ve ortama göre tek bir Durumdan ibarettir.

Esas Teorem.

Meta-projektiv zamansızlık ortamı mutlak surette aynı An'da bulunur. Yani bir tek An teşkil eder. Zira yukarki lemma'ya göre bu ortam haddizatında var'dır.

Teorem 1) Haddizatındaki mutlak başlangıçsızlıkta Tek An'ın metafizik ortamı, mutlak indirgenmezliğinden dolayı, mutlak surette projektiv birleşimsiz bir uzayın ortamına meta-projektivdir. Çünkü bu iki zamansızlık ve uzaysızlık ortamları hadsî sensualite kriterine nazaran mutlak projektiv birleşimsiz, metafizik tahdidiyet teşkil eden mutlak bir non-inductivitedir.

Netice 1) Meta-projektiv bir zaman ortamı, temporel-projektiv yani homogen olup aynı AN'da olarak değişir. (yoğunluğunu değiştirir)

Netice 2) Aynı anda ortamı doğrusal olarak değişir.

İhtar.

Birbirini metafizik birer tahdidiyet olarak terkeden Hal anlarının her biri meta-projektiv bir zamansızlık ortamıdır. Böyle her ortam, haddizatındaki meta-geometrik noktasal hareketin dönüştüğü hiper-mekanik titreşim evreni partiküllerinin ivme değişimlerine tekabül eden (ivmesel) bir yoğunluk değişimini karakterize eden zemin olarak kendini terkeder.

Filhakika, yetér bir enerji ile doymuş hale gelen hiper mekanik titreşim kontinumları diğerlerine donüştükleri gibi dönüşüm suretiyle dağılan (evvelâ genişleyen quantik titreşimlerde, kısmen haddizatında mevcut hiper-quantik titreşim akışkanlığına intibak etmiş olurlar. [Hareketin menşesel teorisinde bunlar sağlanacaktır].

İki sistemin birbirine dönüşmüş olmasından, Hal Anları'nın çakışması anlaşılır.

Teorem 2) Hal An'ları, düzlemi belirli ve sabit bir doğrultuya dik her düzlemsel kesiti bir İki Kat noktayı haiz olan kapalı bir yüzey teşkil eder ki tam bir tarafında istikbal zamansızlığı bulunur.

İhtar.

İstikbâlî zemin, meta-projektiv zamansızlık ortamından Mazinin çıkarılması ile geri kalan uzaysızlık bölgesidir. Mazinin genişlemesine mukabil istikbalin zamansızlık uzayında daralma yoktur. Zira mutlak non-inductif ve reflexivdir. Her iki karakter de mutlak temporel-projektiv birleşimsizliğinden çıkarılır. Bundan böyle istikbâl bir realite olarak Hal An'ları yüzeyinin bir tarafını teşkil etmez.

Mutlak başlangıçsızlıkta, meta-geometrik hareketlerin dengeleşmesiyle husule gelen sonsuz sayıda hiper-titreşim partiküllerinin ivmesel yoğunluk değişimine dayanan Hal An'ları akışı, birbirlerine sürekli bir aykırılıkla zaman geometrisini inşa ederler. Şöyleki, bu inşada Hal An'ları, tek taraflı, kapalı bir yüzeyin dışında bulunamayacaklardır. Çünkü, bölgenin sınır yüzeyini içerden dışarıya doğru kesen bir hal yörüngesi mevcut olamayacağındau kapalı bölgenin dışında bir hal an'ı yoktur. Zira bir hal an'ının mazesini teşkil eden yörüngenin bir noktasına yeni uiaşan bir hal an'ı, bu noktada eskisiyle aynı yoğunlukta olurlar, fakat yörüngenin ucu ile bu nokta arasında, böyle arakesit noktaları aykırı hal an'ları olarak mevcut olamazlar (Ancak birbirlerine dönüşen sistemler aynı hal an'ında bulunurlar. Filhakika sistemlerin dönüşümü, ortak bir zamansal yoğunluğu haiz olmaktadır.)

Zamansal yoğunluk, metafizik bir tahdidiyet olan Hal An'ının enerjisine tekabül ettiğine göre aynı hal an'ında bulunmayan fakat aynı za-

mansal yoğunlukta olan partiküller yoktur. O halde yukardaki arakesit noktalarından hiç biri, bir lç nokta değildir. (1) Böyle bir arakesit noktası bir tanedir. Çünkü bu noktada yörüngeyi kesen yeni yörünge hal an'ları yüzeyine yaklaşır veya uzaklaşır. Zira yüzey tek taraflıdır ve mazi ile istikbal arasında daima hal an'ı mevcut olacağından kapalıdır. Binaenaleyh mevzubahs nokta birbirine dönüşen iki sistemin birleşme an'ıdır. Bundan böyle düzlem kesit iki kat noktayı haiz kapalı bir eğridir. (2)

[İzmesel yoğunluk değişimi, bir enerjistik kontinumun yığılmasını veya infilâkini karakterize eden partiküllere aittir].

İhtar :

An'lar bir zaman uzayının noktaları olarak nazarı itibare alındığından çok katlı an'lar (noktalar) yoktur. Bu şekilde bir nazarı itibare alışı, farklı enerjizmde olan an'ların (farklı frekanslı hyper-titreşim partiküllerinin) aynı an'da (aynı noktada) olmamasından ileri geldiğini söylemiştik.

Farklı enerjizmde geçtikten sonra aynı olan partiküllere ancak bir enerji kontinumunda raslanabilir. Bu enerji rejimlerinin değişimleri, enerjistik kontinumda hyper partiküllerin yoğunlaşma ve dağılmalarına tekabül eder.

Bu enerji kontinumunun tarifine nazaran zaman uzayının deformasyonunun esaslarını ileride göreceğiz.

İstikbal metafiziği

İstikbal denince, hal'lerle an be an dolan bir boşluk anlıyorum. (ki bu boşluk, alt şuursal bir indirgenmezlik bölgesi zeminine tekabül edecektir)

Zamansal arakesitleri mevcut olmayan mekanik sistemler için de aynı şey, alt şuur indirgenmezliği yerine metafizik realitesini koymakla söylenebilir.

Alt şuursal olarak istikbalde olmak, (yani istikbali yaşamak durumuna girmek) gerçekten bir istikbal boşluğu düşünülüyorsa - yani tasavvur maziye ait veya alt şuurun sırfiyetinde mündemiç formların depasman veya deformasyonundan ibaret değilse - alt şuurun gerçek bir yaratışı, bir hads, bir ego gösterisidir ki bilfiil haller olarak zaman rea-

(1) Problem bir düzlem kesit üzerinde münakaşa edilmektedir. Ve zaman yüzeyinin tek taraflı en genel yüzey oluşu halinde, yüzeyin zamansal deformasyonunu belirlemek için bu tek düzlem kesit üzerindeki mülâhazalar yetecektir.

(2) Teoremin daha kesin bir ispatı yüzeyin deformasyonu ile verilecektir.

litesini düşünüyörüz demektir. [Haller kendi kendini terkeden metafizik tahdidiyet ortamları olarak düşünülecektir.] Filhakika istikbalin bir boşluk olduğu, alt şuurun metafizik sırfiyeti halinde farkedilir ve onun zamansal hamlesiyle sınırlanır.

Metafizik ortam bakımından istikbal.

İstikbale ait iki an, mutlak surette birleşimsizdir. Yani maziye ait iki tedaî zemininin hafızavî bir hads ile hağlanması gibi inşa edilemezler. İstikbal mutlak bir zamansızlık, idraklerden mutlak müstakil bir metafizik zemin bölgesidir. İki elemanını hiç bir veçhile birleştirici bir şuur sal zemin malik bulunulmayan fakat şuur sal indirgenmezlik ortamının disotropisationu demek olan hads ile (hadsî sensualite şuur u ile) sınırlanan bir yokluk bölgesidir. Hadsî sensualite şuur u ki istikbalî indirgenmezlik bölgesine, realiteyi bağlayan dinamik sensualite kriteridir. İstikbalî bölge zemini, haddizatındaki meta-projektiv zamansızlık ortamında tek taraflı ve kapalı, teorik bir yüzeyin Dışına meta-homeomorfluğunu muhafaza eder.

O halde teorik bir zaman ortamında, temporel-projektiv birleşimsizlikler zemini olan istikbalî ortam, çift taraflı, teorik bir Hal'ler yüzeyinin mutlak bir tarafsızlığını teşlik ederek, tek taraflı mutlak bir zaman yüzeyi inşa eder.

Metafizik şuur ve istikbal

Metafizik realite için, alt şuurun hadsî sensualite tekabülünün inşası ve bir kriter olarak tercihi, onun hassî idraklerin metafizik ortamsızlığından uzaklaştırıcı - müstakil kılıcı olmasındandır. Filhakika hadsî sensualite şuur u, metafizik formu itibariyle kapalı ve uzaysızlığa yüzey sel meta-homeomorf sınırdır.

Şu halde tasvirli bir nokta, tasvirin yapılmasına imkân veren metriği haiz bir ortamı tazammun etmektedir. Yoksa hassî idraklerin objektivliğine ve ortamın tarifsizliğine dayanan bir kabulü değil. Çünkü ortamı meta-projektivite problemi olarak vaz eden alt şuur zemini bize en yakın zımnî bir metafizik deneydir ki bu metamatik - metafizik zamanın, hadsî zaman tarafından meta-projektiv bir ortam olarak inşasına dayanır. Bundan böyle bir realite olarak matematik zamanın istikbalî, mutlak surette temporel-projektiv birleşimsiz bir boşluk ortamıdır.

Maziye dair.

Mutlak indirgenmezlik uzayının meta-tahdidiyeti olan mutlak nokta meta-projektiv bir zamansızlık uzayının metafizik tahdidiyeti olan

Mutlak Başlangıç An'ına tekabül eder. Kendi kendini terkeden zaman-sızlık tahdidietlerinden ibaret olan mekanik an'lar, meta-projektiv zamansızlık uzayında 3 boyutlu ve sınırlı bir bölge yapısı kurarlar ki buna Mazi diyeceğiz. [Zaman yüzeyinin içi]

Mazisel geometri

Hiç bir zaman mazi, hal'i sınırlayarak onu ihtiva eden metafizik bir yapıya sahip değildir. Zira hal, istikbal boşluğunun sınırı olamaz. Filhakika mutlak bir mazi vardır. Çünkü mazisel an'ların temporel - projektiv birleşimleri ortamı, istikbal uzaysızlığıyla doğrudan doğruya temasta bulunuyorsa, bu takdirde haller yüzeyi üzerindeki bir birleşim zamansal bir yokluk uzaysızlığında bulunur. Nitekim istikbal meta-projektiv olmadığından onda hiç bir metafizik tahdidiet bulunmadığı gibi temporel bir birleşim de yoktur. O halde hareket metafizik bir ortamsızlıkta vaki oluyor demektir, bu ise imkânsızdır, zira hareket projektiv birleşimler uzayında caridir.

Hal an'larının dinamik yüzeyinin iç'i olan, meta-projektiv zamansızlık uzayında ikame olan bu 3 boyutlu sınırlı bölgeye, aslında Hal an'ları yüzeyinin hakkı olan bir istikbalî induction atfedilir. Halbuki induction, mazinin istikbalî bir deplasmanı değil halî dinamizmin yüzeysel déformationudur. Bu, zaman ortamının, mazi-hal kapalı bölgesinden başka bir mutlak sürekli zemini metafizik realite ortamı olarak ihtiva edemiyeceğindendir. ¹⁾

Homogen zamanın metafizik yapısı ve metafizik realite

Homogen zaman aynı doğru üzerindeki noktalara tekabül ettirilen teorik formel bir inşadır. Hal an'larını tasvir eden noktalar metafizik birer tahdidiet olarak tarif edilmedikçe bunlar metafizik birer realite olmayacaklardır.

Homogen zamana nazaran yalnız an'lar mevzu bahisdir, fakat an'ın metafizik sınırı değil. Filhakika bu, istikbalî iki an'ın daima bir birleşimi ve tek bir birleşimi haiz olmasını istilzam eder. Zira homogen ve sırfı bir ortamın birbirinden farklı varlık ortamları olamaz, filhakika mutlak sürekli oluşu bunun için gerek ve yeterdir. Bundan böyle homogen zamanda An'lar birer meta sınırlılık teşkil etmezler.

Homogen zaman ortamı, mutlak sürekli zeminine nazaran 3 boyutlu projektiv bir zaman uzayıdır, (Zira ancak hal ve mazinin mutlak sürekli bir yapıda olduğunu göstermiştik.) Lâkin 3 boyutlu uzayın bizatihî şek-

¹⁾ Haddizatında Hal'ler mazinin sınırlıdır. İstikbalî sınır olarak, metafik bir realite şeklinde değil bir convention olarak tarif edilirler.

liyle mevcut olamayışı sebeplerinden aynı tarzda mutlak sürekli bir zaman uzayı da haddizatında kendi şeklinde var değildir. O halde homogen zaman ortamı, 3 boyutlu uzay gibi - sensuel boyutsal reflexivitesinden ötürü, uzaysızlık ancak bu ortamın sırfı ortamına meta-projektivdir. Nitekim, uzaysızlık mutlak reflexivdir. Yani sensualite terimini kaldırırsak her iki sırfı zemin birbirine denktir. (zamansızlık uzayına meta-projektivdir). Binaenaleyh onda realiteyi sınırlayan dinamik yüzeyler yerine binnetice realiteyi aynı an'da kabul eden her civarında izole Hal'ler vardır. Bundan böyle homogen zaman kendi zemininde bir realite tekabülü olmayan istikbalî homeomorfizmlere ve projektiv dönüşümlere müsaade eder.

Kritik

Metafizik şuurun çalışmasını, vasitasıyla karakterize ettirdiğimiz deformasyon, kontinum ve disotropisation gibi kelimeleri, alt şuurun zımnî bir metriğe malik bulunduğu şeklinde değil, zihnî sistemi gerçekleştiren bağıntıları ifade eden tariflerin tasvirsî inşâ elemanları olarak anlıyoruz.

Gerek zamansızlık ortamının, gerek alt şuurun indirgenmez ve birbirlerine meta-projektiv hatta denk yapıları [Onların tariflerini, kendi ortamsal (Varlık) tarz ve kavramlarına göre yaptığımızdan, mevcudiyetleri inkâr edilemez.] dolayısıyla zamansızlık ortamına meta-projektiv uzaysızlık ortamının Varlık tarifi ve tasavvuru belirlidir.

Metafizik ortamın şuru, alt şuurun ortamından başka bir şey değildir. Alt şuur ile toplumsal alt şuurun, metafizik ortam yani Varlığı Mutlağa indirgeme fonksiyonu tarzında metafizik-metodik bir ayniyeti vardır.

Şuurun yapısı ile Dış dünya arasındaki Realite tekabülünün mutlak formlara sahip olup olmadığı problemi pek eski olmakla beraber, Dış Dünyanın Mutlak bir realite zeminine dayanması için metafizik şuurun yapısıyla birlikte non-inductif ve reflexiv bir sırfı (uzay tipinde) ortama indirgenmesi metafizik bilgi ve realite inşasında esaslı değişikliklere sebep olur kanaatindeyiz.

Mevzubahs ortamın indirgenmez yani varlığı için kendi kendine yeter olması projektiv birleşimsizliği ile tamamiyle belirlidir. Zira böyle bir ortam hiç olmazsa (hiç bir şey mevcut olmadığı takdirde yani indirgenmeksizin) vardır. Filhakika bu, uzaysal bir ortamın varlık zemini tarzında pek aşikârdır.

Reel bir uzay ihtiva eden sonsuz boyutlu uzay, metafizik ortam ile intibak eder. (Fakat denk olmaz. Zira reel, sürekli ortam metafizik realite itibarıyla metafizik ortama eşdeğer (denk) değildir).

Reel olmayan sonlu boyutlu uzay (realitesi) metafizik ortam realitesine denktir. Fakat reel olsun veya olmasın sonlu boyutlu bir uzay metafizik ortamın (realiteden sarfınazar) formuyla intibak etmez. ⁽¹⁾

Bu ortam, en genel ~~bir~~ bir (metafizik) uzay tasavvurudur diyeceğiz. Fakat metafizik realitesi projektiv birleşimsizliktir. Burada hiç bir tenakûz mevzubahs değildir. Çünkü alt şuurda, deneyden müstakil (sırfî düşünce tarzında) sürekli uzay kavramı yoktur.

Metafizik şuurun idrakten müstakil sırfî-ortamsal formu (düşüncesi) için metafizik ortam realitesi tarzında süreksizlik, indirgenmez ve bizatihi formudur.

İlk bakışta, sensuel geometriye intibaksızlık gibi görünen bu durum, metafizik şuurun yapısı tetkik edilince, haddizatında sırfî uzay kavramının sahip olduğu teşekküle nazaran açıkça ve kesin olarak anlaşılacaktır.

Metafizik şuurun sırfî düşünce ortamına nazaran bir alt ortamı mevcud olmayan ve dolayısıyla indirgenmeyen sırfî uzay (ortam) kavramına göre, haddizatında kendi boyutlarınca mevcut olan sürekli ve reel, uzaysal ortam yoktur.

[Mevzubahs sırfî uzay yerine, metrik kavramını bertaraf etmek için çok defa uzaysızlık terimini kullandık.]

Bundan böyle metafizik ortam terimini, indirgeme fonksiyonu olarak kullanışımızda bir tenakûz olmadığı gibi, bilâkis sensualiteye ve onun sürekli ortamına ait bilgimizin, şuurun şekillenmelerine göre invariant kalan mutlak bir ortama nazaran inşası mümkün oluyor.

Kısaca, dar manada diyebiliriz ki, metafizik ortam, matematik süreklilikle metafizik süreksizliğin tenakûzsuz yapısıdır. Bu suretle o, sürekli sırfîliği, süreksiz indirgenmezlik realitesine indirger.

(1) Metaprojektivite hassası, bu şekilde bir intibaksızlık fakat denk realiteler arasındaki projektivliktir.

Bölüm III

Metafizik ve Matematiksel Tecrü

Uzaysızlık Ortamı ve Mutlak Noktanın Varlık İspatı

Uzaysal non-inductivite'de olan bir metafizik ortam meta-projektiv'dir.

Uzaysızlık ortamında birbirinden farklı ve aykırı alt uzayların imkânsızlığı dolayısıyla meta-projektiv zeminin bütünü bir mutlak merkezdir.

Haddizatında, uzaysal reflexivite'de olan uzaysızlıktan başka bir uzay bulunamayacağından, uzaysızlığın sınırları mutlak surette farksız olup binaenaleyh bizatihî bir figür inşa eder.

(Bizatihî form, bir uzayın haddizatında kendi uzayı olarak mevcut olup olamayacağı probleminin esas şeklidir.)

Filhakika uzaysızlığın indirgenmez olan bizatihî formunun kendiliğinden sınırlanmış bulunarak teşkil ettiği, üst uzaydan ibaret tek bir figür daima vardır. Zira üst uzay alt uzayın sınırlarını da ihtiva eder.

Nitekim, indirgenmez uzaysızlık ortamının mutlak ve tek bir sınırı olduğuna ve bu sınırın Dış'ında uzaysızlıktan farklı boyutlu hiç bir uzay bulunmadığına göre, üst uzay alt uzayı ihtiva ettikten sonra onun sınırı ile çıkarılır. Birbirinden farklı yoklukların imkânsızlığı dolayısıyla Tek'liği aşikâr olan üst uzayın, alt uzayı ile (1) boyut farkından ötürü Mutlak Nokta figüründen ibaret olduğu kesin olarak şu iki şekilde ispat edilebilir.

İhtar. (1)

Uzaysızlık mutlak non-metrik olduğundan, ne sonsuz ne de «sonsuz uzakta» kavramlarının manası vardır. Binnetice metrik bakımdan açıklık (mutlak olarak) carî değildir. Aynı zamanda mutlak non-inductif olan bu ortamda bir geometrik hareket imkânsız olduğuna göre, sonluda bir sınıra varmak abestir. O halde uzaysızlık mutlak açık bir ortamdır.

Not. Non-induktif uzay, her hangi iki elemanı arasında sürekli hiç bir ara uzayı mevcut olmayan, yani bir elemanından diğerine figürabl bir geometrik hareketle varılmıyan uzaydır.

Binaenaleyh onun kendiliğinden formel sınırlanışı, kapalı olmadan (kendine kapanmadan) mutlak metriksizliğine dayanan bir sınırlılıktır. Şimdi üst uzayın varlığı şöyle düşünülebilir. Uzaysızlığın sınırlılığını ta eden bütün sınırları çakıştığından, her hangi teorik doğrultudaki bir sınır bütün farazî doğrultulardaki sınırlarla çakışmıştır. Üst uzay içindeki doğrultular sonsuz sayıda olacaklarından mevzubahs sınırlardan sonsuz sayıda olanı üst uzay içinde bulunur. (sonsuzun reflexivitesinden ötürü) O halde ortam açık olsun veya olmasın (1) boyut farkıyla daima bir üst uzay vardır. Zira mutlak bir sınırlanma ortamın bizatihi yapısının iktizasıdır.

İhtar (2)

Mutlak surette açık bir ortamın alt veya kendi boyutunda olan hiç bir sınırı yoktur.

Meta-projektiv bir ortam mutlak surette açıktır.

Binaenaleyh uzaysızlık ortamının bizatihi sınırlılığını tayin eden ve tek olan sınır, tabiatıyla kendisine aykırı olmayan bir üst boyutlu uzay yani tek bir üst uzaydır. (1) boyut farkından ötürü bunun mutlak nokta figürü olduğunu söylemiştik.

İhtar (3).

Haddizatında sınırlılık temsil eden her uzayın mutlak sınırları vardır.

Mutlak Noktasal Varlık teoreminin üçüncü bir ispatı.

Bir uzayın boyut farkı (1) olan ve kendine aykırı olmayan üst boyutlu uzay parçasına bakan kıyısı, yüzü veya hiper-yüzü bir Taraf'ı temsil eder.

Fakat Taraf'ın varlığı üst boyutlu uzay parçasının her yerde sürekli olan varlığına bağlıdır. Buna göre Taraf, birbirine aykırı olmayıp boyut farkı (1) olan bir alt boyutlu uzay ile bir üst boyutlu uzay arasında simetrik tekabül özelliğini haizdir. Zira üst boyutlu uzay sürekli ise bir alt boyutlu uzay onun bir Taraf'ını teşkil eder ve Taraf'ın tarifine nazaran aksi de doğrudur.

(Bir alt boyutlu uzayın taraflarından biri sürekli bir üst boyutlu uzay parçası, diğeri uzaysızlık ise alt boyutlu uzay tek taraflıdır.)

Lemma Üst boyutlu uzayın kenar uzayından ibaret her alt boyutlu uzay, üst boyutlu uzayın bir taraf'ını teşkil eder. (1)

(1) Burada ve müteakip ispatta Taraf kelimesi süreklilik fikrinden müstakil olarak önerme silsileleri arasındaki matematik bağıntıyı kurmak için kullanılmıştır. Ve bu takdirde, Tarafın formel katalizörölöğü ile varılan inşa doğru olacaktır.

Binaenaleyh mutlak ve indirgenmez uzaysızlık ortamı bir alt boyutlu uzay olarak düşünülürse (ki mutlak surette taraf'sız bir metafizik ortamdır.) bir ve bir tek üst boyutlu uzay vardır ki tek taraf'lıdır. Çünkü haddizatında uzaysızlık ortamları sayısız Bir olduğundan alt boyutlu uzay üst boyutlunun tek bir taraf'ını teşkil eder. O halde alt boyutlu uzay olarak uzaysızlık ortamı bir kenar uzayıdır.

Mevzu bahs kenar uzayı aynı zamanda, alt boyutlu uzaydan fazla olarak bir alt uzay ise üst uzay, burada alt uzayın hiç bir taraf'ı olmadığından bu uzaya yığılmış olur, yani alt uzay üst uzayın bir tek taraf'ını teşkil ettiği halde üst uzay alt uzayın hiç bir taraf'ı değildir.

Üst uzayın uzaysal yığılmaya nazaran mutlak bir kapanış olduğu düşünülebilir. Diğer bir ifadeyle, uzaysal tek taraflılık, metafizik ortamın tek tarafıyla carî olan bir varlığı tazammuneder. Zira haddizatında farklı iki şey ihtiva eden yanı iki ve çok taraflı bir metafizik ortam yoktur. Ve söylediğimiz gibi, yegane tarafıyla varlığı ihtiva eden uzay, üst uzay olur.

Not: Yığılma, uzaysızlıkla değil fakat uzaysızlığın kendinde olmayan sınırıyla intibaktır. Filhakika kenar uzayı ortamsal bir yığılmanın limitidir ki (bu kenar) uzaysızlık alt uzay olur.

İhtar: Uzaysızlık bir kenar olarak bir taraf'tır. Bir üst boyutlu uzay olarak (ki imkansızdır.) Tarafsızlık'tır. Binaenaleyh üst boyutlu uzay tarzında bir Tarafsızlık, alt boyutlu uzay tarzında bir taraf'a denktir denilebilir. Netice: Hiç bir Taraf'ı haiz olmadığı halde bir sınırlılığını gerçekleştiren uzayın bir üst uzayı vardır ki sınır uzayından ibarettir. Sınırın üst uzay olması, uzaysızlığın kenar uzayı, yani sınırın faraziyece tek taraflı olmasına dayanıyor.

Sensuel uzayımızın sürekliliği ve İndirgenmezlik uzaysızlığı.

Sensuel uzayımızda hacımların daima sürekli olduğunun düşünülebileceği gibi, aynı şekilde uzaysızlığı da, yokluğun alt boyutlu süreksizliklerden mutlak surette ihtiva etmiyeceği yanı mutlak indirgenmez olacağı üzere, sürekli bir uzaysızlık olarak kabul edebiliriz. Filhakika metrik sonsuzun mevzubahs olmadığı zımnî bir süreklilik, ancak ve ancak uzaysızlıktır. Hacımların mutlak additivitesini haiz bir uzay mutlak sürekliktir.

Aksi tez.

Mutlak bir realite olmasa bile uzayımızın sürekli olduğuna yok edilemez olmasıyla hükmedilemez. Çünkü a priori bir düşünce bizi, uzayın realitesi hakkında süreksizliklerle dolu bir evren tasavvuruna götürebilir.

Bununla beraber uzayın çok büyük hacımlardan sonsuz sayıda ihtiva ettiğini kabul edebiliriz. Reelsizliğinden dolayı tasavvur edilebilen keyfi süreksizliklerine rağmen bu böyledir. Ohalde reel olmayan bir uzayın keyfi şeklindeki süreklilik ve süreksizlikle reelsiz metrik bir sonsuzlukta olduğunu düşünürüz. Böylece hacımların toplamına tekabül eden bir hacım vardır. Buradan hareket ederek, yoklukların toplamına tekabül eden uzay yokluktur. Bu bir realitedir. Zira mutlak sürekli olan yokluk ortamı mutlak surette indirgenmezdir. Yani hiddizatında kendi uzayı olarak mevcuttur. Bu onun kendine has sırfı ve mutlak karakteridir. Demek ki mutlak realite ve mutlak indirgenmezlik eşdeğerdir. Bundan böyle yokluk keyfilikten uzak mutlak sürekli bir bütün arz eder.

Süreklilik terimleriyle uzaysızlık postula'ları.

Uzaysızlığın mutlak sürekli bütününden ibaret meta-projektiv bir ortam haddizatında mutlak surette alt uzaysız olarak var'dır. Yani boyutları varlığı için gerek ve yeter olan mutlak indirgenmez birmetafizik ortam teşkil eder.

Reel olan veya olmayan bir metriğe nazaran bir mutlak süreksizlik ortamı teşkil eden bu indirgenmezlik zemini mutlak non-inductif ve reflexivtir. Yani projektiv birleşimsiz ve farklı yokluklar ihtiva etmediğinden birbiri dışında olan elemanları ihtiva etmeyen'dir. Bu demektir ki, muhtevi elemanlarında mutlak bir idantiklik vardır. (sensuel veya genel olarak projektiv birleşimi haiz sonlu boyutlu bütün uzaylar non-reflexiv ve inductif'dir)

Boyut sayısı, sensuel olan veya olmayan bir reflexivite'de olan uzaylar, muhtevi olmadığı bir alt boyutlu uzay katmakla boyut sayısını değiştirmez. Diğer taraftan uzaysızlığın hiç bir alt uzayı yoktur ve tabiatıyla böyle bir boyut sayısı değişimi cari değildir. Bu özellik sonsuz boyutlu uzayda ve mutlak uzaysızlıkta ortaktır.

O halde metafizik ortamı mutlak reflexifitede olan uzaylar, boyut sayısı (sensuel olmayan) reflexivitede bulunan sonsuz boyutlu projektiv (burada teorik) uzaylar birbirlerine meta-projektiv'tir¹⁾

¹⁾ Uzaysızlık ortamı, metafizik yapı bakımından (haddizatında) Bir'den fazla Nokta (Meta-Tahdidiet) meydana getiremeyeceğinden, Dışına nazaran hareket etmediği takdirde (Zira böyle bir hareketin mevcut olacağını göstereceğiz) meta-tahdidietin ortamının tabiatıyla, mevcut olmayan alt uzaylarını katmakla uzaysal genişliğini değiştirmeyeceğini (artmadığını) bundan böyle sonsuz boyutlu projektiv uzaya meta-projektiv olduğunu söyleyebiliriz.

Burada da görüldüğü gibi meta-projektivlik, metafizik ortamların uzaysal reflexivlik özelliğidir.

Belirli bir sınıf, aynı sınıftan bir elemanın katılmasıyla artmıyorsa reflexiv'tir.

Uzaysal ve Boyutsal Reflexivite'ler.

Uzaysal non-reflexivite'de olan bir uzay birbiri dışında elemamlar ihtiva eden bir uzay'dır.

Boyutsal (boyut sayısı bakımından) reflexivite'de olan yegâne uzay sonsuz boyutlu uzaydır. (Burada kullanılan manada sonsuzun reflexiv olduğu kabul edilebilir.)

Uzaysızlık, uzaysal reflexivite'dedir. Yani birbiri dışında bulunmak terimi cari olamayacağından, birbirlerine katmakla sayıları artan, birbirinden farklı olan elemanları yoktur.

Uzaysızlık (-1) boyutlu meta-projektiv bir uzay olduğundan boyutsal reflexivite'de değildir. Yukarıda gösterildiği gibi uzaysızlığın sonsuz boyutlu projektiv uzaya meta-projektiv olmasıyla, boyutsal non-reflexivliği arasında hiç bir tenakuz yoktur.

Sensuel uzay, uzaysal non-reflexiv'tir. Fakat boyut sayısı, sensuel bakımdan reflexiv yani sensuel boyutsal artmazlıktadır.

Tefsirler,

Yokluk uzaysızlığı, a priori insanın kendi uzayı olarak yegâne reali tesidir. Filhakika ondan üst boyutlu olan hiç bir uzay, haddizatında kendi uzayı olarak mevcut değildir. Ve zira uzaysızlık için yokluk ve varlık farksızdır. Varlığı, doğrudan doğruya kendi boyutsal indirgenmezliğinde tecelli eden mutlak bir metafizik zemindir.

Sırfî matematik tasavvur bakımından, yokluk uzaysızlığı ile sensuel uzay arasında, bu son uzay mutlak bir realite olmadığı takdirde meta-projektivite'den fazla olarak meta-ortamsal bir denklik vardır.

Bir realite mutlak indirgenmez olduğu takdirde, metafiziği sırfî matematik karakterini tarif etmektedir diyebiliriz.

Metafizik ve sırfî matematikleri arasında mutlak indirgenmez uzaysallık bağıntısı olan metafizik ortam uzaysızlıktır ki haddizatındaki mutlak realite olarak tariflenir.

Yokluk uzaysızlığı uzaysızlık cinsinden mutlak sürekli tabiatı dolayısıyla, a priori bir tarzda mutlak sürekli olarak düşünülen (reel olsun veya olmasın) sensuel uzaya meta-projektiv'tir. Filhakika uzayımızı bir

realite olarak düşünmezsek, idrak edilen metafizik ortam muhakkak yokluk uzaysızlığından ibarettir.

İdrak edilebilir bir uzaysal ortam, reel olmayan fakat idrak edilen bir yokluk uzaysızlığına meta-projektiv'tir, meğer ki yokluk uzaysızlığından, sensuel uzayımızın reel olmazlığı fakat idrak edilebilirliği kast edilmiş olsun.

Nokta'nın kısa tefsiri

İdrak edilebilir ve mutlak bir realitenin noktasını, ancak yokluk uzaysızlığının zorunlu bir yapısı olarak teşhidediliyoruz. Yani yok olan nokta ile var olan arasında bir meta-sınırlanış farkı vardır.

Neticeten, mutlak reel olan veya olmayan uzayların noktaları arasında explicit tarif birliği, fakat implitit realitenin tarif ayrılığı mevcuttur.

Yokluk uzaysızlığı, meta-projektiv, mutlak bir indirgenmezlik ortamı olduğundan, farklı ve aykırı indirgenmezlikler olamaz. O halde bir nokta içinde bir'den fazla uzaysızlık yoktur. Halbuki nokta, mutlak non-metrik bir zemine maliktir. Buna rağmen o, figürabl'dır. Zira nokta, uzaysızlığın mutlak birleşimsizlik şekilsizliğinde değil, bu ortamın meta-projektivitesinin içini teşkil ettiği form olan, mutlak figürdedir. Diğer taraftan, 3 boyutlu uzayın haddizatında mutlak sürekli şekliyle mevcut olamayacağını ispat etmiştik, buna göre noktanın metafizik yapısı herhangi bir üst uzayının yapısından müstakil ve ondan evveldir. Bundan böyle haddizatında "kendiliğinden" bir nokta-figür vardı. Bu, Tek ve mutlak figürün (metafizik merkeziyetin) indirgenmez ortamına onun mutlak Yer'i denirki, bir mutlak figürün mutlak surette sınırlı kalmasından ve bu sınırların bizatihî form olarak mutlak indeformeabilitesinden ötürü kendini terkeder. Filhakika dış ortamında hiç bir mutlak figür yoktur. (Ve kesif bir civar teşkil etsinler ki onlarla dengede bulunsun.) Zira mutlak bir figür uzaysızlıkla dengede kalamaz. Nitekim Dış uzaysızlığı, mutlak figürden müstakil bir yapıdır ve onunla figürlerinin meta-geometrik yapısı bakımından dengesizliktedir ki dış uzaysızlığın figürü yoktur. (ki bu, metafizik dengesizlik için yeter)

Özet: Ortamın indirgenmezliğinden ötürü mutlak merkeziyete rağmen bir dış olarak kalan uzaysızlık zemini vardır.

Nokta ile yokluk uzaysızlığının metafizik ortamsal boyutlarına dair Mutlak projektiv birleşimsiz olan uzaysızlığın, hiç bir figür ihtiva etmemesi dolayısıyla (azami boyutunda) bir nokta olması iktiza eder. Diğer ta-

raftan farklı ve aykırı yokluk uzaysızlıkları mevcut olamayacağından bu tek bir uzaysızlıktır. Kendisinden daha az boyutlu bir metafizik ortamın imkansızlığından, ona İndirgenmez denir. Binnetice nokta ile uzaysızlığın boyut farkı bir'dir

Sonlu ve sonsuz boyutlu uzaylar

Sonlu boyutlu uzayda müteakıb iki metafizik tahdidiyetin (mutlak noktanın) her ikisi birden, uzak bir noktaya birer doğru ile aynı zamanda birleştirilemezler, bu doğrulardan yalnız biri çizilebilir. ((sonlu boyutlu bir uzay, ihtiva etmediği bir uzay ilâvesiyle üst boyutlu bir uzay içinde bulunacağından (yani nonreflexivite boyutlarında caridir.) bir noktaya istenildiği kadar yakın bir nokta, metafizik yapı bakımından imkânsızdır. Zira Fizik, metafizik tahdidiyetlerin dengeleşmesinden ibaret sonlu boyutlu bir uzayda mümkündür. Ve sonlu boyutlu bir uzay, iki metafizik tahdidiyet arasına bir metafizik tahdidiyet ilavesiyle uzay dışı bir yapıya geçilmiş bulunulması suretiyle tarif edilir.)) Zira müteakıb iki nokta ile 3'üncü noktanın teşkil ettikleri üçgen içinde hiç bir nokta yoktur. Eğer varsa uzak noktanın, ilk doğruyla çakışmamak üzere diğer noktanın müteakıbına olan birleşimi, uzak noktaya ve ilk doğruya müteakıb bir noktadan geçer. O halde her iki doğru birden, 3 nokta birbirine müteakıb oldukları takdirde çizilebilir. Sonlu boyutlu uzaydaki bu neticeden sonsuz boyutluya geçelim.

Sonsuz boyutlu uzay reflexiv olduğundan, sonlu veya sonsuz boyutlu bir uzay katmakla boyutları değişmez. Bu, meselâ 3 boyutlu bir şekle alt boyutlu bir şeklini ikinci defa saymaktır. Zira bu ikinci sayış ile uzayın boyutları değişmemekte fakat muhtevası artmaktadır. O halde sonsuz boyutlu uzay, sonlu boyutlu uzaylara bir keyfiyet uzayı olarak izdüşeldir. Sonlu boyutlu bir uzayda çok kat sayılan bir alt uzay, sonsuz boyutlu uzayda sonlu boyutlu üst uzayına aykırıdır. Yani sonsuz boyutlu uzayda bir nokta. sonlu boyutluda sonsuz kat sayılan bir noktadır. Binaenaleyh sonlu boyutlu uzayda (sonsuz kat sayılan) müteakıp bir noktaya, sonsuz boyutluda kesif bir civarı takabül eder. Binnetice sonsuz boyutlu uzayda her nokta bir meta-tahdidiyet olduğu halde mutlak müteakıp nokta yoktur. O halde bu uzayda, müteakıp nokta farzedilen iki noktanın ikisi birden, bir uzak noktaya birer doğru ile aynı zamanda birleştirilebilir. Böylece ancak sonsuz boyutlu bir uzayda, uzayın zahiri müteakıb noktaları hariç, iki nokta bir doğru ile istisnasız birleştirilebilir. ¹⁾

¹⁾ (Projektiv birleşimi, bir noktadan müteakıp iki uzak noktaya Aynı zamanda birer doğru çizilebilmesi imkanından müstakil olarak kullanıyoruz. Filhakika uzak noktadan, müteakıb noktalardan her birine ayrı ayrı projektiv birleşim mümkündür, demekle

Neticeten, uzayların metafizik indirgenmezlik yapısı bakımından, yu-karki postüla sonlu boyutlu uzaylarda istisnasız cari değildir.

Noktalar, sürekli bir uzayda mümkün tasvirler şeklinde nazarı itibare alınır, metafizik realite olmayan bu noktalara nazaran sonsuz boyutlu uzayın uzaysızlığa meta-projektiv olduğu açıkça görülür. Bu, teorik ve projektiv bir sonsuz boyutlu uzay için böyledir.

Kendini terkeden meta-projektiv uzaysızlık tahdidiyetleri (kendini terketme suretiyle birbirlerine aykırı olurlar.) metrik bir ara uzay bırak-mayacak surette, süreklilikle uzayı ikame ettiklerinden mutlak müteakıp olan "iki nokta" vardır. Kesif bir nokta cümlesini," müteakıp nokta" ya-pısına dayanan bir cümle olarak kullanacağız. Yani müteakıp iki nokta arasında hiç bir nokta mevcut olmadığı anlaşılacaktır. Halbuki sonsuz boyutlu bir uzayın iki noktası arasına keyfi sayıda nokta ilave edilir veya çıkarılır, yani iki nokta müteakıp olabilir veya olmaz. Böyle bir uzay ya-pısı meta-tahdidiyetlerin metageometrik hareketiyle mümkündür. O halde bu uzay, boyut sayısı sonlu, ve sensuel bir reflexivitede olan uzayın uzay-sızlık ortamıyla teşkil ettiği kapalı sınır yüzeyi uzayıdır. [Evrenimiz, sonsuz boyutlu, kapalı bir sınır uzayı içindedir. Zira haddizatındaki Tek Nokta-

mutlak surette projektiv birleşimli uzay belirlidir.) Binaenleyh sonsuz boyutlu uzay-da, uzaysızlığa nazaran iki kenar noktasının projektiv birleşimi ancak bu uzayın kendisidir. Bu iki kenar noktânın bir iç noktaya birleşimi ise birer doğrudur. Böyle iki doğru aynı zamanda çizilebilir, zira iki kenar nokta zahiren müteakıp iki noktadır.

[Bu itibarla, sonsuz boyutlu uzay hiç bir zaman, mutlak surette müteakıbiyetle lan noktaları haiz olan bir uzay, yani bir denge uzayı değildir.

Teorik sonsuz boyutlu uzay ile reel sonsuz boyutlu kenar uzayı, müteakıben zih-nen veya reel olarak, kararlı birer denge uzayı olamazlar.

Bu, kararlı dengede farzedilen bir uzaya, metafizik ortama veya uzaysızlığa göre metasınırlılıklar katmak suretiyle, mevzubahs uzayın mutlak müteakıp noktasını sonsuz noktalı bir civara uzaklaştırmak suretiyle kararsız dengede bir uzayın tarif edilmiş ol-masından ve binaenleyb, bir noktayı kendisine uzakta olan müteakıp iki noktaya aynı zamanda birer doğru ile birleştirebilen noktalar cümlesinin daima bulunabileceğinden ibatettir.

Sonlu boyutlu reel bir uzay, metasınırlılıklara nazaran kararlı Denge uzayı olduğun-dan,, böyle bir noktalar cümlesini ithaletmek, sonsuz boyutlu bir uzay tarif etmekle müm-kün olacaktır. şu halde "iki noktadan bir doğru geçmesi,, sonsu boyutlu projektiv uzayın bir postulasıdır.

O halde sonlu veya sonsuz boyutlu, fakat metasınırlılıklardan kurulmuş bir uzay-da bir noktaya istenilen kadar yakın nokta imkânsızdır. Çünkü söyleyeceğimiz gibi, nok-ta, bir mevcudiyet-sizlik tip'i değildir.]

Mevzubahs «üç nokta antinomisi» şimdi, postulayı (sadece) iç ve kenar uzayları ara-sında cari ıklacak şekilde uzlaştırılmış aluyor.

Projektiv birleşimin münferit bir terim olduğu ve bir'den fazla projektiv birleşimin izafi durumlarını münakaşa etmediği kolaylıkla görülüyor.

nın uzaysızlığa uzayı ikame eden meta-geometrik hareketi, dengeleşmiş bir uzayın sınırlarında dengeleşmek üzere uzaysızlığa doğru sonsuz boyutlu bir uzaysal déformation-hareketidir.]

Dengeleşmemiş iki metafizik tahdidiyet arasındaki uzaysızlık, sonsuz boyutlu kenar uzayda bu iki noktayı birbirine müteakıp gibi gösterir. Halbuki boyut sayısı sonlu ve non-sensuel bir non-reflexivitede olan yani dengeleşmiş bir uzayda, böyle meta-geometrik, deformativ bir müteakıbiyet olamaz. Binaenaleyh sonlu boyutlu uzayda aralarında bir'den fazla sayıda nokta bulunan iki nokta, sonsuz boyutlu kenarda müteakıp iki nokta olabilir.

Zahiri bir hal gösteren bu noktalara, zahiren müteakıp noktalar diyeceğiz.¹⁾ Ve tabiatıyla «iki noktadan bir doğru geçmesi» istisnasız caridir. Bu takdirde sonsuz boyutlu uzayın sonsuz boyutlu bir iç'i olduğu farz edilmektedir. Bu teorik bir uzaydır.

O halde meta-tahdidiyetlerin teşkil ettiği Denge uzayı, onların gerek müteakıbiyetine dayanan ve binnetice hipermekanik, ultra-sensuel titreşimler ortamına zemin teşkil eden metafizik yapıdır.

Teorik olmayan sonsuz boyutlu uzay, sonlu boyutlu uzay ile uzaysızlık arasında mutlak sürekli kapalı bir ara uzaydır. Bu yüzeysel kenar uzayı üzerinde «iki noktadan bir doğru geçmesi» postula olmaktan çıkar. Bu postula, müteakıp iki nokta sonlu boyutlu iç uzayında alınmadıkça, fakat sonsuz boyutlu kenarda alındığı takdirde sonlu boyutluyle onun reel sonsuz boyutlu kenarı arasında istisnasız caridir.

Uzaysal reflexivite tefsiri

Mutlak reel metrikte olmayan metafizik ortamı, gine mutlak reel metrikte olmayan ortamlar katarsak zeminin metafizik realitesi mutlak reel metriksiz olarak kalır.

¹⁾ Filhakika sonsuz boyutlu uzayın reflexivitesi, kenardaki böyle zahiren müteakıp noktaların, kendi kısmî süreksizlik civarlarına kesif birer meta-sınırlılık cümlesi ikame etmelerinden ibarettir.

Metasınırlılıklar üzerinde kurulu, sonsuz boyutlu teorik bir uzayda, her nokta bir kenar noktası farz edilerek, bu noktanın metafizik ortamsal bir zemine nazaran hareket ettiği ve bu suretle realitesi uzaysızlık olan zemine reel noktalar ikame etmekle, sonsuz boyutlu uzayın muhtevasını arttırdığı fakat boyut sayısını değiştirmedığı düşünülür.

Halbuki sonlu boyutlu bir uzay için, muhtevi olmadığı elemanları katmak suretiyle boyutlarını değiştirmemek imkânsızdır.

Sensuel bir uzayda noktalar birer mevcudiyet-sizlik tip'i değildir.

Uzaysızlıkların metriğe dahil edildiği yani reel olmayan sensuel bir uzayda bir noktaya istenildiği kadar yakın nokta mevzubahs olur. Zira noktalar farklı yokluklar olarak göz önüne alınır. Böylece yokluk uzaysızlığına keyfi sayıda noktalar ilave edilir veya çıkarılır. (reel olmayan noktalar.) Fakat bu, projektiv birleşimli bir uzay olmaz. Çünkü reel olmayan sensuel uzayda, uzayın metafizik zeminine denk olan uzaysızlıkla beraber metriğe dahil edilmesi sebebiyle, metafizik tahdidiyetler yok, noktalar olarak ancak aykırı ve farklı yokluklar vardır ki bu abestir Filhakika yokluk uzaysızlığı her noktaya takabül ettirilen birer mevcudiyetsizlik tipi değil, uzayımıza meta-projektiv, metriksiz, mutlak bir ve bir tek uzaysızlıktır.

Bundan böyle projektiv birleşimli reel uzaylar, bir bakımdan da haddizatında kendi uzayları olarak mevcut olamayacaklarından, metafizik tahdidiyetlerle, onların kendi kendini terketmek suretiyle meta-geometrik hareketi neticesi mutlak varlıklarını haiz olurlar.

Sonsuz boyutlu uzay ve figürativ tasvir

Sonsuz boyutlu uzayda, üzerine ondan müstakil olarak inşa edilen hiç bir figür yoktur. Zira sonsuz boyutlu uzayda çok katlı nokta bulunmaz. (bu tarzda metafizik bir iki katlılık, uzaysal zemin üzerine figürativ bir tasvir yapmak için işaret edilen noktanın uzayın noktasından farklı olmasından ibarettir. Filhakika figürativ nokta, aslında mevcut olan uzaysal noktanın üzerine dayanmaktadır. Ve sonlu boyutlu uzayda, bu nokta figürü dayandığı uzaysal nokta ile intibak eder. Sonsuz boyutluda ise her nokta yalınkat olup şekillendirici tasvir imkânsızdır.)

Bu uzay metafizik sınırlılıklar katmak suretiyle boyutlarını değiştirmez. Halbuki böyle bir katma ile sonlu boyutlu bir uzayın dışında olan uzaylara girilebilir. Binaenaleyh sonsuz boyutlu uzayda idrak, sırfi uzaysal varlıktan başka bir şeyi gaye edinmemiştir ve metafizik ortamla intibak eder.

Diğer taraftan sonlu boyutlu uzayda, uzaydan müstakil olan figürler sensuel uzayda ise bir Fizik vardır.

Binnetice boyutsal reflexivitesi dolayısıyla uzaysal non-reflexivitesi olan (yegâne) uzay sonsuz boyutludur.

Sayısal Sonsuz'a dair

Sonsuz elemanlı bir nokta cümlesi, içlerinden birine yığılan noktalardan ibaret olarak tarif edilsin. Bunların yığılma noktası ise kendi ken-

dine yığılan bir notaktır. Civar noktalara nazaran bu itibari özelliği haiz olan noktayı cümleden çıkarırsak bu takdirde şu olur. Bütün noktaların çok küçük civarında kesif oldukları bu nokta, onların sonsuz elemanlı bütünüyle mevcudiyeti tarif edilen kavramı gerçekleştirir. Binaenaleyh yığılma noktasını ihraç etmekle geride sonsuz elemanlı fakat kalitesiz bir cümle kalır. O halde yığılma noktası, sonsuza tekabül eden bu cümleden fazla bir şeydir. Filhakika adı bir nokta yerine yığılma noktasının çıkarılmasıyla cümlenin gaye edindiği tarif sukut eder. Bu cümleye bir noktayı adı bir nokta olarak katabiliriz. Fakat yığılma noktası olarak katamayız. Adı bir noktayı katmak, sonlu bir sayının soluna, yığılma noktası katmak ise sağına sıfır koymak gibidir. Yani sonsuz elemandan birinin cümlenin umumî bir (yığılan) elemanı ile aynı özelliği varsa, bu noktayı katmak veya çıkarmakla sayısal sonsuz değişmez. Fakat cümlenin bütünü, malum noktayı gaye edinmişse bu noktayı çıkarmakla cümle kendi yapısıyla tenakuza düşer. Halbuki cümlenin (tabiatıyla yığılmayı gerçekleştiren) adı bir noktası daima yığılmaya yönelmiştir, ve cümlenin temsil ettiği sonsuzluk bir yığılma sayısı olur.

İhtar 1) Cümle, bir'den fazla yığılma noktasını tazammun edebilir. Bu takdirde cümle müteakıl sayıda öyle parçalara bölünebilsin her parça bir tek yığılmayı gerçekleştirsin. O halde bütün cümleye tekabül eden sonsuz sayısı, bir yığılma noktasına tekabül eden sonsuzdan Büyük'tür denilir.

Binaenaleyh şu teorem doğrudur:

Belirli bir elemanın, farklı bir kavramı temsilen, tarifini cari kılan sonsuz elemanlı (elemanları ayrı ayrı aynı kavramı tazammun eden fakat belirli bir tanesinin fazla bir limitsel özelliği olan) her bütün non-reflexiv sayısal sonsuza tekabül eder.

Yığılma noktasının olduğu her yerde non-reflexiv bir sonsuz vardır. Farklı sayısal sonsuzlar farklı yığılma noktalarının varlığındandır. Aksi takdirde reflexiv sonsuz ile farklı sonsuz mütenakızdır.

İhtar 2) Yığılma noktasının yığılma civarı (daresi) dışında hiç bir eleman ihtiva etmeyen civarların sonsuz elemanlı cümleleri, yığılma noktalarının sayısına müteakılen farklı (non-reflexiv) sayısal sonsuzlara tekabül ederler.

Binnetice yığılma noktasının yığılma dairesi içine katılan adı noktalar yığılma sonsuzunun reflexivitesini ifade etmez.

Filhakika yığılma'dan ibaret bir sınıf, pratikte bir tek realite olarak düşünülür. O halde bir yığılma noktası, yığılma sınıfına müteakılen non-reflexiv sayısal bir sonsuz tarif eder.

Bölüm IV

Fiziksel Realitenin matematik-metafiziksel inşası hakkında

Hareketin Menseine dair

Her metafizik sınırlılık, uzaysızlığa sınır teşkil eden bir uzayda bulunduğu takdirde, bu uzaysızlık ortamına nazaran mutlak Dengesizlik'te olur. (ki kendi kendini terketme demektir.)

Filhakika indirgenmez olan non-inductif ortama göre Hareket'in gerek ve yeter şartı, bu ortamın üst boyutlu ve mutlak bir Tek yapısının varlığıdır. Bu, Hareketin esas teoremidir.

Çünkü, aynı zamanda üst boyutlu ve mutlak olan Tek yapı (ki varlığı tarif ve teşkil eder.) ancak kendi boyutunda olan bir varlıkla dengede olabilir.

Uzaysızlık, uzaysal non-inductivite'de olduğundan metafizik bir denge asla düşünülemez.

Mutlak surette bir tek olan Varlık, ortamda farklı şeylerin imkansızlığından ötürü dengesizliği intaç eder;

Reflexiv Hız

Uzaysızlığa sınır teşkil eden yüzeyin bir noktası bulunan her meta-sınırlılık, uzaysızlığa nazaran sonsuz bir hız ile hareket eder.

Filhakika sınırsal nokta olan bir meta-sınırlılığın uzaysızlıkla mutlak dengesizliğinden beri mutlak bir hareket vardır, ve haddizatındaki tek nokta sonsuz uzaktaki bir noktaya sonlu zaman sonra değil fakat kendisiyle aynı an'da varır.

O halde diğer meta-sınırlılıklarla çakışmadan sürekli surette kendini terkeden (aynı) bir meta-sınırlılık, doğrusal fakat düzgün olmayan bir hareket yapar. Zira sonsuz büyük hız reflexiv'tir. (Yani artmadan değişir.) [keza ivme de.] Burada sonsuz hız, haddizatındaki metafizik ortamın durumuna nazarandır, yani bir nevi izafî hız'dır.

Binnetice haddizatında kendi uzayı olarak mevcut bulunan reel bir uzay var olamayacağı halde, Tek nokta'nın varlığıyla aynı zamanda olan hareketi neticesi mevcut olan bir mutlak reel uzay vardır.

Reel olmayan evrensel uzay bir meta-sınırlılıktan ibaret **olacağı** üzere (zira meta-sınırlılıklar üzerine inşa edilmiş olmayıp uzaysızlık ortamına meta-projektiv bir zemindedir.) bir nokta figürüdür. Bu ise sensualite ile tenakuzdadır. Binaenaleyh sensuel bir uzay mutlak reel bir uzaydır.

Bir meta-sınırlılığın Atalet Kuvveti

Reflexiv hız'ın tarifine nazaran uzaysızlığa sınırsal bir meta-sınırlılığın, kendi ivmesinden ibaret bir atalet kuvveti vardır.

Müteakip iki meta-sınırlılığın projektiv birleşimleri boyunca dengede kalmak üzere uzaysızlığa nazaran birbirlerine tatbik ettikleri kuvvete denk bir kuvvete Birim atalet kuvveti denebilir ki uzaysızlığa sınırsal meta-sınırlılığın atalet kuvveti bunun sonsuz katıdır.¹⁾

Uzaysızlığa sınırsal her meta-sınırlılığın, haddizatındaki tek an'dan beri sonsuz olması iktiza eden (reflexiv) ivme ve dolayısıyla atalet kuvveti, ikişer ikişer çıkışarak yenilerine dönüşen yani değişen meta-sınırlılıkların birbirlerine etkisiyle yeni meta-sınırlılığın ataletini karakterize eden azalmış birer miktara indirgenmekte olur.

Mutlak Tek noktanın müteakıb civarı ve Metafizik Denge uzayı

Haddizatındaki tek noktanın kendine müteakip meta-sınırlılıklardan ibaret mutlak bir civarı vardır. Her müteakip nokta, uzaysızlığa nazaran dengesizlikle 4π katı açısının sonsuz doğrultusu içinde kendini terkeden bir meta-sınırlılığın bir netice varlığı olduğundan, aynı şekilde bir civar'a maliktir.

Filhakika indirgenmez bir ortama dayanan meta-sınırlılık, ortamsal bir yer değiştirme yapamayacağından (aksi takdirde bir meta-sınırlılık bir mevcudiyetsizlik tip'inden ibaret olup mutlak yapısıyla tenakuz halinde bulunur.) metafizik denge axiomuna göre kendi kendini Terkeder, diyebiliriz:

(1) «Uzaysızlığa nazaran» terimi, vasıtasıyla tarif edilen kuvvetin, uzaysızlığa nazaran varlığın hareketini tazammun etmesi sebebiyle doğrudur.

Müteakıplı iki meta-sınırlılık, ilerde tarif edeceğimiz şekildeki mutlak Denge halinde bulunarak, varlıkları dolayısıyla ve etki=tepki olacağı üzere, uzaysızlığa nazaran birbirlerine, denk birer kuvvet tatbik ederler.

Hareket eden bir meta-sınırlılığın atalet kuvveti, haddizatındaki bu reel Varlık-Kuvvete dayanıyor.

Metafizik sınırlıkların, uzaysızlık yerine mutlak sürekli ve reel bir uzay ikame edecek şekilde dengeleşmesi neticesi, her sınırlılığa tekabül eden hiper atalet kuvvetlerinin azalma miktarına müteakıl bir metafizik sınırlılık vardır.

Mutlak sürekli ve reel bir uzayı carî kılan dengeleşme, hareket eden meta-sınırlılıkların ikiye ikiye projektiv birleşimleri dışında, her ikisine müteakıp üçüncü noktada komşu iki hareket doğrusunun arakesiti olarak çakışması suretiyle tarif edilebilir. Böyle bir çakışma vardır. Çünkü arakesitte çatışan iki meta-sınırlılık kendi kendilerini terketmemiş oldukları taktirde hareketsiz kalacaklardır. Halbuki bir meta-sınırlılık kendini terketme suretiyle hareket eder. Ve iki meta-sınırlılık, mutlak süresiz bir uzayın kenarında uzaydan müstakil olarak değil, fakat bizzat uzay olarak hareket edeceğinden çatıştıkları taktirde dururlar.⁽¹⁾ Bu durgunluk, iki meta-sınırlılığın figürativ intibakından ibaret metafizik dengeleşmedir. Yani çatışmakla duran iki meta-sınırlılık uzaysızlığa nazaran çakışmış durumdadırlar.⁽²⁾

Çakışma neticesi husule gelen yeni meta-sınırlılık, gine uzaysızlıkla dengesizlikte olacağı üzere, kendisini meydana getiren iki esas hareket doğrusuna müteakılabilen sonlu sayıda olmayan hareket doğrusunu haizdir.

(1) Hareket eden aynı bir eleman olarak yani fiziksel manada

(2) Zira, müteakıp iki meta-sınırlılığın, birleşim doğrusuna müteakıp iki hareket doğrusunun kesim noktasındaki çatışması halinde intibak etmeyen meta-sınırlılıklar yoktur.

Çünkü eğer intibak edecek yerde müteakıp olacaklarsa, birbirine bir Birim Atalet kuvvetine denk kuvvet tatbik ediyorlar demektir. Halbuki hareket doğrultuları, projektiv birleşim doğrusu dışında olduğundan bu imkânsızdır.

Böyle bir kuvvet mevcut olamayacağına göre, iki müteakıp meta-sınırlılık, her ikisine müteakıp 3 cü noktayı çakışma noktası olarak ikame edeceklerdir.

Filhakika çatışan çift; simetrik, iki çift noktadan ibaret ve «duran» noktalardan müteşekkil civarı ile mutlak Dengeye olduğundan, (Zira bir reel uzayın noktası, mutlak bir varlık, yani içinde yerdeğistirmeyen, fakat uzayı meydana getiren meta-sınırlılıklardan biridir. Bu itibarla mutlak denge, varlık zemininin kendi zemini içinde yerdeğistirmemesinden ibaret, bir axiomdur.) müteakıbiyet şartı; bunlar uzaysızlık içinde yalnız faiz edildikleri taktirde, birbirlerine (hareket doğrultuları boyunca) tatbik ettikleri kuvvetin mutlak Denge halinde «uzaysızlığa nazaran birbirlerine» (birleşim doğrusunca) tatbik ettikleri (bu son hal esasen mutlak müteakıbiyeti tarif eder.) kuvvete eşit olmasıyla belirlidir.

Gerçeklenmeyen bu şarta göre çatışan bir çift, çakışan bir çifttir.

Özel bir hal için bir dereceye kadar kabul edilen bir ispat ise şudur: Çatışan çift eğer, mutlak müteakıp bir çiftin hareketi neticesi ise ve çakışmıyorlarsa, hareket paralel olacaktır. Halbuki paralel doğrular, mutlak müteakıp çiftin birleşim doğrusuna müteakıp değildir,

O halde uzaysızlıkla dengesizlikte bulunan her meta-sınırlılık, sonlu sayıda olmayan doğrultularda mutlak ve geometrik, ve aynı doğrular da daima sıfırdan farklı atalet kuvvetlerine sahip olacağından binaenleyh, fizik bir hareket yapar.

Filhakika yeni bir meta-sınırlılık yoksa, uzaysal metafizik ortam uzaysızlıkla intibak eden bir zemindedir. Ve mevzubahs atalet kuvvetleriyle, dengesizlik kavramı mütenakız olur. Zira uzaysızlık ortamında ataleti cari kılan dengesizlik yoktur. Halbuki hareketin sebebi metafizik dengesizliktir.

Atalet kuvveti azalması ve ona tekabül eden Enerji miktarı.

Uzaysızlığa nazaran dengesizlikten ileri gelen hiper-atalet kuvvetleri, çakışmayı intaç eden karşılaşmada mutlak surette mevcut olan değerlerinden ancak mutlak sonsuz küçük birer miktar kaybetmek suretiyle değiştirirler. İki meta-sınırlılığın projektiv birleşimi dışında husule gelen çatışmada zorunlu olarak, hiper-atalet kuvvetini yok etmeyen bir kuvvet azalması vardır. (bu kuvvet aynı zamanda sonluya indirgenmeyen bir değerdedir.) Filhakika hareket eden iki meta-sınırlılık, uzaysızlığa nazaran birbirlerine karşı bir direnç teşkil ederler. Bu direnç, meta-sınırlılığın bir deplasmanını değil, (zira mutlak süreksiz bir uzayın kenar yüzeyi üzerindedir.) fakat çakışma noktasında bir hız azalmasını⁽¹⁾ tazammun eder. Çünkü direnç

(1) Haddizatında değişmekte olan reflexiv hız'a göre, bu azalma bir ivme değişimi, dolayısıyla bir Atalet kuvveti azalmasını gerçekleştirir. Bu «artma azalması» na nazaran, sonlu değerlere göre imiş gibi dikkate alınan hız eğrisinin sonsuz uzakta bir maximumu vardır.

Bu demektir ki, haddizatında uzaysızlığa doğru hareket eden Mutlak nokta, geride bıraktığı kesif nokta cümlesinin ucu bulunan noktanın sürekli tesirinde olduğu üzere değişken bir hız'a sahip bulunduğundan [hız değerlerinin büyümesiyle, diğer taraftan bu değerlerin sonsuz olmasından ileri gelen reflexivite özelliği arasında hiç bir tenaküz yoktur.] bu hız değişiminin intaç ettiği bir ivmeyi ve atalet kuvvetini haizdir.

Filhakika şu postüla cavidir:

«Kendi kendini Terkeden» bir meta-sınırlılık, kendi kendinin (yani Birim atalet kuvveti'ne denk olan reel Varlık—Kuvvetin) sürekli tesirinde bulunuyor demektir.

Varlık—Kuvvet, mutlak (metafizik) Denge uzayının noktaları üzerinden intikal etmez.

Binaenaleyh, çakışmaksızın hareket eden bir meta-sınırlılığın sabit bir atalet kuvveti vardır.

Sürekli surette çakışarak hareket eden meta-sınırlılığın sürekli olarak değişen bir atalet kuvveti vardır.

Çatışan bir meta-sınırlılığın kaybettiği ve muhafaza ettiği atalet kuvvetlerinin toplamı, çatışmadan evvelki atalet kuvvetine eşittir.

O halde mevzubahs çatışma ve çakışmada hız azalmasına müteakabil olan ivme değişimi, Birim Atalet kuvvetinin zıt işaretli, fakat tam katı olmayan bir direnç kuvveti tarafıd-

çakışmadan evveldir ve hız artmaz. Yani meta-sınırlılığın farazî bir dep-
lasmanına tekabül eden enerji, esasında (uzaysal bir ortam mutlak elas-
tikiyetsiz olduğundan) tamamıyla, kuvvet azalmasının gerçekleştirdiği enerji
miktarına denktir.

Binnetice hareket eden müteakıb iki metafizik sınırlılığın aynı değer-
deki atalet kuvvetleri, her ikisine müteakıb bir üçüncü noktada mutlak
sonsuz küçük bir azalma miktarından sonra, alt mertebeden atalet kuvveti
olarak intibak etmiş bulunurlar.

Üçüncü noktayı aralarında müteakıb ilk iki noktaya birleştiren doğ-
rularдан başka bu düzlemde her doğrultuyu haiz olan atalet kuvvetleri,
aynı şekilde teşekkül eden sonsuz sayıdaki civar atalet kuvvetleriyle, ar-
dısıra meta-sınırlılıkların gerçekleştirdiği birer girişime maruz kalır.

Atalet kuvveti değişimi, üçüncü noktanın haddizatındaki ilk iki esaslı
doğrusunda, kendisine hiç bir meta-sınırlılık refakat etmeyen enerjistik
partikülü meydana getirir.

Filhakika Atalet kuvvetinin azalma miktarına tekabül eden enerji
miktarı, ancak meta-sınırlılıkların mutlak sürekli bir uzayında mevcut
olacağından bu miktar, çakışma noktasını, dengeleşmiş meta-sınırlılıkların
uzaysızlığa ikame ettikleri sürekli uzaya bağliyan iki esaslı doğru bo-
yunca serbestce yayılır.

Haddizatındaki tek noktanın müteakıb civarında sonsuz sayıda olan,
kendisine hiç bir meta-sınırlılığın refakat etmediği hiper enerjistik demek-
liğimiz icap eden bu partiküller mevzuahs civarda girişime maruz kalır-
lar. Ve uzayın teşekkülüyle tek noktanın civarında genişleyen bir girişim
bölgesinde enerjistik yığınağın nüvesini meydana getirirler.

Matematik-metafizik yapının intaç etitiği fizik bir zorunluluk olarak,
3 boyutlu uzaya sonsuz boyutlu sınır yüzeyinden dolan enerjistik yığılışın
nüvesi enerjistik yoğunluğu artan bir dinamizmde dir. Böyle bir nüvenin
deformasyonu mutlak sürekli bir uzay içinde, enerji alış verişinde bulun-
mayan ve her halinde eşdeğer bir enerji miktarına sahip olan bir siste-
min (enerji kontinumu) zaman geometrisi vasıtasıyla tarif edilebilir.

Tarif: Enerjistik yoğunluk, enerjistik partiküllerin kesif ve kapalı bir
cümlesi olup, dolayısıyla bir kuvveti haizdir.

dan gerçekleştirilmiş olduğundan, sıfırdan farklı bir atalet kuvveti Azalması, ve bu
azalma sabit bir nokta üzerinde değil, bir müteakıb nokta çifti üzerinde vaki olduğun-
dan azalmanın bu elemanter yol üzerinde, elemanter bir iş'i vardır.

Bir enerjistik kontinumun mekaniği

Haddizatındaki hiper evrenin, uzaysal kapalı olmadığı halde enerjistik miktarının sınırları kendinde bulunan öyle bir sistemi mevcuttur ki muhtevastaki enerjistik kütlelerin toplamı, hiç bir enerji alış verişini haiz olmayan mutlak miktarı bir sınırlılıktan ibaret olsun.

Sonsuz boyutlu yüzeysel sınır uzayının 3 boyutlu $\mathcal{L}$ 'ine sürekli surette doldurduğu enerjinin varietesinde, bu şekilde tarif edilen enerji kontinumlarının zamansal deformasyonu incelenir.

Filhakika bir enerji kontinumunun, Esas teoremi şudur:

Bir enerji kontinumunda, enerjistik yoğunluk değişiminin bir limiti vardır ve bu değişimde sabit bir değere tekabül eden partiküllerin yörüngesi daima belirli bir doğruyu keser. (Zamansal yüzeyin iki kat doğrusu).

Zira bu kontinumun maximal kesif enerjistik kütlesi yoğunluk değişiminin bir yığılma değerine tekabül eder ki bu limit daha az kesif olan baki enerjizmin yoğunluğuna dönüşüldüğü, ve yığılmanın infilâkiyle neticelenen $\mathcal{A}$ 'a müteakildir.

Filhakika haddizatındaki mutlak tek noktayı merkez kabul eden öyle bir küre vardırki bunun üzerindeki enerjik yoğunluk, tek noktanın müteakib cıvarındaki enerjik yoğunluktan sonsuz küçük fark eder.

Bu şekilde tarif edilen enerji yığınağının toplam kütlesi sınırlı olduğundan ve bu kütsel miktar; enerjistik partiküller meta- sınırlılıksal atalet kuvvetlerinin sürekli surette azalmasından meydana geldiği üzere, yığınağın her yerde sürekli olmasından dolayı, yığılan kütleyi infilak ettirmeye yetecek kadar büyük kabul edilebilir.

Ve yine aynı süreklilikten dolayıdır ki, bir kontinumun infilâkından sonra bir diğerinin yeni bir kontinumu gerçekleştirmesi mümkündür. [Kontinumların kesif cümlesi]

Netice: Bir enerjik kontinumun esaslı dinamik özelliği yığılma ve infilâk'ı ihtiva etmesidir.

İnilâktan sonraki enerjistik yoğunluk, yığılmadaki maximal bir değerinden küçük ve en fazla ona eşit olacağından, bir enerjistik kontinumun zaman yüzeyi kendi kendine teğet kalır.

Evrenin Mazisel zamanının sonluluğuna dair ⁽¹⁾

Evren haddizatındaki makûsen isotrop enerjistik bir yığılmayla teşekkül eden enerjistik kontinumların birbirleri üzerine inzımanın ederek meydana getirdikleri kesif bir cümlesidir.

(1) Bu paragraflar için, evvelce inşaya çalıştığımız Zaman Geometrisinin içinde anlaşılmış ve bilhassa, her partikül ve $\mathcal{A}$ 'nın bir zamansal yoğunluğa sahip olduğunun ve Uzaysal, Zamansal konumlar sürekliliğini tazammun eden bir realite elemanı için

Bu cümleinin zamansal ölçümü sonludur. Çünkü:

((Uzaysızlığa nazaran iki meta-sınırlılığın uzaysızlığa nazaran birbirleriyle dengesini gerçekleştiren kuvvet miktarına eşit olan kuvvet Birim kuvvet olarak kabul edilmiştir))

Her enerjistik partikül müstakil ve belirli bir atalet kuvveti azalmasına tekabül eder. Ve meta-sınırlılıkların her bir müteakıb çiftine dayanan uzay parçasından geçer. Mutlak reel sırfi bir uzayın elemanter varlıksal zeminleri bire bir meta-sınırlılıklara tekabül ettiği halde, mutlak reel bir fiziğin ilk mertebelerini teşkil eden ve hiper-enerjistik demekliğimiz icab eden bu partiküller birer meta-sınırlılık çiftine tekabül ederler. Binaenaleyh haddizatında fiziksel varlığın meydanagelişi meta-sınırlılıkların kesif bir cümlesi tarzında olmadığından sırfi bir reel uzayın teşekkülünde, metafizik denge axiomuna nazaran sensuel fiziğin temel sistemini realize eden enerjistik kontinumlar süresi çok uzun bir zaman ölçümü olmakla beraber (enerjistik kontinumların varlığından da anlaşılacağı gibi) non-inductif değildir.

Bundan böyle evrenin başlangıç an'ı, haddizatındaki mutlak uzaysızlıkla intibak eden mutlak zamansızlığın Tek An'ı olduğundan, evrenin uzun mazisi bir yaratılma veya bir belirsizlik tarzında başlangıcı tazammun etmez. Bu mazi sensuel enerjistik kontinumun zaman akışına nazaran sonsuz gibi düşünülür. Fakat başlangıç an'ı mazi sel zamanın yığılma an'ıdır. Mazisel kesafetine taalluk eden bu neticeye nazaran, sensuel bir kontinumun mazi sel sonsuzluğu haddizatında sonlu bir zamansal realite ölçüsüdür.

Zaman Yüzeyi

Möbiüs şeridini, dairesel-konisel bir deformasyondan sonra kendi üzerine kapamak suretiyle elde edilen tek taraflı ve bir iki kat doğrusu olan kapalı yüzey; üzerinde çok kat noktasız, açık ve iki kat sayılan bir eğri parçasını haiz olan bir küre'ye deformabl'dır. Bu son deformabiliteyi haiz olan tek taraflı ve kapalı yüzey, en genel bir tek taraflı ve kapalı yüzey olarak kabul edilebilir.

Zaman yüzeyini böyle en genel tek taraflı ve kapalı bir yüzey olarak kabul edeceğiz Möbiüs Yüzeyinin konisel deformasyonunu icab ettiren sebepler, bir enerjistik kontinumun infilaktan sonraki yoğunluğunun evvelki maximal bir değerini aşamayacağı cihetle, yüzeyin iki kat eğrisi

boyunca farklı normal doğrultularda olmayıp bu eğri boyunca aynı teğet düzlemi haiz bulunmasıdır. Binaenaleyh yüzey bu doğru boyunca kendini, kendine teğet kalarak keser. Bu konisel bir deformasyondur.

Zaman yüzeyinin genişlemesi, konisel deformasyonun dairesel olması halinde yarı tepe açısının tanjantına bağlı olacağı üzere, bu oranın pay veya paydasından biri sabit oldukça (sabit zamansal yoğunluk) değeri değişeceğinden, bu takdirde stasyoner yörüngeleri tarif eden sabit zamansal yoğunlukların sabitliği zahirî olmakla beraber genel olarak evrensel teşekkülün stasyoner yörüngelerini tarife yeter.

O halde stasyoner yörüngelerin de oranın değişen kısmına bağlı olarak genişlediği söylenebilir.⁽¹⁾

Zaman Geometrisinin Esas Önermesi

Sabit hız, homogen ve lineer zamanıhaiz olan bir sistemin hızıdır. Halbuki, azalan ve çoğalan hız'lar ortamında bir partikül sırfı uzaydan başka, hız'ın saniyedeki azalma veya artma miktarı kadar bir hızla homogen ve lineer olmayan zaman ortamına göre de hareket eder.

Zamansal yolun (metriğin) bu tarzda sırfı uzaydaki hız kavramına istinat ve intibak etmesi, projektivite ile her yerinde aynı olan projektiv ve irreal zaman uzayının yerine, fakat hal An'ında belirli olan Dinamik bir zaman realitesini tazammun eder.

Filhakika bu zamansal ortamda zamansal hız değişimine müteakiben bir zamansal kuvvet yoğunluğunu haiz olan reel bir Hal An'ının varlığı kabul edilebilir.

[Bu itibarla, evrensel induction'u belirlemek, yukarki önermeye göre tarif edilmiş olan Hal An'larının (haddizatında sürekli olan yığılmada enerjitik partiküllerin zamansal hız değerleri cümlesi sınırlı ve her yerde kesif olacağı üzere ⁽²⁾) teşkil ettiği bölge, dolayısıyla yüzeyin deformasyonu ile mümkün olacaktır.]

Bu önermeden ve zaman yüzeyinin sırfı uzaysal kesitlerinden çıkan neticeye nazaran evrensel yörüngelerin teşekkül ve deformasyonu en genel tarzda belirlenebilecektir.

Tarif: Zamansal yoğunluk enerjitik partiküllerin kesif ve kapalı bir cümlesine tekabül eden ivme yani zamansal hız'dır

(1) Yüzey hakkında burada fazla izahat vermenin müsait olmadığını zannediyorum.

(2) Enerjitik partiküllerin, her meta-sınırlılık çiftine müteakibül teşekkül koanmalarına göre meydana getirdikleri cümle kesittir. Haddizatında hareket eden bu partiküller, kesif civarının devamlı basıncında olduğundan ivmeleri sıfırdan farklıdır. Ve tabiiyle partiküller, civarlarındaki basıncın farklılığı dolayısıyla aynı ivmeyi haiz değildirler

Zamansal boyutun indirgenişine⁽¹⁾ nazaran, zamansal noktalarla uzaysal noktalar ve onların cümleleri hakkında matematik-metafiziksel postulalar.

Evensel teşekkülde partiküllerin yörüngelerine dair

Enerjik yoğunluk değişimi, Hal An'larına ait bir realite olduğu halde enerjistik kütleyi muhafaza etmek, zamanın sabit bir değerine⁽²⁾ yani sırfi uzaysal bir keyfiyete, sabit bir enerjistik yoğunluğun geometrik yerine tekabül eder. Özel olarak bu yer, tek taraflı ve kapalı zaman yüzeyinin bir düzlem kesitidir. Çünkü böyle bir kesit, genişliyen yüzeyin zamansal yoğunluğu sabit bir değerde olan noktalarının, kesif bir cümlesidir. Filhakika zaman yüzeyinin noktaları bu şekilde bir tekabülü gerçekleyecek tarzda tarif edilmişlerdir.

Zaman yüzeyinin iki şekilde genişlemesini karakterize eden parametrelerden birinin sabit bir değeri için yüzeyin üzerindeki bir eğrinin sırfi uzaysal (yörünge) bir manası vardır. Çünkü genel olarak zaman yüzeyinin her noktasının (zamansal) deplasmanı bir partikülün enerjistik yoğunluk değişiminden ibarettir. Her nokta enerjistik yoğunluğun bir değerine, aynı değerdeki sabit enerjistik yoğunluklar ise partiküllerin bir-birlerine nazaran uzaysal yer'lerine tekabül eder.⁽³⁾ O halde zamansal ve uzaysal deplasman arasındaki esas bağıntı, bu düzlemsel kesit ile belirli eğrinin, kendini ihtiva eden ve üst boyutlu olan zaman yüzeyine göre zamansal boyutun indirgenişini, (dolayısıyla sırfi bir uzaya intibak) tarif etmesi suretiyle belirlidir.

Binaenaleyh zamansal yoğunluğunu muhafaza eden, öyle partikül yörünge leri vardır ki, tam bir tane iki kat noktası olan kapalı bir eğrinin bir

(1) Zamansal boyutun indirgenmesi, Zamansal yoğunluğun sabit kılınmasıdır.

(2) Zamansal yoğunluk değişimi kolaylık olmak üzere daima, zaman yüzeyinin genişlemesini husule getiren ve yüzeyin ihtiva ettiği koninin yarı tepe açısı tanjantından ibaret olan, oranın pay veya paydasından yalnız biri tarafından ayrı ayrı gerçekleştiriliyor farzedilmektedir. (Bu faraziye formel olarak tahkik edilebilir.)

O halde, sabit zamansal yoğunluk, nazarı itibare alınan bu tek değişkenin sabit değerine tekabül eder.

(3) Zira bu takdirde yukarda adı geçen oranın pay veya paydasından birinin temsil ettiği bir zamansal yoğunluk değişimi mevcut olmakla beraber oranın sabit olan diğer kısmına müteakilen yüzeyin, zamansal deplasmanı realize eden noktasından başka bütün noktaları zamandan müstakil konumlara sabit olan bir eğrisi vardır.

Binnetice aşikârdır ki partikülün zamandan müstakil böyle bir eğrisine ait (yüzey üzerindeki) metrik kavramı, sırfi uzaysal bir metrik kavramıdır. Filhakika burada, zamansal deplasman yapan noktalar müteaddit elemanlı bir cümle teşkil etmez; böyle bir nokta ancak eğrinin uç noktasıdır ki partikülün hareket yörün gesini çizer.

koludurlar. Bu kolun müstakil bir yörünge olarak bir konik olacağı ispat edilebilir. Filhakika bu yörüngelerin zaman yüzeyinin, bütün doğrularını kesecek şekildeki düzlem kesitler üzerinde bulunabileceklerini, zaman yüzeyinin yapısından görebileceğiz.

Kesit eğrisi, müstakil iki kola ayrılarak dejenere olması halinde, zaman yüzeyi dairesel-koni'sel deformasyona göre inşa edilebileceği üzere bu koninin bir düzlem kesiti olan elips şeklinde nazarı itibare alınabilir.

Bundan böyle enerjistik kütlelerini muhafaza eden her hangi bir Partikül, ait olduğu enerji kontinümünün infilâk merkezi tarafından çekiliyormuş gibi hareket eder.

(Enerjistik kütlelerini muhafaza eden bir partikül bir iki kat noktada enerjistik kütlelerini değiştirmeyeceğinden mevzu bahis yörüngenin bir kolu, infilak merkezininkinden müstakil bir yörünge olarak düşünülebilir. Artık reel olmayan bir iki kat noktada ayrılan iki koldan diğeri infilâk merkezinin [çekirdeğin] kapalı yörüngesidir. İç içe iki kapalı basit yörünge).

I. İhtar: Bir enerjistik kontinum, enerjistik kütlelerini muhafaza eden veya etmeyen partiküllerden ibaret olduğundan enerjistik kütlelerini muhafaza eden her partikül bir alt-enerjistik kontinum sayılabilir.

Filhakika enerjistik kütlelerin muhafazası hiç bir enerji alış verişini haiz olmayan (mutlak miktarı bir sınırlılık) ve ivmesi sabit bir değişmedir.

II. İhtar: Aynı enerjistik yoğunlukta olmak, enerjistik yoğunluğu aynı değerde muhafaza etmektir. Enerjistik yoğunlukları aynıyetle değişen partiküller her an zaman yüzeyinin aynı bir noktasına tekabül ederler. Fakat aynı ve sabit bir zamansal yoğunlukta olduğu halde farklı olan yüzey noktaları (ki yüzeyin bir düzlemsel kesitinin noktalarıdır) enerjistik partiküllerin uzaysal durumlarını belli eden Uzay-Zamansal Tekabül'ün esas cümlesini teşkil ederler. Çünkü zamansal boyutun mevcut olmadığı bu halde, zamansal noktaların bağıntısı, (zamanın sabit bir değeri için yani düzlem kesit üzerinde) uzaysal noktaların bağıntısına, yani enerjistik yoğunluğu aynı değerde kalan partikülün (geometrik yerine) yörüngesine tekabül eder.

İvmesi sürekli surette değişen bir partikül, istikbale nazaran her an genişleyen zaman yüzeyinin sırfî zamansal deplasman yapan bir noktasına tekabül eder.

Sensuel uzayda klâsik ivme bir zamansal hızdır. Zamansal hızı sıtır olan bir partikül, homogen ve doğrusal bir zaman değişimidir.

Enerjitik yoğunluk değişimi, klâsik ivmenin dolayısıyla zamansal hızın değişimidir. Yukarıki tekabüle göre enerjitik yoğunluk, zamansal yoğunluğu ihtiva eder. Bundan böyle enerjitik bir kontinumun infilâkından evvel ve sonra aynı enerjitik yoğunlukta olan partiküller (aynı bir düzlem kesite değil) genel olarak yüzeysel bir eğriye tekabülde bulunurlar. Aynı ve sabit zamansal orana müteakib partiküller ise bir iki kat noktayı haiz olan kapalı bir düzlem eğrisi çizirler.

Bir enerjitik kontinumun enerjitik deformasyonu, müteakıp infilâk ve yığılmalarla bir enerjitik partikülün yoğunluk değişimi yörüngesini karakterize eden eğriden geçen tek taraflı ve kapalı yüzeyin sürekli deformasyonudur. (Zaman Yüzeyi)

Not: Zamansal yoğunluk, enerjitik yoğunlukla beraber değişmiyorsa klâsik ivme sabittir. Binaenaleyh sabit ivmeli bir partikül veya sistemin Hal An'ları eğrisel bir uzayın noktalarına tekabül eder.

An, zamansal yoğunluğu haiz olan bir meta-sınırlılık olduğuna göre,

I) Sabit zamansal orandaki An'ların cümlesi, mutlak sabit An'ların yani Uzak-Zaman ortamında sırfi uzaysal noktaların cümlesidir.

II) Enerjitik yoğunluk değişimi, tabiatıyla bir kuvvet değişimidir. Bu değişimin ivmesi sabit farz edildiği taktirde, değişen nesne partiküler kütle olacağından, hızı değiştikçe kütlesi değişen partikülün yörüngesi I) postulasına göre mevzubahs indeformabl düzlem eğrisidir.

Diğer taraftan ivme değişimine rağmen, evrensel induction zaman yüzeyi ve onun sürekli deformeabilitesi ile belirlidir.

Netice: I.) Enerjitik yoğunluğu sabit olmak, zamansal yoğunluğu sabit olmaktır. Her iki yoğunluk değiştikleri takdirde enerjitik olan, diğerini evrensel realite itibariyle ihtiva eden, her yerde kesif ve kapalı bir cümle teşkil eder.

II.) Partikülün enerjitik yoğunluğu aynı değerden geçerse, ivmenin de aynı olması ve binaenaleyh yörüngenin düzlemsel olması gerekmez. Bu sebeple aynı enerjitik yoğunluktan geçen partiküllerin yörüngesi daima aynı ve belirli bir Doğru üzerinde bulunan bir noktalar cümlesi ihtiva eder ki, bu Doğru bir enerjitik kontinuma tekabül eden zaman yüzeyinin iki kat doğrusudur. (1)

(1) Mevzubahs cümlelerin noktaları, enerjitik partikülün enerjitik olmayan kütlesi ile ivme çarpımı sabit olacak şekilde (çünkü enerjitik yoğunluk bir atalet kuvvetidir ve burada sabittir.) ivmenin, dolayısıyla kütle değişmesine nazaran, belirli kütle ve ivme değerlerine tekabül ederler.

Yüzeyin iki kat doğru boyunca aynı teğet düzlemi haiz olacağı yörüngelerin bu doğru üzerindeki noktalarda istikbale nazaran farklı düzlemlerde teğetleri olamayacağındandır.

III.) Hal'deki Evren, enerjitik kontinumların varlığı ve sürekli deformasyonu sonucudur.

Özet:

Zaman yüzeyi konisinin yarı tepe açısı tanjantından ibaret zamansal oranın paydası sabitse, partiküler yörünge bir iki kat noktalı, kapalı düzlem eğrisidir. Bu yörüngeyi (sırfı uzaysal bakımdan) indeformabl kabul edersek, zamansal oran sabit olacaktır.

[yörüngenin deformabl olduğu düşünülürse, bu deformasyon oranın payına bağlıdır,]

Eğer zamansal oranın yalnız payı sabitse, yörünge yüzeyin açık bir eğrisidir.

Kritik

Bu denemede, bazı ilimlerde lojistik terimleriyle bir Varlık-Kavram tarifinin mümkün olduğunu göstermeğe çalıştık. İlim metodunun kendi kendine kapanarak yetersizliği dışında, ilmin esas kavramlarını metafiziksel lojistik postullarıyla inşa etmek gerekir. Bu postullalar, realite ile doğru hüküm arasındaki bağıntıdan ibaret olan Ortamsal Varlık-İlîyet kavramı tarzında İndirgenmezliğin matematik - metafizik axiomaticğine dayanıyor.

Bundan böyle sensualitenin, şuur ve evveliyatının bu axiomaticğe ve onun zorunlu ortamsal teşekküllerine göre inşası meşru olacaktır.

Filhakika ölüm'ü sarahatan, idrakin belirli fiziolojik standard üzerinde kesif olmayan açık bir reflex cümlesine indirgenmiş olması şeklinde tarif edersek; şuur hayatının başlangıç ve sonucu arasındaki kategorilerin, fiziolojik standardların yoğunluğundan alt şuurdaki sırfi merkezileşmeye doğru kesif olan veya olmayan kapalı (açık) cümlelerin sürekli olan veya olmayan deformasyonları, yahut ta bunun aksi. olacak tarzdaki benzer bağıntılarla birbirlerini tarif ettikleri kolayca görülüyor. Buna göre şuurun bāğıntılar tarzında çalışması, meta-biolojik ve sırfi deformasyon operasyonları tarafından ihtiva edilecektir.

Hafızayı, meta-biolojik deformasyonun kendine kapanışı ve kapalı biçimi olması şeklinde tarif etmiştik. (Buna göre Dikkat, hafızavî deformasyonların gruplandırılmasından ibaret olur.) O halde objektif yapıların realite zeminlerinin aynıyeti ve bu idantitenin indirgenme problemi, hafızayı gerçekleştiren biçim, mevzubahs zeminlerin sürekli veya süreksiz suratte mertebelenmiş bir dizisini ihtiva ettiğine göre, (sürekli bir dizi, An'ların kesif cümlesine benzetilebilir.) böylece anlaşılan Dizi Bağıntısının ilk mertebelerini inşa etmek suretiyle, Varlık ortamlarının sırfi izlenimleri cümlesi tarzında bir metafizik hafıza lojistiği problemine denk oluyor.

Hafıza, idrakin gayesi yani idrakin kendi formlarına kapanmasıdır. Bu kapanma, realite zemini indirgenmez olan metafizik ortamda zahiren sürekli olan formların İndirgenmezliği ve meta-sınırlanışı postulasından ibarettir.

(Filhakika Metafizik ortam Kanunu, Metafizik-Psikoloji'nin esas Kanunudur. Alt şuur, metafizik ortam kavramını gerçekleştiren reel varlıktan başka bir şey değildir.)

Şuur matematiği ve Metabiolojik defosmasyonlar

Binnetice şuur hafıza vasıtasıyla, metafizik ortam kanununa nazaran hafıza ötesi kategoriye (had'se) yönelmiş, diğer taraftan hafızanın idraksel deformasyon ile bağıntısına göre biolojik yapısına tutunmuştur. Bu son hal, gerek iç güdüsel hafıza ⁽¹⁾ gerek hafızavi içgüdü ⁽²⁾ kategorileri vasıtasıyla daima gerçekleştirilmektedir.

Reflex'i hayatî enerjinin kapalı bir akış aralığı olarak tarif etmiştik. (Aksi taktirde bu kesif cümlelerin hiç bir gayesi (limiti) yoktur.) Kapalı ve sonlu olan bir cümle «sonluluk» ile sınırlı olduğundan, her hangi bir hayatî enerjinin kapalı bir akış aralığı sonluluk ile sınırlıdır. Ve böyle bir sınır, diğer bir kesif cümle sınırının en yakın civarında bulunur. Bu sürekliliklerin sınır noktalarındaki teğetsel doğrultular, reflex'in yansıyan veya kırılan doğrultularıdır.

Reflexlerin kontinumu olarak; reflexiv yığılmalar ihtiva eden idrak ortamı, metafizik ortamsal izlenimine nazaran homogen ve isotroptur.

(1) İçgüdüsel hafıza, idrakin alt şuuru gaye edinmesi yani (idrakin) metafizik ortamsal izlenimidir.

(2) Hafızavi içgüdü, alt şuursal formların idraki gaye edinmesi, yani teşekkül etmiş hafızanın idrakteki yoğunlaşmış izlenimidir. (çok kat sayılan hafızavi bir form idrakleşmiş sayılabilir.) Her bir form, idraki ihtiva eden metabiolojik deformasyonlar grubuna tekabül eder. Bu grupların, alt şuursal formlarla birlikte müteakiben yer değiştirmeleri ise hafızavi içgüdüdür. Bu şekilde içgüdü, gerek metabiolojik manada, gerekse idrak edilen (sensuel) yer değiştirme manasında, idraklerin deplasmanlarından ibarettir. O halde hafıza, şuurun deformasyon mantığına göre açık biçimli bir deformasyon olan idrakin bir idraksel deplasmanla kapanmasıdır ki, bu deplasman, reflexlerin yansıma ve kırılma açılarının yani (yansıyan ve kırılan doğrultuların) hayatî enerji akımı doğrultusunun değişmesidir.

((Burada (yani idrak ve hafıza arasında) şuurun materyel ve düşünce yapıları birbirlerinden reel olarak ayrılıyor veya birleşiyor.))

Bu ise hafızavi içgüdünün, yukarki yoğunlaşma operasyonu tarzındaki tesiri ile vakidir. Filhakika metafizik ortamsal tabiatla sırfi formları haiz, metafizik bir hafızaya nazaran bu daima doğrudur.

(Bu, şuurun yapısı ile dış dünya arasında, metafizik ortama dayanan ilk ve esaslı tekabüldür.) Bundan böyle mevzubahs yığılmalara, dishomogénéisationlar ve disotropisationlar diyebileceğiz.

Şuurun deformasyon mantığının terimleri olan bu kelimeler, Realite ve Metafizik Psikoloji arasındaki tekâbülden ibaret (indirgenmez ortamsal) şuursal şekillenmeyi tarif ederler.

İhtar : Metafizik ortamın boyutlardan bağımsızlığı

Farklı boyutlu uzayların metafizik ortamları, bu ortamlar uzayların mutlak bir uzaysızlık ortamına indirgeme fonksiyonu olduğundan esasen boyut fikrini ihtiva etmeyen bir tek realite kavramından ibarettir.

Filhakika indirgemek istediğimiz, sensuel ve sonlu boyutlu uzayların sayısı Bir'dir. Bu suretle, problemin ortaya konuluşunda boyutları farklı metafizik ortamlar tenakuzu yoktur.

Madde ve Düşünce, İdrak ve Hafıza-Varlık

İdraksel formun sırfı varlığı olan metafizik ortamsal izdüşümü : non-re-el fakat sürekli uzaydaki bir objenin varlığına denktir. O halde metafizik hafıza sürekliliği mutlak realite olmayan uzaydaki—metafizik ortamsal indirgenmezlikte olan (¹)—sırfı ve dolayısıyla indirgenmez olan formlardan ibaret bulunmak suretiyle, düşünce operasyonunu, metabiyolojik deformasyondan Haddizatındaki bir Kendiliğinden Varlık—Form (indirgenmez) teşekkülü tarzında ayırıyor.

[Kendiliğinden Varlık-Form kavramı, düşünce elemanlarının, metafizik ortamın metasınırlılık formu ile «kararlı bir şuura Mal Oluş»a vasıl olduklarını, yani hafızavî formların gayeye matuf deformasyonunu, indirgenmez bir matematik ortam tarzının mutlak sınırlayışı ile şuurun mutlak formda teşekkül ve mahiyetini ifade ediyse.]

Bu metafizik bir prensip olmayıp, mevzubahs ortamın İndirgenmezlik tarzındaki lojistik—zorunlu yapısına nazaran, metafizik bir Kanun'dur.) Binnetice Düşünce ve Bilgi problemleri, Varlık problemine bağlanıyor.

Zihinlerin Varlığı Anlayış tarzları

Zihnimiz, metafizik ortamın sırfiyeti yerine, metabiyolojik deformasyonların yoğunluğunda kalıyorsa: bilgimiz, hafıza ve onun sürekli inşaları yerine idraklerin sürekli deformatif olmayan katı hareketler ortamının

(¹) Çünkü, metafizik ortam indirgenmez uzaysızlık ortamına realite itibarıyla denktir

yoğunluğuna nazaran teşekkül edecektir. Madde ve hafıza arasındaki geçişin sınırı, mevzubahs yoğunluk ve sırfiyete bağlı olup, bu sınır metafizik şekilleniş tarif eder. Fakat Mutlağa İndirgeme Fonksiyonu bu şekillenişin Metafizik Ortamıdır.

Sürekli ve sırfi deformasyonlar ortamı olarak tanıdığımız metafizik ortamın matematik — metafizik sınırlılığı ile ilkel şuurun katı hareketler tarzının adetâ irreel metrik sınırlılığı arasındaki fark şuurun mutlağı kavramak yönünde yaptığı hamlelerin kendi lojistik yapısıyla intibak ettiğini gösterir.

Amiyâne olarak, zihnimizdeki, hiç bir suretle reel metrik kavramı ihtiva etmeyen metafizik ortam, katı hareketler ortamının hacmine nazaran bir hiç'tir denilebilir. Fakat realist bir düşünür için bu, metafizik şuur olgularının ortamından ibarettir.

Şüphesiz burada önemli olan, mevzubahs ortamın matematik yapısı ve şuuralsal kategorilerin bu ortamdaki lojistik deformasyonlar ile intibakıdır.

Artık metafizik şuur problemini, klasik psikoloji veya klasik metafizik ve mantık formlarıyla ortaya koymanın ve çözmenin kifayetsizliği ve bunların yerine hepsini birleştiren bir aksiomatığın şüphe ve metoduyla inşası gerektiği açıkça görülüyor.

Metafizik şuur, alt şuurun metafizik ortam tarzında olarak, realite ve sürekliliğin sırfi izlenimlerini ihtiva etmesidir. [Alt şuur bir ortam, metafizik şuur onun çalışma tarzıdır.] Onun hakkında başka hiç bir şekilde deformatif bir mantığa sahip olamayacağımızdan, o, yukarki tarife tamamiyle uygundur. Filhakika şuurun doğuşu metobiolojik deformasyonların teşekkülü, tekâmülü ise bundan böyle metafizik ortamsal ve grubalsal tarzda mevzubahs sırfi izlenim ve deformasyonlardan ibarettir. Bu bir «Farkında Oluş» değil, indirgenmez (zihni) ortam tarzının sırfi (lojistik) disotropisationudur.

O halde metafizik şuurunu bilmek, daima metafizik ortam tarzında olarak hadsi bir akışkanlıkla yüklenmiş (yani isotropik) bir zeminin kendi şekliyle bir merkezci yığılmaya maruz kalması; yani realite zeminini bir metasınırlılığa denk olan fakat zihnen, süreklilik kavramının manasını haiz olan bir ortamın kendi sürekliliğine nazaran, realite zeminini olan metasınırlılığa muhtevastaki bir figür gibi yığılmasıyla vakidir. (1)

(1) Her hafızavî formun, bu şekilde tarifiilen Disotropisation ortamında —hafızavî formun sırfiliğine nazaran — metafizik ortamsal bir indirgenmezliğe sahip olduğu düşünülür.

[Metafizik biliş altşuursal idrakin şekillenmesidir. (Deformasyon ve Yığılma = Disotropisation)] Bundan böyle hadsin metafizik izlenimi, zımnî bir fonksiyon olan metafizik ortanda gerçekleşen yığılmadır. Bu yığılma disotropisation figürü olan metasınırlılık üzerinde, daima değişen bir maksimal yoğunlukta bulunur. Yığılma dolayısıyla sürekli olan bû değişime, (yani değişken yoğunluktaki disotropisationların kesif cümlesine) (1) Hadsî sensualite şuuru veya An'ların bilgisi diyoruz.

Zihin, kendine has sırfı ortamsal realitesi yerine; reel metrik bir katı teşekkülden ibaret olsaydı, muhakkak ki düşünce operasyonu da imkânsızdı. Çünkü reflexlerin kesif olmayan cümlesi, reflexler arasında deplase olmayan bir (tabiatle metrik olan) teşekkülü tazammun eder. Bu kati ortam tarzı hiç bir idrake katalizörlük edemeyeceğinden, yani reflex kontinümları, dolayısıyla onların deplasmanlarıyla carî olan ortamın imkânsızlığından, zihnî ortam kavrayışı mevcut değildir.

Diğer taraftan metafizik ortam, zihnin bizatihi sırfı varlık tarzı olduğundan zihnin onu nasıl kavradığı problemi, metafizik şuurun varlığı problemidir.

Bu problemi; idraklerin, reflexlerin kontinumu olarak matematik bir forma sahip bulunmaları tarzında, indirgemiştik. [Mevzubahs indirgeyişin, metabiolojik deformasyonların teşekkül ve mahiyetine nazaran meşru olduğu görülmüş olacaktır.] Binaenaleyh içgüdülerimizle şahid olduğumuz, kontinumların metabiolojik tarzda deforme ve deplase oldukları bir ortam kavranacaktır. Bu ise zihnî ortamın varlığından ibarettir. Filhakika içgüdüsel hafıza başlangıçtaki ilkel ortama denktir. Nitekim böylece hafıza, içgüdülerin keza idraklerin, reflexiv kontinumların deformasyonu ile devamından doğuyor.

lerek, birbirleri ile metasınırlılıkların kesif cümlesi tarzında bir birlik meydana getirmelerine Zekâ demiştik.

(1) Metabiolojik deformasyonlar ortamındaki katı şekilleniş tarzına nazaran, zihnî ortamın bir metafiziksel Dikkat formundan ibaret olan yığılmasının bir alt şuursal idrak (Muhakeme elemanının formu = An'ın geometrik muhtevası) yoğunluğunu gerçekleştirdiğini kabul edebiliriz.

Binaenaleyh Hadsî Sensualite Şuuru, hadsi akışkanlığın, metafizik ortamsal sınırlılık formu içinde limit şiddetinin değişmesiyle zihnimizin realitesine uyduğu kesif bir metasınırlılıklar cümlesi üzerine yayılması yani böyle bir cümle ile intibak etmesidir.

Kısaca, metafizik ortamsal tabiattaki zihin formları, deformasyon suretiyle yığılmayı gerçekleştirirler. (yani defosmasyon yığılmayı gaye edinmiştir.)

O halde tek bir limiti haiz olan metafizik ortamsal deformasyonların sistemi, sırfı form halinde bir tek An'ın muhtevasıdır. Binnettece bir An'ın iç yapısı olarak bilinebilen, Deformasyon—Yığılma tarzındaki Zihin Dinamizminin geometrik kesitidir.

Bundan böyle metafizik hafızanın, metafizik ortamdaki sırfı (irreel) izlenimlerden ibaret formlardan başka bir şey olmadığını söylemeğe hakkımız vardır. Bunların deformasyonunu ise matematik - metafizik mantığı tariflendiriyor.

Alt şuurun oluşumundan sonra ise, onun varlık tarzını tarif etmek mutlak realitenin inşası için yeter.

Metafizik Değer ve İrade

İrade, zekânın kesif cümlesi üzerinde «aynı anda tedaî elemanlarının» birbirlerine nazaran yoğunluklarının icra ettikleri kuvvetlerin bileşkesidir.⁽¹⁾ Muhtevadaki hafızavî formların birbirlerinden farklı veya farksız yoğunlukta bulunmaları, müteakiben iradenin birleşik ve basit olmasından ibarettir. Tedaî formlarının metafizik birer mana ve şiddet taşımadığı hallerde, bileşke kuvvetin yalnız bir tedainin şiddetine veya bir gölge tadaîye indirgenmiş olması basit iradedir. Bu taktirde şuur metafizikselliğini kaybetmiş ve zekâ, diğer tedaî şekillenmelerinden izole olan birinin tesirine mecra olmuştur. (zira zekâ iradenin yoludur.)

İdraklerden beri inşa edegeldiğimiz şuurun birbirine bağlanan sürekli deformatif kategorileri vasıtasıyla metafizik bir şiddetle yüklenen—kesif zekâ cümlesi üzerindeki-birleştirici (metafizik) irade kuvveti, hayatın ebedî istikbali gaye edinmiş metafizik manası olarak görünmekle beraber, bizi ebedî istikbale (keza iman ve saadete) götüren indirgenmez kudret toplumsal bağıntılara nazaran ve daima metafizik ortamtarzında anladığımız (keza indirgenmez olan) Toplumsal Alt şuurudur. Buna Hümanitenin metafizik ortamı da diyebiliriz. Allah'tan başka bir şey olmayan bu indirgenmez ortamın telepatilerin de metafizik ortamı olduğunu söylemiştik.

Toplumsal aynı Allah kavrayışına sahip oluşu, her ferdde standard bir zihni tecerrüt operasyonunun mevcudiyetini tazammun eder. Allah ve Toplumsal realite kavramları ise, her hangi bir ferdin mümeyyiz vasıflarına bağlı olmadığı, yani ferdlar arasındaki bağıntılarda toplumsal olayın akış yönüne değil, fakat onun formunu taşıyan sırfı ortama bağlı olduğu üzere, toplumsal realite ortamının zihnimizde şekillendirdiği kavramlar mutlak Hürriyet, Adalet, Olgunluk hattâ Ebedilik kavramlarını tazammunen gerçekleştirirler. Toplumsal realite ortamı «ferdlerin kesif cümlesi» olarak nazarı itibare alındığı takdirde, bu son kavramlar ferdlerin mutlak eşitliği kavramına dayanacaktır.

(1) Tedaî elemanlarının, zekânın tarif edildiği (yöneldiği) ilk zihni yapımlıklarına uygunluk ve benzerliklerine nazaran nisbi birer şiddeti haiz oldukları söylenebilir ki bu şiddete kuvvetine izafeten yoğunluk da denilebilir.

Ferdi şuurlar arasındaki, münferid psikoloji problemi olarak görünen bağıntıları, toplumsal şuurun axiomatik ve dinamik bir teorisiyle, mücarret ve irreel kavramlardan, kategorilerini metafizik şuurunkinden (ferdlerin mütemayiz değil fakat homogen bir dinamizmde oldukları toplumsal realite vasıtasıyla) teşmil ettiğimiz toplumsal şuurun reel deformasyonlar grubuna indirgeyebiliriz.

Bütün metafizik ortamlar birbirlerine meta-projektiv olduğundan esasen metafizik ortam tarzında olan alt şuurların birbirlerinin aynı zeminde olduğunu kabul ederiz. Dolayısıyla, toplumsal alt şuura tekabül ettiğinden, farklı Allah kavramları yoktur. Filhakika metafizik ortam bir Mutlağa İndirgeme Fonksiyonundan başka bir şey değildir.

Beşeriyet kavramı ve Allah

Beşeriyet kavramı, irreel bir sensualite uzayının toplumsal denk'idir. Bu itibarla, Allah bu uzayın metafizik ortamsal (ve toplumsal) zeminidir.

Filhakika Beşeriyet, ferdi şuura göre bir Dış görünüş, Allah ise metafizik şuura ait, „münferid,“ bir Varlık problemidir.

O halde, beşerî ortama irreel eşdeğerliğine nazaran Allah, toplumsal zihni ortamda toplumsal hadsi karakterize eden bir yığılmanın (yani toplumsal disotropisationa denk enerjitizmin) sırfi izlenimlerini taşıyan metafizik ortamdır.

Hadsî *Beşeri—Realite* şuru ise hadsî sensualite şuurunun metafizik formu olan kesif An'lar cümlesine, Beşeriyet kavramı içindeki denk cümle olarak tarif edilebilir.

Hadsî sensualite şuurı daima, uzaysal birleşim figürünün noktasal zeminini teşkil eden kesif bir noktalar cümlesini tazammun ettiğinden mutlak bir uzayın metafizik-reel teşekkülü probleminde, mevzubahs şuur ve cümleyi birbirine tekabül ettirmek ve mutlak-reel hiç bir cümle ihtiva etmeyen uzaysızlığın metafizik ortam tarzındaki kavramıyla bir arada vaz etmek suretiyle; şuurun realiteyi süreklilik ve süreksizliğe göre kavrayış tarzına nazaran ne şekilde mutlağa ulaşabileceğini göstermek istedik.

Bu itibarla, alâkalı paragrafları bilhassa modern bilgi teorisi ve matematiği uzlaştırmak suretiyle tekrar okumak icab edecektir.

Son Söz

Okuduğunuz gibi, kitab metafizik inşalara hiç bir mutlakiyet hamlesi vermeyen popüler felsefe terimleriyle yazılmamış, (1) fakat genel önermelerin birliğini kuran fonksiyonel mantığın yapısı üzerinde (o yapı ki şuur-realite tekabülü olarak inşa edilegelmiştir.) meydana çıkan problemler, realite ve realite bilgisinin müteakibilen „varlıktarzi indirgenmez (2) olan,, ortam ve kavramlara göre inşasını postülatlandırmak üzere matematiksel metafizik terimleriyle belirlenmiştir.

(1) Zira bu terim-kavramların gerçekleştirdiği mantık, sebepleri matematik kavramlarına göre indirgememiş, fakat tasvir etmiştir.

Matematik tarifler, realiteyi non-matematik tarif ve tasvirlerin metafizik ortamsal zihni ortamdaki metafizik matematiksel izlenimleri şeklinde, mutlağa nazaran durumlarına indirger; fakat realiteyi zabiri bir mantıkla tasvir etmez, kendisi ile intibak edecek şekilde kurar.

(2) (şüphesiz aynı zamanda invariant olan

Yanlış – Doğru Cetveli

<u>Sayfa</u>	<u>Satır</u>	<u>Yanlış</u>	<u>Doğru</u>
5	3	reflekiv	reflexiv
5	8*	içgüdksel	içgüdüsel
8	4	fonsiyonudur	fonksiyonudur
9	13*	tazzuvudur	taazzuvudur
10	11	acısı	açısı
10	11*	deformasyonunan	deformasyonun
10	11*	karekteristikleri	karakteristikleri
14	19	dëformation	déformation
16	2*	disotropisationlar	disotropisationları
19	1*	alışkanlığıdır	akışkanlığıdır
20	10	şunrsal	şuursal
27	8*	hir	bir
31	13*	grobbleminde	probleminde
31	3*	bütümsel	bütünsel
44	22	metafziği	metafizigi
56	12*	ibatettir	ibarettir.
56	14*	binaenoleyh	binaenaleyh

*) İşareti alttan sayılu satırları gösterir.